

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΑ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

ΣΥΝΟΔΟΣ Α'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΛΕ'

Τρίτη 22 Ιουνίου 2004

Αθήνα, σήμερα στις 22 Ιουνίου 2004, ημέρα Τρίτη και ώρα 18.36' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία της Προέδρου αυτής κ. **ΑΝΝΑΣ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ**.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Παρακαλείται ο κύριος Γραμματέας να ανακοινώσει τις αναφορές προς το Σώμα.

(Ανακοινώνονται προς το Σώμα από το κ. Γεώργιο Ντόλιο, Βουλευτή Έβρου, τα ακόλουθα:

Α. ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

1) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Γονέων και Κηδεμόνων Δήμου Ερμούπολης Σύρου ζητεί τη δημιουργία εξεταστικού κέντρου στη Σύρο για τους υποψηφίους Β' κύκλου ΤΕΕ Νομού Κυκλάδων που συμμετέχουν στις ειδικές εισαγωγικές εξετάσεις.

2) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Νάξου ζητεί τη συντήρηση του κτιρίου του Δημοτικού Σχολείου Γαλήνης Νάξου.

3) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία η Τοπική Ένωση Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Κυκλάδων ζητεί τη μονιμοποίηση των εργαζομένων στη σύνταξη του κτηματολογίου της νήσου Σύρου.

4) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία η Κοινότητα Δονούσας ζητεί την προσέγγιση πλοίων στη Δονούσα και το Σαββατοκύριακο.

5) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δικηγορικός Σύλλογος Θήρας ζητεί την πλήρωση των κενών οργανικών θέσεων των Ειρηνοδικείων των νήσων Αιγαίου.

6) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Πολιτιστικός Σύλλογος Θήρας ζητεί την υλοποίηση του προγράμματος Θράκη – Αιγαίο – Κύπρος.

7) Ο Βουλευτής Κυκλάδων κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΩΜΑΤΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Αμοργού ζητεί τη κατασκευή αθλητικών εγκαταστάσεων στην Αιγιάλη Αμοργού.

8) Ο Βουλευτής Σάμου κ. **ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ** κατέ-

θεσε αναφορά με την οποία ο Νομάρχης Σάμου ζητεί να καταβληθεί άμεσα η επιδότηση ελαιολάδου στους δικαιούχους ελαιοπαραγωγούς του Νομού Σάμου.

9) Ο Βουλευτής Σάμου κ. **ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Πυθαγορείου Σάμου ζητεί την άμεση συμπλήρωση και διόρθωση του ελαιουργικού – αμπελουργικού μητρώου της περιοχής του.

10) Οι Βουλευτές κύριοι **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ**, **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΑΤΖΗΣ** και **ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ** κατέθεσαν αναφορά με την οποία ο Δήμος Νίκαιας Λάρισας ζητεί έκτακτη οικονομική ενίσχυση για την αποκατάσταση των ζημιών από τις υπερβολικές βροχοπτώσεις και την έντονη χαλαζόπτωση στις 5/6/04 και 13/6/04.

11) Ο Βουλευτής Λάρισας κ. **ΕΚΤΟΡΑΣ ΝΑΣΙΩΚΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Νέσσωνος Λάρισας ζητεί οικονομική ενίσχυση για την αποκατάσταση ζημιών από ακραία καιρικά φαινόμενα.

12) Ο Βουλευτής Μεσσηνίας κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία κάτοικοι του Δημοτικού Διαμερίσματος Καρυών Δήμου Αυλώνας Μεσσηνίας ζητεί την αποκατάσταση της ζημιάς που έχει προκληθεί από αμμοχαλικοληψία στην κοίτη του ποταμού Νέδα.

13) Η Βουλευτής Μαγνησίας κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ** κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας που αφορά στην ιδιωτικοποίηση της ΑΒΕΤΑΜ.

14) Η Βουλευτής Μαγνησίας κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ** κατέθεσε αναφορά με την οποία Μεταταγέντες υπάλληλοι του Εθνικού Οργανισμού Κοινωνικής Φροντίδας στους ΟΤΑ και στα ΝΠΔΔ των ΟΤΑ ζητούν την ικανοποίηση ασφαλιστικού τους αιτήματος.

15) Ο Βουλευτής Λασιθίου κ. **ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΧΙΜΑΚΗΣ** κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας που αφορά δραστηριότητες Υπουργικού Γραφείου.

16) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ** κατέθεσε αναφορά με την οποία Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Ηρακλείου ζητεί τη χορήγηση εκλογικού και ολυμπιακού επιδόματος.

17) Η Βουλευτής Μαγνησίας κ. **ΖΕΤΤΑ ΜΑΚΡΗ** κατέθεσε ανα-

φορά με την οποία Υπαξιωματικοί 304 ΠΕΒ ζητούν την επίλυση εργασιακού τους προβλήματος.

18) Ο Βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία Αναπληρωτές και Ωρομίσθιοι καθηγητές στα ΤΕΕ του ΟΑΕΔ ζητούν να τους αναγνωρισθεί η προϋπηρεσία τους.

19) Ο Βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο κ. Κων/νος Νικολάκοπουλος, καθηγητής βιβλικής θεολογίας Πανεπιστημίου Μονάχου ζητεί οικονομική ενίσχυση για τη συνέχιση λειτουργίας του τμήματός του.

20) Ο Βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία πρώην φοιτητές, Βορειοηπειρώτες, ζητούν την επανένταξή τους στα ΑΕΙ.

21) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία το Πολιτιστικό Σωματείο Ερασιτεχνών και Επαγγελματιών Αλιέων Μουρτιά Πηλίου «Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ» ζητεί οικονομική ενίσχυση για τον εξοπλισμό του εξωκλήσιού του Αγίου Ευσταθίου στον οικισμό Πηλίου.

22) Ο Βουλευτής Ξάνθης κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία Τουριστικές Μονάδες Νομού Ξάνθης ζητούν την ένταξη των επιχειρήσεών τους στα προγράμματα κοινωνικού τουρισμού της Εργατικής Εστίας.

23) Ο Βουλευτής Φθιώτιδας κ. ΗΛΙΑΣ ΚΑΛΛΙΩΡΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Αναπληρωτών και Ωρομισθίων Εκπαιδευτικών ΚΕΤΕΚ Λαμίας ζητεί την ένταξη των μελών του στον πίνακα Β' Αναπληρωτών του ΥΠΕΠΘ.

24) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΚΡΥΠΙΔΗΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας που αφορά στις στεγαστικές ανάγκες του συλλόγου ΑμΕΑ «Αλκυόνη» Ναυπάκτου.

25) Ο Βουλευτής Μεσσηνίας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία Κάτοικοι περιοχής Καλονερού Δήμου Αυλώνος Μεσσηνίας ζητούν την επαναφορά της στάθμευσης των αμαξοστοιχιών του ΟΣΕ στην περιοχή τους.

Β. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1. Στην με αριθμό 385/30.4.04 ερώτηση του Βουλευτή κ. Μιχάλη Καρχιμάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 173579/101Β/12.5.04 έγγραφο από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην παραπάνω σχετική ερώτηση του κ. Μ. Καρχιμάκη, Βουλευτή Λασιθίου, σας γνωρίζουμε τα παρακάτω:

1. Το έργο «Λιμνοδεξαμενή Αγίου Γεωργίου Λασιθίου» δεν έχει ενταχθεί σε κανένα Μέτρο ή άξονα προτεραιότητας του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Περιβάλλον» 2000-2006, του ΥΠΕΧΩΔΕ.

2. Η Δ/νση Σχ/σμού Ε.Ε (Τμήμα Προστασίας αρδευτικών υδάτων) του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων ζήτησε από την Ειδική Υπηρεσία Περιβάλλοντος του ΥΠΕΧΩΔΕ την έγκριση περιβαλλοντικών όρων του έργου «Λιμνοδεξαμενή Αγ. Γεωργίου Λασιθίου», και εκδόθηκε η Κοινή Υπουργική Απόφαση έγκρισης με αρ. 123859/5.3.04.

Μετά από τα παραπάνω προκύπτει ότι αρμόδια Υπηρεσία για την απάντηση της σχετικής ερώτησης είναι η Δ/νση Σχ/σμού Ε.Ε (Τμήμα Προστασίας Αρδευτικών Υδάτων) του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων στην οποία κοινοποιείται το παρόν.

Ο Υπουργός
Γ. ΣΟΥΦΛΙΑΣ

2. Στις με αριθμό 368/29.4.04 και 380/30.4.04 ερωτήσεις των

Βουλευτών κυρίων Βασίλειο Κεγκέρογλου και Μάνου Φραγκιαδουλάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΓΠ/41732/14.5.04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στις με αρ: 368/29-4-2004 και 380/30-4-2004 ερωτήσεις που κατατέθηκαν στη Βουλή από τους Βουλευτές κυρίους Β. Κεγκέρογλου και Μ. Φραγκιαδουλάκη σχετικά με τη συνέχιση της λειτουργίας των Μονάδων Κοινωνικής Μέριμνας και Βρεφονηπιακών Σταθμών, των οποίων η λειτουργία εγκρίθηκε στο πλαίσιο του Β' ΚΠΣ και συνεχίστηκε με απόφαση του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και στο πλαίσιο του Γ' ΚΠΣ, σας πληροφορούμε τα ακόλουθα:

Το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 5 του Ν. 2860/2000 «Διαχείριση, παρακολούθηση και έλεγχος του Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης και άλλες διατάξεις» διατυπώνει τη σύμφωνη γνώμη του στις προς ένταξη πράξεις στο πλαίσιο του Γ' ΚΠΣ που έχουν αξιολογηθεί θετικά.

Επίσης το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης προέβη στην έκδοση των παρακάτω Υπουργικών Αποφάσεων με τις οποίες καθορίστηκαν οι προϋποθέσεις για την ίδρυση και λειτουργία των δομών αυτών.

1. Απόφαση αρ. Π1/ΓΠ ΟΙΚ.14951/9-10-01 (ΦΕΚ 1397/Β/22-10-01) «Προϋποθέσεις ίδρυσης και λειτουργίας Κέντρων Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών (ΚΔΑΠ) από Δημοτικές Επιχειρήσεις το-μ άρθρου 277 και επόμενα του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα (ΔΚΚ), Διαδημοτικές Επιχειρήσεις, Ενώσεις Δημοτικών Επιχειρήσεων και φορείς ιδιωτικού δικαίου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα», όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα.

2. Απόφαση αρ. Π1/ΓΠ ΟΙΚ.14957/9-10-01 (ΦΕΚ 1397/Β/22-10-01) «Προϋποθέσεις ίδρυσης και λειτουργίας Κέντρων Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών με Αναπηρία (ΚΔΑΠ-ΜΕΑ) από Δημοτικές Επιχειρήσεις του άρθρου 277 και επόμενα του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα (ΔΚΚ), Διαδημοτικές Επιχειρήσεις, Ενώσεις Δημοτικών Επιχειρήσεων:Ι. φορείς ιδιωτικού δικαίου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα».

3. Απόφαση αρ. Π1β/ΓΠ οικ.14963/9-10-01 (ΦΕΚ 1397/Β/22-10-01) «Προϋποθέσεις ίδρυσης-και λειτουργίας Κέντρων Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων (ΚΗΦΗ) από Δημοτικές Επιχειρήσεις του άρθρου 277 και επόμενα του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα (ΔΚΚ), Διαδημοτικές Επιχειρήσεις, Ενώσεις Δημοτικών Επιχειρήσεων και φορείς ιδιωτικού δικαίου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα», όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα.

Παράλληλα, στο Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης έχει συσταθεί με την ΔΥ1δ/οικ. 10024/1-06-01(ΦΕΚ 726/τ.Β) απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Ομάδα Διοίκησης Έργου (ΟΔΕ) για την προετοιμασία και παρακολούθηση προγραμμάτων που αφορούν την οικογένεια και το παιδί, τους ηλικιωμένους, τα άτομα με αναπηρία και τις ευπαθείς ομάδες.

Ειδικότερα, το έργο της ΟΔΕ στα προαναφερόμενα προγράμματα συνίσταται:

Στην κατάρτιση των σχεδίων εσωτερικών κανονισμών λειτουργίας των Κέντρων και προδιαγραφών λειτουργίας του προγράμματος «Βοήθεια στο Σπίτι».

Στην ανάπτυξη συστήματος καταγραφής για την παρακολούθηση των εξυπηρετούμενων και του προγράμματος καθώς και συστήματος συγκέντρωσης στατιστικών δεδομένων.

Στην παρακολούθηση της λειτουργίας τους σχετικά με την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών.

Στην υποστήριξη των στελεχών τους και των τελικών δικαιούχων και στη μεγιστοποίηση του αναμενόμενου αποτελέσματος.

Επίσης η ΟΔΕ στηρίζει τη διαδικασία καταχώρησης των πληροφοριών που εισάγονται στο Χάρτη της Πρόνοιας.

Η λειτουργία και οι δραστηριότητες της ΟΔΕ υποστηρίζονται από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, των συναρμόδιων Υπουργείων και των Περιφερειών της χώρας.

Τέλος, σας γνωρίζουμε ότι η χρηματοδότηση και τα θέματα

του προσωπικού των προαναφερόμενων δομών που εντάχθηκαν στο πλαίσιο των ΒΙ και ΓΙ ΚΠΣ εμπíπτουν στην αρμοδιότητα των συνεργωτώμενων Υπουργείων Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης αντίστοιχα.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ»

3. Στην με αριθμό 133/20.4.04 ερώτηση του Βουλευτή κ. Φώτη Κουβέλη δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΓΠ/38975/14.5.04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην με αρ. 133/20-4-2004 ερώτηση που κατέθηκε στη Βουλή από το Βουλευτή κ. Φ. Κουβέλη με θέμα: «Πρόγραμμα Προστασίας και Κοινωνικής Φροντίδας των Παιδιών στο Δρόμο», σας γνωρίζουμε τα παρακάτω:

Το πρόγραμμα προστασίας και κοινωνικής φροντίδας των παιδιών στο δρόμο ξεκίνησε την εφαρμογή του το Δεκέμβριο του 1998 υπό την πίεση των γεγονότων, όταν το φαινόμενο της ελλιπούς παιδιών βρισκόταν σε έξαρση, μετά από συνεργασία με τα συναρμόδια Υπουργεία Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης. Το εν λόγω πρόγραμμα ανατέθηκε στον Εθνικό Οργανισμό Πρόνοιας, δεδομένου ότι στο σκοπό του περιλαμβάνονταν και η προστασία των παιδιών και το προσωπικό του είχε την απαραίτητη εμπειρία στον τομέα αυτό. Σε περίπτωση που το προσωπικό της Παιδόπολης δεν επαρκούσε, ο Οργανισμός είχε τη δυνατότητα να μετακινήσει στελέχη του από συναφή Υπουργεία.

Για τη χρηματοδότηση του προγράμματος δεν τέθηκε θέμα συμπληρωματικής επιχορήγησης, δεδομένου ότι ο ΕΟΠ για τη μισθοδοσία και για την κάλυψη των δαπανών των δραστηριοτήτων του λάμβανε από τον κρατικό προϋπολογισμό επιχορήγηση της τάξης των 30.000.000 ευρώ ετησίως. Άλλωστε η φιλοξενία των παιδιών αυτών δεν επιβάρυνε πολύ τον προϋπολογισμό του Οργανισμού, δεδομένου ότι αυτή ήταν στις περισσότερες περιπτώσεις ολιγοήμερη. Το εν λόγω πρόγραμμα δεν είχε ενταχθεί στις δράσεις του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο.

Το προαναφερόμενο πρόγραμμα έπαψε να εφαρμόζεται από τον Ιούλιο του 2002 και τα παιδιά προστατεύονται από άλλες δομές, όπως αυτές περιγράφονται παρακάτω:

Τα παιδιά που αποδεδειγμένα είναι απροστάτευτα και στερούνται οικογενειακής φροντίδας καθώς και παιδιά που βρίσκονται σε κρίση εισάγονται στα Κέντρα Παιδικής Μέριμνας και στις Παιδοπόλεις που αποτελούν αποκεντρωμένες Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας των οικείων Περιφερειακών Συστημάτων Υγείας και Πρόνοιας (ΠΕΣΥΠ). Στις Μονάδες αυτές εισάγονται παιδιά ηλικίας 51/2-16 ετών, εκτός από το Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Θηλέων Ρόδου και την Παιδόπολη «Άγιος Ανδρέας» Καλαμακίου που δέχονται και παιδιά προσχολικής ηλικίας. Τα παιδιά διαγράφονται από τα Ιδρύματα μετά τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας τους ή και νωρίτερα στην περίπτωση που έχουν εκλείψει οι λόγοι εισαγωγής τους. Όσα παιδιά σπουδάζουν παραμένουν στο Ίδρυμα μέχρι την ολοκλήρωση των σπουδών τους και την επαγγελματική τους αποκατάσταση.

Ο αριθμός των παιδιών που φιλοξενούνται ανέρχεται σε 847 περίπου.

Τα απροστάτευτα βρέφη εισάγονται στο Κέντρο Βρεφών «Η Μητέρα» και στο Δημοτικό Βρεφοκομείο Θεσσαλονίκης «Ο Άγιος Στυλιανός». Οι πιο συχνοί λόγοι εισαγωγής τους είναι οι εξής: διάλυση οικογένειας, θάνατος γονέων, εγκατάλειψη, κακοποίηση παιδιού, προβλήματα σωματικής ή ψυχικής υγείας των γονιών, φτώχεια ιδιαίτερα σε σχέση με τις πολυτέχνες οικογένειες, παιδιά πρόσφυγες και μετανάστες, παιδιά στο δρόμο.

Ανάλογο σκοπό με τα παραπάνω δημόσια ιδρύματα επιτελούν και τα εκκλησιαστικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα, τα οποία φιλοξενούν παιδιά σχολικής ηλικίας εκτός από τα Παιδικά Χωριά 50S Ελλάδος, το Παιδικό Χωριό Βορείου Ελλάδος και το Πρότυπο Νηπιοτροφείο Καλλιθέας, που δέχονται και μικρότερης ηλικίας παιδιά.

Η δυναμικότητα των παραπάνω ιδρυμάτων είναι περίπου 1500 παιδιά αλλά ο αριθμός των φιλοξενούμενων παιδιών, όπως και στα δημόσια ιδρύματα, είναι μειωμένος σε σχέση με τη δυναμικότητα.

Τα παιδιά εισάγονται μετά από αίτηση του γονέα ή του κηδεμόνα ή κατόπιν εισαγγελικής εντολής. Για την εισαγωγή σε δημόσιο ίδρυμα οι εμπλεκόμενοι φορείς είναι οι υπηρεσίες Πρόνοιας της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, οι Περιφέρειες και το ΕΚΑΚΒ, ενώ για εισαγωγή σε ιδρύματα ιδιωτικού δικαίου είναι οι υπηρεσίες Πρόνοιας της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και το ΕΚΑΚΒ.

Για την αντιμετώπιση εκτάκτων περιστατικών λειτουργεί το Αναρρωτήριο Πεντέλης, όπου φιλοξενούνται παιδιά προσχολικής ηλικίας με κοινωνικοοικονομικά προβλήματα, μέχρι την κοινωνική αποκατάστασή τους με την αναδοχή, την υιοθεσία ή την επανένταξή τους στο οικογενειακό τους περιβάλλον.

Τα παιδιά και οι έφηβοι που παρουσιάζουν ψυχικές διαταραχές λαμβάνουν τις ενδεδειγμένες υπηρεσίες ψυχικής υγείας από τις υπάρχουσες παιδοψυχιατρικές υπηρεσίες. Νοσοκομειακή παιδοψυχιατρική περίθαλψη παρέχεται μετά από παραπομπή και παιδοψυχιατρική γνωμάτευση για την αναγκαιότητα νοσηλείας, διαρκεί δε από μερικές βδομάδες έως λίγους μήνες. Η ανάπτυξη «κλειστών» παιδοψυχιατρικών δομών μακράς παραμονής δεν προβλέπεται, δεδομένου ότι αυτό προσκρούει στη γενικότερη πολιτική του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για παροχή υπηρεσιών ψυχικής υγείας στην κοινότητα, καθώς και στις κατευθύνσεις του Π.Ο.Υ.

Όσον αφορά στην αντιμετώπιση του φαινομένου των παιδιών στο δρόμο, εφαρμόζεται στη Θεσσαλονίκη πρόγραμμα, με χρηματοδότηση του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, από τη μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα αστική εταιρία «Φιλοξενία».

Επίσης έχει υπογραφεί με το Σύλλογο «Το Χαμόγελο του Παιδιού» προγραμματική σύμβαση αντικείμενο της οποίας, μεταξύ άλλων, είναι και η ανάπτυξη προγραμμάτων αντιμετώπισης εκτάκτων περιστατικών παιδιών που βρίσκονται σε κίνδυνο, με φιλοξενία σε ειδικούς χώρους και με κινητές μονάδες σε 24ωρη βάση, με τη σύμβαση; Κοινωνικών Λειτουργών, Παιδαγωγών, Νοσηλευτών, Ειδικών Παιχνιδιών (πχ θεατρικό παιχνίδι), κα. και τη χρήση οχημάτων εξοπλισμένων με ειδικό ραδιοδίκτυο, καθώς και η λειτουργία Ξενώνα Θηλέων στον Κορέα: στίση, εκπαίδευση των παιδιών και κάλυψη με εξειδικευμένο προσωπικό. Για την υλοποίηση των αντικειμένων της προγραμματικής σύμβασης Καταβλήθηκε χρηματοδότηση από το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης.

Παράλληλα για τη φροντίδα και την προστασία των απροστάτευτων παιδιών και των παιδιών σε κρίση εφαρμόζονται και εναλλακτικές μέθοδοι κοινωνικής φροντίδας, όπως είναι η υιοθεσία και ο θεσμός της ανάδοξης οικογένειας. Ο θεσμός της ανάδοξης οικογένειας αποβλέπει βασικά στην περίθαλψη και φροντίδα του απροστάτευτου ανηλίκου μέχρις ότου αυτός ενηλικιωθεί. Ο θεσμός αυτό εφαρμόζεται σήμερα με επιτυχία από τις Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας των ΠΕΣΥΠ (Αναρρωτήριο Πεντέλης, Παιδόπολη Άγιος Ανδρέας Καλαμακίου και Κέντρο Βρεφών «Η Μητέρα»). Σύμφωνα με σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος που έχει κατατεθεί στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, ο θεσμός θα μπορεί να εφαρμόζεται και από άλλους φορείς.

Όσον αφορά τις υιοθεσίες το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης συμπράττει στις τελούμενες υιοθεσίες με τη διενέργεια της προβλεπόμενης εκ του νόμου Κοινωνικής Έρευνας, η οποία διεξάγεται από τις Κοινωνικές Υπηρεσίες των κατά τόπους Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων της χώρας, καθώς και από τις Κοινωνικές Υπηρεσίες των Μονάδων Κοινωνικής Φροντίδας των ΠΕΣΥΠ, μόνο για τα παιδιά που έχουν υπό την προστασία τους. Η υιοθεσία τελείται και ολοκληρώνεται με δικαστική απόφαση.

Επισημαίνεται ότι για την υλοποίηση των προγραμμάτων τους οι προαναφερόμενες Μονάδες ελέγχονται από το Σώμα Επιθεωρητών Υγείας και Πρόνοιας, ώστε να διαπιστώνεται η καλή λειτουργία τους.

Επιπλέον σας πληροφορούμε ότι με τις διατάξεις του ΠΔ

233/2003 (ΦΕΚ 204 τΑ) που αφορά στην Προστασία και Αρωγή Θυμάτων Εμπορίας Ανθρώπων, λαμβάνονται μέτρα μεταξύ των άλλων και για την προστασία ανηλίκων θυμάτων και έχουν επίσης οριστεί οι φορείς που θα παρέχουν τέτοιες υπηρεσίες. Σύμφωνα με το άρθρο 9 του εν λόγω Διατάγματος λειτουργεί διαρκής επιτροπή στην οποία μετέχουν εκπρόσωποι των Υπουργείων Οικονομίας και Οικονομικών, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Δημόσιας Τάξης. Σκοπός της επιτροπής είναι ο συντονισμός του έργου της προστασίας και αρωγής, η έκδοση εγκυκλίων, η συγκέντρωση στατιστικών στοιχείων και η εισήγηση μέτρων για τη βελτίωση της προστασίας και αρωγής των θυμάτων.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ»

4. Στην με αριθμό 132/20-4-2004 ερώτηση του Βουλευτή κ. Φώτη Κουβέλη δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΓΠ/38968/12-5-04 έγγραφο από τον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην με αρ. 132/20-4-2004 ερώτηση που κατατέθηκε στη Βουλή από το Βουλευτή κ. Φ. Κουβέλη σχετικά με το κοστολόγιο των ιατρικών εξετάσεων του «Ωνάσιου» Καρδιοχειρουργικού Κέντρου (ΩΚΚ), σας γνωρίζουμε τα παρακάτω:

Σύμφωνα με το άρθρο 10, περ. δ του Ν. 2012/1992, το ύψος του ημερήσιου νοσηλίου του ΩΚΚ (που κατά την περ. α του άρθρου 5 του ίδιου Νόμου αποτελεί βασικό πόρο του ΩΚΚ) καθορίζεται με απόφαση του Διοικητικού του Συμβουλίου. Ωστόσο, το ΩΚΚ, λειτουργώντας ως κοινωφελές νοσηλευτικό ίδρυμα, ουδέποτε έκανε χρήση της ανωτέρω διάταξης. Αντ' αυτού για τις ιατρονοσηλευτικές πράξεις που εντάσσονται στους τομείς της καρδιοχειρουργικής και της καρδιολογίας, ενηλίκων και παιδών, που αποτελούν και το κύριο αντικείμενο της δραστηριότητάς του, το ΩΚΚ εφαρμόζει τα κρατικά τιμολόγια (όπως αυτά καθορίζονται από τις εκάστοτε ισχύουσες οικείες Υπουργικές Αποφάσεις). Είναι δε συμβεβλημένο με όλα τα δημόσια ασφαλιστικά ταμεία, οι ασφαλισμένοι των οποίων αποτελούν το 98% του συνόλου των ασθενών του Κέντρου.

Είναι γνωστό ότι το τρέχον πραγματικό κόστος διενέργειας όλου του φάσματος των καρδιοχειρουργικών και καρδιολογικών πράξεων είναι σημαντικά υψηλότερο εκείνων των αντίστοιχων κρατικών τιμολογίων. Κατά συνέπεια το ΩΚΚ ζημιώνεται συστηματικά για κάθε ανάλογη ιατρική πράξη. Χαρακτηριστικά αναφέρεται το γεγονός ότι ενώ το κρατικό τιμολόγιο της μεταμόσχευσης καρδιάς έχει διαμορφωθεί στο ποσόν των 14.673,51 ευρώ (ΥΑ Υ4α/Φ15/6778/93, ΦΕΚ 719/Β/16-9-93), το μέσο πραγματικό κόστος για το ΩΚΚ ανέρχεται σε 216.500 ευρώ, ποσό που περιλαμβάνει τον προμεταμοσχευτικό έλεγχο (85.000 ευρώ) τη νοσηλεία κατά τη μεταμόσχευση (72.500 ευρώ) και τον μετα-μεταμοσχευτικό έλεγχο (59.000 ευρώ σε περίοδο τριών ετών μετά την μεταμόσχευση), χωρίς όμως να συνυπολογίζεται η απώλεια εσόδων εξαιτίας της μακρόχρονης νοσηλείας του μεταμοσχευμένου ασθενή (Μονάδα Εντατικής Θεραπείας και δωμάτιο νοσηλείας).

Στην οικονομική ζημία του ΩΚΚ, που προκύπτει από την, εφαρμογή της τιμολογιακής πολιτικής που προαναφέρθηκε, πρέπει επιπλέον να προστεθεί το κόστος νοσηλείας απόρων ασθενών, οικονομικών μεταναστών, καθώς και μελών μη κερδοσκοπικών Συλλόγων («Χαμόγελο του Παιδιού» και «Συλλόγου Καρδιοπαθών Παιδιών»), το οποίο από της ενάρξεως λειτουργίας του ΩΚΚ μέχρι σήμερα έχει ανέλθει στο ποσό των 1.800.000 ευρώ.

Ως αντιστάθμισμα της οικονομικής ζημίας που υφίσταται, κατά τα προαναφερθέντα, το ΩΚΚ επιχορηγείται από το Δημόσιο, σύμφωνα με το άρθρο 5, περ. ζ του Ν. 2012/92. Το εκάστοτε ύψος της κρατικής επιχορήγησης καθορίζεται με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Για το έτος 2003 η συνολική επιχορήγηση διαμορφώθηκε τελικά σε 8.725.952 ευρώ (και όχι σε 9.175.952

ευρώ όπως αναφέρει ο ερωτών Βουλευτής), ποσό το οποίο καλύπτει μόλις το 10,46% του συνολικού κόστους λειτουργίας του και συμπεριλαμβάνει το κόστος προμήθειας δύο (2) νέων αθρονοφόρων (175.952 ευρώ).

Τέλος, όσον αφορά στις παρακλινικές και εργαστηριακές εξετάσεις των εξωτερικών - και μόνον- ασθενών, που εστιάζει την ερώτησή του ο Βουλευτής και αποτελούν συναφείς και όχι κύριες δραστηριότητες του Κέντρου, το τιμολόγιο, με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, σύμφωνα με το νομικό δικαίωμα που παρέχει ο Ν. 2012/92, διαφοροποιείται του κρατικού τιμολογίου και προσδιορίζεται με γνώμονα το πραγματικό κόστος. Οι τιμές των εν λόγω εξετάσεων, συγκρινόμενες με εκείνες ιδιωτικών νοσηλευτηρίων, είναι κατά κανόνα χαμηλότερες, πλην όμως υψηλότερες των αντίστοιχων του κρατικού τιμολογίου.

Ο Υπουργός
Ν. ΚΑΚΑΛΑΜΑΝΗΣ»

5. Στις με αριθμό 226/23-4-04 και 350/29-4-04 ερωτήσεις των Βουλευτών κυρίων Δημητρίου Πιπεργιά και Ευστάθιου Κουτμερίδη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2/22244/0022/12-5-04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση των με αρ. 226/23.4.2004 και 350/29.4.2004 ερωτήσεων, που κατατέθηκαν στη Βουλή των Ελλήνων από τους Βουλευτές κ.κ. Δ. Πιπεργιά και Στ. Κουτμερίδη αντίστοιχα, σας πληροφορούμε τα εξής:

Για λόγους σεβασμού της ανεξαρτησίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, κάθε φορά που επέρχονται αλλαγές στο θεσμικό πλαίσιο που διέπει τις αποδοχές των δημοσίων υπαλλήλων, ακολουθεί Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, με την οποία επεκτείνονται οι ισχύουσες διατάξεις για τους δημοσίους υπαλλήλους και στους διαβαθμισμένους κληρικούς (Ν. 1505/84 και Ν. 2470/97).

Έτσι, κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 21 του Ν.3205/2003 «Μισθολογικές ρυθμίσεις λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. και ΟΤΑ., μονίμων στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και αντιστοίχων της Ελληνικής Αστυνομίας, του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος και άλλες συναφείς διατάξεις» (ΦΕΚ 297/Α/23.12.2003), εξεδόθη η αριθμ. 2/73045/0022/2.1.2004 κ.υ.α. για την επέκταση των διατάξεων του ν.3205/2003 σε διαβαθμισμένους κληρικούς.

Η διαβάθμιση των κληρικών, δηλαδή η αντιστοίχιση των κατηγοριών των κληρικών (Δ', Γ' κ.λπ.) με τις κατηγορίες των δημοσίων υπαλλήλων (ΥΕ, ΔΕ κ.λπ.) πραγματοποιείται από τη Δ/ση Εκκλησιαστικής Διοίκησης του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας & Θρησκείας/των κατόπιν σχετικής συνεννόησης με τα γνωμοδοτικά όργανα της Εκκλησίας της Ελλάδος. Το Υπουργείο μας ακολούθως προχωρεί στην έκδοση της Κ.Υ.Α. και δεν επεμβαίνει, φυσικά, στα ζητήματα διαβάθμισης παρά μόνο στα ζητήματα κατάταξης των κληρικών στο νέο μισθολόγιο.

Επιπλέον, με την ανωτέρω απόφαση που επέκτεινε την εφαρμογή του νέου μισθολογίου στους ανωτέρω, αυξήθηκε το επίδομα ειδικού λειτουργήματος στους κληρικούς κατά 74 %, όπως και στους εκπαιδευτικούς της Α/θμιας και Β/θμιας εκπαίδευσης.

Τέλος, σας πληροφορούμε ότι, η τυχόν ένταξη των κληρικών απευθείας στο Μισθολόγιο των Δημοσίων Υπαλλήλων ή η επέκταση των διατάξεων του μισθολογίου με κοινή υπουργική απόφαση όπως γίνεται μέχρι σήμερα, δεν διαφοροποιούν την διαβάθμιση των κληρικών.

Ο Υφυπουργός
ΠΕΤΡΟΣ ΔΟΥΚΑΣ»

6. Στην με αριθμό 175/21-4-2004 ερώτηση του Βουλευτή κ. Μιχάλη Καρχιμάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΑΠ/Δ5/ΗΛ/Α/Φ6/15/8369/14-5-04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Ανάπτυξης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της υπ' αριθμ. ΠΕ 175/21.4.2004 ερώτησης

που κατατέθηκε στη Βουλή των Ελλήνων από το Βουλευτή κ. Μ. Καρχιμάκη, σχετικά με τα αντισταθμιστικά οφέλη για τον Αθρινόλακκο, και σύμφωνα με όσα μας γνωστοποιήθηκαν από τη ΔΕΗ, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Η κατασκευή και λειτουργία του ΑΗΣ Αθρινόλακκου, πέρα από το προφανές κοινωνικό όφελος για το σύνολο της Κρήτης, που προκύπτει από την βελτίωση της ασφάλειας εφοδιασμού της σε ηλεκτρική ενέργεια, έχει και πρόσθετες θετικές επιπτώσεις και στην περιοχή όπου ανήκει ο ΑΗΣ, δηλαδή στο Δήμο Λεύκης, με τα έργα κοινωνικής ανταπόδοσης, όπως:

- Η προσφορά εργασίας στο εργατικό δυναμικό της περιοχής.
- Η δυνατότητα ανάπτυξης παράλληλων δραστηριοτήτων, (παροχή υπηρεσιών, εμπορικές δραστηριότητες).
- Η επανακατασκευή της οδού Αγίας Τριάδας - Αθρινόλακου.

Με τον τρόπο αυτό η ΔΕΗ Α.Ε. έχει εκπληρώσει την υποχρέωση συμμετοχής της στα έργα της περιοχής του ΑΗΣ Αθρινόλακκου και των ομώνων του περιοχών.

Ήδη, η ΔΕΗ, στα πλαίσια και της κοινωνικής ευαισθησίας και του πνεύματος συνεργασίας με του Φορείς της περιοχής, που επιδεικνύει, αντιμετωπίζοντας τα οιαδήποτε προβλήματα, έχει δαπανήσει, μέχρι σήμερα, για την κατασκευή του αγκυροβολίου αλιευτικών σκαφών και την επανακατασκευή της οδού Αγ. Τριάδας - Αθρινόλακκου, ποσό 2.800.000, στα πλαίσια κατασκευής των Έργων Υποδομής του Σταθμού.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΣΑΛΑΓΚΟΥΔΗΣ»

7. Στην με αριθμό 235/23-4-04 ερώτηση του Βουλευτή κ. Νάσου Αλευρά δόθηκε με το υπ' αριθμ. 103957/36/11-5-04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

« Σε απάντηση της με αριθ. πρωτ.235/23.4.04 ερώτησης που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Ν. Αλευράς σχετικά με το ανωτέρω θέμα, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Α. 1. Σε όλες σχεδόν τις περιφερειακές υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών η καθαριότητα των κτιρίων έχει ανατεθεί από το έτος 1990 και μετά, ανάλογα με τις ανάγκες που προέκυπταν κατά καιρούς σε ιδιώτες, που αμείβονται από την πάγια επιχορήγηση, με ιδιωτικό συμφωνητικό που υπογράφεται από τον Προϊστάμενο της Περιφερειακής υπηρεσίας και τον ιδιώτη (ΔΟΥ και Κτηματικές Υπηρεσίες).

2. Όσον αφορά την Διεύθυνση Προσωπικού ΔΟΥ, (ειδικός φορέας 23-120), στον προϋπολογισμό του έτους 2004 έχει εξασφαλιστεί πίστωση ύψους ενός εκατομμυρίου επτακοσίων εβδομήντα επτά χιλιάδων εξακοσίων (1.777.600) ευρώ.

Το συγκεκριμένο ποσό αφορά την αμοιβή των ατόμων που απασχολούνται με το έργο της καθαριότητας για τις ΔΟΥ και Κτηματικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών (ΚΑΕ 1232 «Πάγιο επιχορήγηση για την καθαριότητα»). Με την αριθμ. πρωτ. 232318/27.2.2004 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών από το ανωτέρω ποσό μεταφέρθηκε ποσό ενός εκατομμυρίου εκατόν είκοσι τεσσάρων χιλιάδων εβδομήντα δύο (1.124.072,00) ευρώ για την αμοιβή των απασχολούμενων ατόμων και επαρκεί για την αμοιβή τους μέχρι 30.4.2004, όπου και έχουν υπογραφεί τα περισσότερα ιδιωτικά συμφωνητικά σύμβασης έργου για την καθαριότητα μεταξύ των Προϊσταμένων των Υπηρεσιών μας και των ιδιωτών (καθαριστές - καθαρίστριες).

Β. Η καθαριότητα των κτιρίων που στεγάζονταν τα Τελωνεία είχε ανατεθεί σε ιδιώτες που αμείβονταν από πιστώσεις του ΚΑΕ 1232 «Κατ' αποκοπή χορήγηση για καθαριότητα».

Στη συνέχεια, κατόπιν του αριθμ. 2/71126/0020/17.12.03 εγγράφου του Γεν. Λογιστηρίου του Κράτους δεν υπήρχε πλέον δυνατότητα ανάθεσης της καθαριότητας σε φυσικά πρόσωπα κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 37 του ν. 2072/92, που προβλέπει ανάθεση με σύμβαση έργου, οι δε σχετικές αμοιβές θα καταβάλλονταν από 1.1.04 σε βάρος των εγγεγραμμένων πιστώσεων του ΚΑΕ 0875 με την υποβολή των σχετικών

δικαιολογητικών.

Για την αντιμετώπιση όμως του σχετικού προβλήματος των Υπηρεσιών, μέχρι ανάθεσης του συγκεκριμένου έργου καθαριότητας, βάσει των διατάξεων του άρθρου 37 του ν. 2072/92 και του άρθρου 6 του ν. 2527/97 ζητήθηκε από τη Δ/ση Προϋπολογισμού και μας εγκρίθηκε η εγγραφή της πίστωσης στο κατ' αποκοπή χορήγηση για το α' τετράμηνο του 2004 και βάσει αυτής υπογράφηκαν οι συμβάσεις μέχρι 30.4.04.

Γ. Όσον αφορά στο ΓΧΚ στον τομέα καθαριότητας απασχολούνται σαράντα ένας (41) εργαζόμενοι και αμείβονται με κατ' αποκοπή χορήγηση για καθαριότητα από τις πιστώσεις του Ε.Τ.Ε.Π.Π.Α.Α., με τρίμηνες ανανεούμενες συμβάσεις έργου, που συνάπτουν με τους Προϊσταμένους των Περιφερειακών Χημικών Υπηρεσιών.

Τέλος, σας πληροφορούμε ότι ήδη έχουν συναφθεί συμφωνίες (ιδιωτικά συμφωνητικά) με τους Προϊσταμένους των μονάδων διήμερης διάρκειας για όσες από αυτές ασχολούνται αποκλειστικά στο έργο καθαριότητας.

Στα πλαίσια των προβλέψεων του υπό έκδοση Προεδρικού Διατάγματος θα αντιμετωπισθεί η περαιτέρω εργασιακή της σχέση.

Ο Υφυπουργός
ΑΔΑΜ ΠΕΓΚΟΥΖΑΣ»

8. Στις με αριθμό 192/21-4-04 και 536/6-5-04 ερωτήσεις των Βουλευτών κυρίων Ασημίνας Ξηροτύρη -Αικατερινάρη και Λεωνίδα Γρηγοράκου δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΓΠ/39000/14-5-04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στις με αρ. 192/21-4-2004 και 536/6-5-2004 ερωτήσεις πουκατατέθηκαν στη Βουλή από τους Βουλευτές κυρίους Α. Ξηροτύρη-Αικατερινάρη και Λ. Γρηγοράκο σχετικά με την εκπομπή διοξινών στη χώρα μας πάνω από τα επιτρεπόμενα όρια και με τη διαχείριση των ιατρικών αποβλήτων, σας γνωρίζουμε τα παρακάτω:

Τις δύο τελευταίες δεκαετίες η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει λάβει μέτρα που αφορούν στις διοξίνες, με αποτέλεσμα την ουσιαστική μείωση των εκπομπών τους στο περιβάλλον. Πάντως νέα στοιχεία και αποδείξεις που αφορούν στις τοξικές ιδιότητες και τη βιοσυσσωρευσιμότητά τους στον ανθρώπινο οργανισμό υπογραμμίζουν την ανάγκη και περαιτέρω δράσης. Η δράση αυτή στοχεύει σε επιπλέον μείωση των εκπομπών και αποφυγή των επιπτώσεων στην υγεία και το περιβάλλον από την έκθεση σε διοξίνες.

Η στρατηγική που υιοθετεί η Ευρωπαϊκή Ένωση (COM 2001/593 τελικό) για τη μείωση των διοξινών στο περιβάλλον, της ζωτροφές και τα τρόφιμα καθορίζει βραχυχρόνιες δράσεις (χρονική διάρκεια 5 έτη), που καλύπτουν αναγνώριση του κινδύνου, εκτίμηση του κινδύνου, διαχείριση του κινδύνου, έρευνα, ενημέρωση των πολιτών και συνεργασία με άλλες χώρες και διεθνείς οργανισμούς. Επίσης καθορίζει μακροχρόνιες δράσεις (χρονική διάρκεια 10 έτη) που περιλαμβάνουν συλλογή στοιχείων, έλεγχο και επιτήρηση. Αυτό θα επιτρέψει τη διαμόρφωση ολοκληρωμένης εικόνας του περιβαλλοντικού προβλήματος που οφείλεται στις διοξίνες, αλλά και στα PCBs, καθώς και μια καλή γνώση των υφιστάμενων τάσεων που θα μας επιτρέψουν υποθέτηση νέας στρατηγικής για το θέμα και αξιολόγηση της υπάρχουσας κατάστασης.

Οι στόχοι αυτής της στρατηγικής είναι:

- Να μειωθούν τα προσλαμβανόμενα επίπεδα από τον άνθρωπο κάτω από τα επίπεδα που συστήνει η επιστημονική επιτροπή για τα τρόφιμα.

- Να εκτιμηθεί η κατάσταση του περιβάλλοντος και του οικοσυστήματος.

- Να μειωθούν οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις από διοξίνες και PCBs.

Ήδη λοιπόν έχει τεθεί σε ισχύ κανονισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης 2375/2001 που αναφέρεται σε μετρήσεις διοξινών σε τρόφιμα και σε εφαρμογή του το Υπουργείο Ανάπτυξης/Γεν. Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας έχει ξεκινήσει στο πλαί-

σιο του «Εθνικού Προγράμματος Μέτρησης, Παρακολούθησης και Καταγραφής των επιπέδων ρύπανσης των διοξινών σε τρόφιμα, αέρα και ζωοτροφές», την οργάνωση κατάλληλων εργασιών στο Αστεροσκοπείο Αθηνών και στο Δημόκριτο.

Όσον αφορά στα όρια εκπομπών αερίων ρύπων, εφαρμόζονται τα προβλεπόμενα στην κείμενη νομοθεσία που αποτελεί εναρμόνιση σε σχετικές κοινοτικές οδηγίες, έτσι ώστε να διασφαλίζεται η συγκράτηση των εκπομπών των διοξινών στα αέρια καύσης κάτω από συγκεντρώσεις επιβλαβείς για τη Δημόσια Υγεία και το περιβάλλον (όριο διοξινών 0,1 ng/m³).

Όσον αφορά τη διαχείριση των ιατρικών αποβλήτων, ήδη έχει εκδοθεί η ΚΥΑ ΓΠ 37591/2031/ΦΕΚ 1419 Β/1-10-03 «Μέτρα και όροι για τη διαχείριση ιατρικών αποβλήτων από Υγειονομικές Μονάδες» και έχει δομηολογηθεί σταδιακή υλοποίηση των οριζόμενων σε αυτήν κατά τρόπο που θα αντιμετωπισθούν γενικότερα τα θέματα της διαχείρισης των ιατρικών αποβλήτων και ειδικότερα των επικίνδυνων ιατρικών αποβλήτων που κατά καιρούς είχαν δημιουργήσει προβλήματα.

Στη νέα αυτή ΚΥΑ προβλέπεται αφ' ενός ο διαχωρισμός των ιατρικών αποβλήτων και αφετέρου διαδικασίες ενδονοσοκομειακής αλλά και εξωνοσοκομειακής διαχείρισης, με τρόπο που να διασφαλίζεται η Δημόσια Υγεία και το περιβάλλον, καθώς και ο αποτελεσματικός έλεγχος της διαχείρισης των αποβλήτων αυτών. Ειδικότερα προβλέπεται η σύνταξη Εσωτερικού Κανονισμού Διαχείρισης των Επικίνδυνων Ιατρικών Αποβλήτων που θα εγκρίνεται από το αρμόδιο ΠΕΣΥΠ.

Επιπλέον και όσον αφορά τον τρόπο επεξεργασίας αυτού του είδους των αποβλήτων, με βάση σχετικές οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ορίζεται: «η εφαρμογή ή ο συνδυασμός φυσικών, χημικών και βιολογικών διεργασιών που μεταβάλλουν τα χαρακτηριστικά των ιατρικών αποβλήτων, ώστε να περιορίζεται ο όγκος τους ή οι επικίνδυνες ιδιότητές τους, να διευκολύνεται ο χειρισμός τους και να επιτυγχάνεται η ανάκτηση χρήσιμων υλικών ή ενέργειας». Συγκεκριμένα προβλέπονται όροι και προϋποθέσεις για την αποτέφρωση και την αποστείρωση αυτών των αποβλήτων, προκειμένου «να διατεθούν ελεγχόμενα σε κατάλληλους γι' αυτό το σκοπό χώρους, οι οποίοι διαθέτουν την κατάλληλη υποδομή και εξοπλισμό κατά περίπτωση, σύμφωνα με τις διατάξεις της εκάστοτε κείμενης νομοθεσίας» (άρθρο 2, παρ. 6,7,8,9).

Ο Υφυπουργός Α. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ»

9. Στην με αριθμό 340/28-4-04 ερώτηση του Βουλευτή κ. Φώτη Κουβέλη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 125323/83Β/13-5-04 έγγραφο από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Σε συνέχεια του α) σχετικού εγγράφου, που αφορά στην υπ' αριθμό 340/28.4.2004 ερώτηση που κατατέθηκε στη Βουλή των Ελλήνων από το Βουλευτή κ. Φ. Κουβέλη σχετικά με τα έργα του Ολυμπιακού Κέντρου Κωπηλασίας στην περιοχή του Σχοινιά του Δήμου Μαραθώνα, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

- Με το Π.Δ. «Χαρακτηρισμός χερσαίων και θαλάσσιων περιοχών του Σχοινιά -Μαραθώνα Αττικής ως Εθνικού Πάρκου» (ΦΕΚ 395/3.7.2000) καθορίστηκαν, κατ' επιταγή των διατάξεων του Ν. 1650/1986, ζώνες υψηλής προστασίας για την ανάδειξη και αναβάθμιση των οικολογικών χαρακτηριστικών της περιοχής και ειδικότερα, μεταξύ άλλων, για την αποτελεσματική προστασία του υδροβιότοπου του Σχοινιά, του παράλιου πευκοδάσους και της περιοχής της Μακαρίας πηγής.

- Για την εξειδίκευση των μέτρων προστασίας εκδόθηκε η υπ' αριθμόν 32473/7718/2001 Κ.Υ.Α. «Κανονισμός Διοίκησης και Λειτουργίας του Εθνικού Πάρκου Σχοινιά - Μαραθώνα (Ν. Αττικής) και Σχέδιο Διαχείρισης» (ΦΕΚ 1830/8/31.12.2001). Η παρακολούθηση και εφαρμογή των θεσμοθετημένων μέτρων, σύμφωνα με το Π.Δ. «Ίδρυση Φορέα Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου Σχοινιά - Μαραθώνα (Ν. Αττικής)» (ΦΕΚ 793/Δ113.9.2002), έχει ανατεθεί στον «Φορέα Διαχείρισης Εθνικού Πάρκου Σχοινιά - Μαραθώνα»

- Το Ολυμπιακό Κέντρο Κωπηλασίας αναπτύσσεται στην ζώνη Β1 (έκτασης 2002 στρεμμάτων) του Εθνικού Πάρκου Σχοινιά -

Μαραθώνα (συνολικής έκτασης 15000 στρ., εκ των οποίων 10500 στρ. αποτελούν την χερσαία ζώνη του), σύμφωνα με τις διατάξεις του Π.Δ. χαρακτηρισμού της περιοχής ως Εθνικό Πάρκο. Η έκταση που αξιοποιείται για την ανάπτυξη του Ολυμπιακού Κέντρου Κωπηλασίας ανέρχεται περίπου σε 1230 στρ. και οι μόνιμες κτιριακές εγκαταστάσεις καλύπτουν επιφάνεια περίπου κατά 30% μικρότερη της προβλεπόμενης από τους όρους δόμησης.

Το έργο κατασκευάστηκε με βάση τεχνική μελέτη και Μ.Π.Ε. που εγκρίθηκε με την Κ.Υ.Α. με ΑΠ. ΥΠΕΧΩΔΕ/ΕΥΠΕ/ΟΙΚ.110107/21.9.2000.

- Σύμφωνα με το Π.Δ. χαρακτηρισμού της περιοχής ως Εθνικό Πάρκο, η περιοχή της Μακαρίας πηγής χαρακτηρίστηκε ως περιοχή προστασίας της φύσης με υψηλού βαθμού περιορισμούς στις χρήσεις γης. Παράλληλες δεσμεύσεις για την προστασία του τριγώνου της Μακαρίας πηγής επεβλήθησαν με την Κ.Υ.Α. έγκρισης περιβαλλοντικών όρων για το έργο «Ολυμπιακό Κέντρο Κωπηλασίας» στην περιοχή του Σχοινιά του Δήμου Μαραθώνα (ΑΠ. ΥΠΕΧΩΔΕ/ΕΥΠΕ/ΟΙΚ.110107/21.9.2000).

- Βάσει του Σχεδίου. Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου, για την υδραυλική αποκατάσταση του υδροτόπου, προωθείται μελέτη και κατασκευή σειράς παρεμβάσεων από τη ΔΕΠΟΣ. Σημειώνεται ότι έχει ήδη ολοκληρωθεί σε συνάρτηση με τους φορείς του Ολυμπιακού Κέντρου Κωπηλασίας η κατασκευή υποεργειστών και θυροφραγμάτων για την τροφοδοσία του υδροτόπου με γλυκό νερό.

- Στα πλαίσια της εργολαβίας κατασκευής του Ολυμπιακού Κέντρου Κωπηλασίας, που ανήκει στην αρμοδιότητα της ΕΥΔΕ/ΟΕ 2004 της ΓΓ ΔΕ του ΥΠΕΧΩΔΕ, δεν πραγματοποιήθηκε καμία απολύτως παρέμβαση στην Μακαρία πηγή, η οποία βρίσκεται εκτός του χώρου του έργου.

Στο τεχνητό κανάλι που οδηγεί το νερό της Μακαρίας πηγής στη θάλασσα κατασκευάστηκε τεχνικό έργο υδρολύφιας, που μέσω ανεπένδυτης τάφρου ελεύθερης ροής και συστήματος υπερχειλιστών στον υγρό στίβο οδηγεί εκ νέου τα νερά της πηγής στον βιότοπο. Το έργο περιλαμβάνεται στην τεχνική μελέτη και στην εγκεκριμένη Μ.Π.Ε.

Έγινε εκτροπή του παραπάνω τεχνητού καναλιού σε μήκος 750 μέτρων σύμφωνα με την τεχνική μελέτη και την εγκεκριμένη Μ.Π.Ε. Η εκτροπή της τάφρου είναι ανεπένδυτη και μόνον τα πρηνή της, λόγω των αργιλοαμμωδών εδαφών της περιοχής, στηρίχθηκαν με συρματοκιβώτια γεμάτα με μεγάλης διαμέτρου λίθους που επιτρέπουν την ελεύθερη διακίνηση των νερών.

- Σε ό,τι αφορά τα μέτρα για την ανάταξη του βιοτόπου, στα πλαίσια της εργολαβίας του Ολυμπιακού Κέντρου Κωπηλασίας, υλοποιήθηκε η κύρια παρέμβαση που προβλέπεται από το Σχέδιο Διαχείρισης του Εθνικού Πάρκου, δηλαδή η επαναφορά των νερών της Μακαρίας πηγής στο έλος. Το σύστημα επανατροφοδότησης με νερό λειτουργεί ανελλιπώς από τον Μάρτιο 2003. Σύμφωνα με τα στοιχεία εκτεταμένου προγράμματος παρακολούθησης, που εκπονήθηκε κατά την διάρκεια της εργολαβίας, πιστοποιείται με μετρήσεις η αναζωογόνηση της ελώδους περιοχής που αποτελεί βασική προϋπόθεση για την εκ νέου εγκατάσταση της χλωρίδας, πανίδας και ορνιθοπανίδας που στοιχειοθετούν την οικολογική της αξία.

- Για τον καθαρισμό του Εθνικού Πάρκου έχει συνταχθεί και εγκριθεί από τον φορέα διαχείρισης μελέτη διαχείρισης των στερεών αποβλήτων και παράλληλα προωθείται η οικονομική συνδρομή του Δήμου Μαραθώνα για τη συλλογή των απορριμμάτων ιδιαίτερα στην περιοχή του πευκοδάσους.

- Σε σχέση με την προστασία του παράλιου δάσους, κατασκευάστηκε σύγχρονο σύστημα πυρανίχνευσης - πυροπροστασίας - πυρόσβεσης.

- Τέλος, σε σχέση με την προστασία της ευρύτερης περιοχής του Εθνικού Πάρκου, ο ΟΡΣΑ ενέκρινε (κατά την 69η Συνεδρίαση στις 19.12.2003) την «Οριοθέτηση ζωνών και καθορισμό χρήσεων γης και όρων και προορισμών δόμησης στην εκτός σχεδίου και εκτός ορίων οικισμών προυφισταμένων του έτους 1923 περιοχή της χωροταξικής υποενοτήτας της Βόρειας Αττικής». Σύμφωνα με αυτή προτείνονται, περί του Εθνικού Πάρκου, ζώνες προστασίας περιβάλλοντος και ειδικότερα:

- Πρασίνου
- Περιαστικού πρασίνου
- Γεωργικής γης, και
- Απολύτου προστασίας τοπίου και αρχαιολογικών χώρων.

Ο Υπουργός
Γ. ΣΟΥΦΛΙΑΣ

10. Στις με αριθμό 274/27-4-04 και 317/28-4-04 ερωτήσεις των Βουλευτών κυρίων Ανδρέα Μακρυπιδής και Λεωνίδα Γρηγοράκου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1041529/44,53/17-5-04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση των με αριθ.πρωτ.274/27-4-04 και 317/28-4-04 ερωτήσεων που κατέθεσαν οι Βουλευτές κ.κ. Ανδρέας Μακρυπιδής και Λεωνίδας Γρηγοράκος σχετικά με το ανωτέρω θέμα, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Α. 1. Σε όλες σχεδόν τις περιφερειακές υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών η καθαριότητα των κτιρίων έχει ανατεθεί από το έτος 1990 και μετά, ανάλογα με τις ανάγκες που προέκυπταν κατά καιρούς σε ιδιώτες, που αμείβονται από την πάγια επιχορήγηση, με ιδιωτικό συμφωνητικό που υπογράφεται από τον Προϊστάμενο της Περιφερειακής υπηρεσίας και τον ιδιώτη (Δ.Ο.Υ. και Κτηματικές Υπηρεσίες).

2. Όσον αφορά την Διεύθυνση Προσωπικού Δ.Ο.Υ. (Δ2) ειδικός φορέας 23-120 στον προϋπολογισμό του έτους 2004 έχει εξασφαλιστεί πίστωση ύψους ενός εκατομμυρίου επτακοσίων εβδομήντα επτά χιλιάδων εξακοσίων (1.777.600) ευρώ. Το συγκεκριμένο ποσό αφορά την αμοιβή των ατόμων που απασχολούνται με το έργο της καθαριότητας για τις Δ.Ο.Υ. και Κτηματικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών (Κ.Α.Ε. 1232 «Πάγιο επιχορήγηση για την καθαριότητα»). Με την αριθ. πρωτ. 232318/27-2-2004 απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών από το ανωτέρω ποσό μεταφέρθηκε ποσό ενός εκατομμυρίου εκατόν είκοσι τεσσάρων χιλιάδων εβδομήντα δύο (1.124.072,00) ευρώ για την αμοιβή τους μέχρι 30-4-2004, όπου και έχουν υπογραφεί τα περισσότερα ιδιωτικά συμφωνητικά σύμβασης έργου για την καθαριότητα μεταξύ των Προϊσταμένων των Υπηρεσιών μας και των ιδιωτών (καθαριστές - καθαρίστριες).

Β. Η καθαριότητα των κτιρίων που στεγάζονταν τα Τελωνεία είχε ανατεθεί σε ιδιώτες που αμείβονταν από πιστώσεις του ΚΑΕ 1232 «Κατ' αποκοπή χορήγηση για καθαριότητα».

Στη συνέχεια, κατόπιν του αριθμ.2/71126/0020/17 -12-03 εγγράφου του Γεν. Λογιστηρίου του Κράτους δεν υπήρχε πλέον δυνατότητα ανάθεσης της καθαριότητας σε φυσικά πρόσωπα κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 37 του ν. 2072/92, που προβλέπει ανάθεση με σύμβαση έργου, οι δε σχετικές αμοιβές θα καταβάλλονταν από 1-1-04 σε βάρος των εγγεγραμμένων πιστώσεων του ΚΑΕ 0875 με την υποβολή των σχετικών δικαιολογητικών.

Για την αντιμετώπιση όμως του σχετικού προβλήματος των Υπηρεσιών, μέχρι ανάθεσης του συγκεκριμένου έργου καθαριότητας, βάσει των διατάξεων του άρθρου 37 του ν. 2072/92 και του άρθρου 6 του ν. 2527/97 ζητήθηκε από τη Δ/νση Προϋπολογισμού και μας εγκρίθηκε η εγγραφή της πίστωσης στο κατ' αποκοπή χορήγηση για το α' τετράμηνο του 2004 και βάσει αυτής υπογράφηκαν οι συμβάσεις μέχρι 30-4-04.

Γ. Όσον αφορά στο Γ.Χ.Κ. στον τομέα καθαριότητας απασχολούνται σαράντα ένας (41) εργαζόμενοι και αμείβονται με κατ' αποκοπή χορήγηση για καθαριότητα από τις πιστώσεις του Ε.Τ.Ε.Π.Π.Α.Α., με τρίμηνες ανανεούμενες συμβάσεις έργου, που συνάπτουν με τους Προϊσταμένους των Περιφερειακών Χημικών Υπηρεσιών.

Τέλος, σας πληροφορούμε ότι ήδη έχουν συναφθεί συμφωνίες (ιδιωτικά συμφωνητικά) με τους Προϊσταμένους των μονάδων δέμηνης διάρκειας για όσες από αυτές ασχολούνται αποκλειστικά στο έργο καθαριότητας.

Στα πλαίσια των προβλέψεων του υπό έκδοση Προεδρικού Διατάγματος θα αντιμετωπισθεί η περαιτέρω εργασιακή τους σχέση.

Ο Υφυπουργός
Α. ΡΕΓΚΟΥΖΑΣ

11. Στην με αριθμό 321/28-4-04 ερώτηση του Βουλευτή κ. Βασιλείου Κεγκέρογλου δόθηκε με το υπ' αριθ. 41709/18-5-04 έγγραφο από τον Υφυπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην με αρ. 321/28.04.2004 ερώτηση, που κατατέθηκε στη Βουλή από το Βουλευτή κ. Β. Κεγκέρογλου, σχετικά με τη συνέχιση λειτουργίας των Προγραμμάτων «Βοήθεια στο Σπίτι» η χρηματοδότηση των οποίων έχει ενταχθεί στο πλαίσιο του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, σύμφωνα με την παραγ. 2 του άρθρου 5 του Ν. 2860/2000 «Διαχείριση, παρακολούθηση και έλεγχος του Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης και άλλες διατάξεις» διατυπώνει τη σύμφωνη γνώμη του στις προς ένταξη πράξεις στο πλαίσιο του Γ' Κ.Π.Σ., που έχουν αξιολογηθεί θετικά.

Επισημαίνεται ότι, στο Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης έχει συσταθεί με την ΔΥ1δ/οικ. 11837/5.2.03 (Φ.Ε.Κ. 181 τ. Β') απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Υγείας και Πρόνοιας, Ομάδα Διοίκησης Έργου για την προετοιμασία και παρακολούθηση προγραμμάτων που αφορούν την οικογένεια και το παιδί, τους ηλικιωμένους, τα άτομα με αναπηρία και τις ευπαθείς ομάδες.

Ειδικότερα, το έργο της Ο.Δ.Ε. στα προαναφερόμενα προγράμματα συνίσταται:

Στην κατάρτιση των σχεδίων εσωτερικών κανονισμών λειτουργίας των Κέντρων και προδιαγραφών λειτουργίας του προγράμματος καθώς και συστήματος συγκέντρωσης στατιστικών δεδομένων

Στην παρακολούθηση της λειτουργίας τους σχετικά με την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών.

Στην υποστήριξη των στελεχών τους και των τελικών δικαιούχων και στη μεγιστοποίηση του αναμενόμενου αποτελέσματος.

Επίσης, η Ο.Δ.Ε. στηρίζει τη διαδικασία καταχώρησης των πληροφοριών που εισάγονται στο Χάρτη της Πρόνοιας.

Η λειτουργία και οι δραστηριότητες της Ο.Δ.Ε. υποστηρίζονται από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, των συναρμοδίων Υπουργείων και των Περιφερειών της χώρας.

Επιπρόσθετα, σας γνωρίζουμε ότι η χρηματοδότηση των προαναφερομένων προγραμμάτων «Βοήθεια στο Σπίτι» που εντάχθηκαν στο Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, εμπίπτει στην αρμοδιότητα του συνερωτώμενου Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

12. Στην με αριθμό 64/17-6-04 ερώτηση του Βουλευτή κ. Νάσου Αλευρά δόθηκε με το υπ' αριθμ. 64/17-5-04 έγγραφο από τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην παραπάνω ερώτηση που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Ν. Αλευράς, σας πληροφορούμε τα εξής:

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του Π.Δ. 590/1988 (ΦΕΚ Α286) το Διοικητικό Συμβούλιο του Ινστιτούτου Γεωπονικών Επιστημών (Ι.Γ.Ε.) διορίζεται με απόφαση του Υπουργού Γεωργίας με τριετή θητεία. Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου ορίζονται πρόσωπα ανεγνωρισμένου κύρους που μπορούν με τις γνώσεις τους να βοηθήσουν την εκπλήρωση των σκοπών του.

Η επαγγελματική ιδιότητα των προσώπων που διορίστηκαν με την αριθμ. 240990/7-4-2004 Απόφασή μας, στη νέα Διοίκηση του Ι.Γ.Ε. είναι:

α) Πέτρος Πολίτης του Ιωάννη, Πολιτικός Μηχανικός ως Πρόεδρος. β) Αλεξάνδρα Βλάχου του Κων/νου, Αρχιτέκτων -Χωροτάκτης Πολεοδόμος, ως Αντιπρόεδρος, με αναπληρωτή της τον Γεώργιο Σπαρτιώτη, Υποναύαρχο ε.α

γ) Νατάσα Κοσμοπούλου, Πρόεδρος Δημοτικού Συμβουλίου Δήμου Μελισσιών, ως τακτικό μέλος, με αναπληρωτή της τον Δούση Ανδρέα, Γεωπόνο.

δ) Ιωάννης Χρονόπουλος του Κων/νου, Καθηγητής Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, ως τακτικό μέλος, με αναπληρωτή του τον Σωτήρη Βυλλιώτη του Κλεάρχου, Επιστημονικό Συνεργάτη του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών.

ε) Αλέξανδρος Κρυσταλλίδης του Ανέστη, Δικηγόρος, ως τακτικό μέλος, με αναπληρώτριά του την Ξένια Αμανίτου του Παναγιώτη Δικηγόρο.

Σημειώνεται ότι τα άλλα δύο μέλη τα οποία παρέμεναν από το απερχόμενο Διοικητικό Συμβούλιο, είχαν διορισθεί με την

αριθμ. 208632/31-3-2003 απόφασή μας και είναι:

στ) Ο Παναγιώτης Τζανίκος Δήμαρχος Αμαρουσίου, ως τακτικό μέλος, με αναπληρώτριά του την Αικατερίνη Αναστασιάδου και

ζ) Ο Νικόλαος Χιωτάκης Δήμαρχος Κηφισιάς, ως τακτικό μέλος, με αναπληρώτριά του την Μαρία Κεφαλά Σαλματάνη.

Ο Υπουργός
Σ. ΤΣΙΠΟΥΡΙΔΗΣ»)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Θα γίνει προεκφώνηση των νομοσχεδίων που είναι γραμμένα στην ημερήσια διάταξη.

Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης.

Ψήφιση στο σύνολο του σχεδίου νόμου: «Μερική απασχόληση στο Δημόσιο, στους ΟΤΑ και στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου».

Το νομοσχέδιο θα ψηφιστεί στο σύνολο στη συνέχεια.

Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου: «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις».

Το νομοσχέδιο θα συζητηθεί κατά τη σημερινή συνεδρίαση.

Υπουργείου Εθνικής Άμυνας.

Μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου: «Ρυθμίσεις θεμάτων προσωπικού των Ενόπλων Δυνάμεων και άλλες διατάξεις».

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το νομοσχέδιο;

ΜΕΡΙΚΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Κρατείται.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το νομοσχέδιο κρατήθηκε και θα συζητηθεί κατά τη συνήθη διαδικασία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επανερχόμαστε στο νομοσχέδιο του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης.

Ψήφιση στο σύνολο του σχεδίου νόμου: «Μερική απασχόληση στο Δημόσιο, στους Ο.Τ.Α. και στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου».

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το νομοσχέδιο και στο σύνολο;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ: Κατά πλειοψηφία.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το νομοσχέδιο έγινε δεκτό και στο σύνολο κατά πλειοψηφία.

Συνεπώς το νομοσχέδιο του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης «Μερική απασχόληση στο Δημόσιο, στους Ο.Τ.Α. και στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου» έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία σε μόνη συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου και έχει ως εξής:

«Μερική απασχόληση στο Δημόσιο, στους Ο.Τ.Α. και στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου

Άρθρο 1

Φορείς μερικής απασχόλησης

1. Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης πρώτου και δεύτερου βαθμού και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου επιτρέπεται να προσλαμβάνουν προσωπικό, με συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, μερικής απασχόλησης, για την κάλυψη αναγκών που αποσκοπούν στην παροχή υπηρεσιών κοινωνικού χαρακτήρα προς τους πολίτες.

2. Οι ανωτέρω προσλήψεις αποβλέπουν, αποκλειστικώς, στην αντιμετώπιση αναγκών συμπληρωματικής εξυπηρέτησης των πολιτών και δεν ασκούν επιρροή στη οργανική σύνθεση των υπηρεσιών των φορέων της προηγούμενης παραγράφου.

3. α. Για την παροχή υπηρεσιών, με καθεστώς μερικής απασχόλησης, οι φορείς της παραγράφου 1 καταρτίζουν αντίστοιχο ετήσιο επιχειρησιακό σχέδιο, το οποίο υποβάλλεται μέχρι τέλος Φεβρουαρίου κάθε έτους και ε-γκρίνεται από την Επιτροπή του άρθρου 5.

β. Στο επιχειρησιακό σχέδιο θα πρέπει να περιλαμβάνονται, ιδίως, τα εξής στοιχεία:

α) οι ειδικές ανάγκες που δικαιολογούν την παροχή υπηρε-

σιών με μερική απασχόληση,

β) ο αριθμός αυτών που θα προσληφθούν, κατά τομείς υπηρεσιών, κοινωνικού, κυρίως, χαρακτήρα,

γ) ο τρόπος ελέγχου της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών.

Άρθρο 2

Σύμβαση μερικής απασχόλησης

1. Η πρόσληψη γίνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου μερικής απασχόλησης, με πρόσωπα από τις κατηγορίες κοινωνικών ομάδων και σύμφωνα με τα κριτήρια επιλογής που καθορίζονται στο άρθρο 4.

2. Η διάρκεια της ανωτέρω σύμβασης δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τους δεκαοκτώ μήνες. Νέα σύμβαση με τον ίδιο απασχολούμενο επιτρέπεται να καταρτιστεί μετά την πάροδο τεσσάρων μηνών, τουλάχιστον, από τη λήξη της προηγούμενης. Ο χρόνος εργασίας, για κάθε συμβασιούχο, δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τις είκοσι ώρες εβδομαδιαίως.

3. Για το εργασιακό καθεστώς των μερικώς απασχολούμενων εφαρμόζονται οι διατάξεις του π.δ. 410/ 1988 (ΦΕΚ 191 Α'), όπως ισχύει και, συμπληρωματικώς, οι σχετικές ρυθμίσεις της εργατικής νομοθεσίας.

Άρθρο 3

Υπηρεσίες κοινωνικού χαρακτήρα

1. Ως υπηρεσίες κοινωνικού χαρακτήρα θεωρούνται εκείνες που αναφέρονται, ιδίως, στην κατ' οίκον κοινωνική μέριμνα και φροντίδα, στη φύλαξη σχολικών κτιρίων, στην οδική ασφάλεια των μαθητών, στην κοινωνική ενσωμάτωση των μεταναστών, στις έκτακτες ανάγκες πολιτικής προστασίας, στις πολιτιστικές εκδηλώσεις, στην αντιμετώπιση ειδικών περιβαλλοντικών αναγκών, στην ενημέρωση και πληροφόρηση πολιτών, καθώς και σε προγράμματα κοινωνικού χαρακτήρα που χρηματοδοτούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

2. Στο επιχειρησιακό σχέδιο της παραγράφου 3 του άρθρου 1 και σε ποσοστό που δεν υπερβαίνει το δέκα τοις εκατό του συνολικού αριθμού αυτών που θα προσληφθούν, επιτρέπεται κατ' εξαίρεση και μόνο, με ειδική αιτιολογία, να περιληφθούν υπηρεσίες που δεν έχουν, αμιγώς, κοινωνικό χαρακτήρα, αλλά υπηρετούν έκτακτες ανάγκες δημόσιου συμφέροντος που μπορεί να καλυφθούν με μερική απασχόληση.

Άρθρο 4

Κοινωνικές ομάδες για την επιλογή υποψηφίων

1. Το προσωπικό που επιλέγεται για την παροχή υπηρεσιών μερικής απασχόλησης προέρχεται από τις ακόλουθες κοινωνικές ομάδες:

α) Άνεργοι, άνω των τριάντα ετών, που έχουν εξαντλήσει το χρόνο της τακτικής επιδότησης ανεργίας και παραμένουν εγγεγραμμένοι στα μητρώα του Οργανισμού Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.), τουλάχιστον έξι μήνες μετά τη λήξη αυτής, σε ποσοστό τριάντα τοις εκατό.

β) Άνεργοι, εγγεγραμμένοι στον Ο.Α.Ε.Δ., που βρίσκονται στην τελευταία πενταετία πριν από τη συνταξιοδότησή τους, σε ποσοστό είκοσι τοις εκατό.

γ) Άνεργοι, μέχρι τριάντα ετών, εγγεγραμμένοι στον Ο.Α.Ε.Δ. για χρονικό διάστημα τουλάχιστον δεκαοκτώ μηνών, σε ποσοστό είκοσι τοις εκατό.

δ) Μητέρες ανηλίκων, σε ποσοστό δέκα τοις εκατό.

Στις ανωτέρω περιπτώσεις προτεραιότητα στην επιλογή έχουν άτομα που καθίστανται άνεργα συνεπεία ομαδικών απολύσεων, κατά τις διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας.

ε) Άτομα με ποσοστό αναπηρίας πενήντα τοις εκατό και άνω, σε ποσοστό δέκα τοις εκατό.

στ) Πολύτεκνοι και τέκνα πολυτέκνων, σε ποσοστό δέκα τοις εκατό.

Στις περιπτώσεις α', β' και γ' ποσοστό εξήντα τοις εκατό καλύπτεται από γυναίκες, εφόσον υπάρχει αντίστοιχος αριθμός σχετικών αιτήσεων.

2. Όσοι έχουν απασχοληθεί για χρόνο μεγαλύτερο του έτους σε προγράμματα και δράσεις υπηρεσιών κοινωνικού χαρακτήρα, αντίστοιχα προς εκείνα που προβλέπονται στο άρθρο 3 επιλέγονται σε ποσοστό μέχρι πενήντα τοις εκατό του συνόλου αυτών που θα προσληφθούν σε κάθε κοινωνική ομάδα, κατά τη σειρά της μεταξύ τους κατάταξης και ανεξαρτήτως της σειράς κατάταξής τους σε σχέση με τους λοιπούς.

Εάν δεν συμπληρώνεται το ποσοστό που προβλέπεται για καθεμία από τις κοινωνικές ομάδες της προηγούμενης παραγράφου, προσαυξάνεται αντιστοίχως το ποσοστό της επόμενης.

3. Σε καθεμία από τις κοινωνικές ομάδες της παρ. 1 ορίζεται βασικό κριτήριο επιλογής, ως ακολούθως:

α. Για την πρώτη και τρίτη ομάδα προτιμώνται υποψήφιοι με τη μεγαλύτερη συνεχόμενη χρονική διάρκεια, που είναι εγγεγραμμένοι ως άνεργοι.

β. Για τη δεύτερη ομάδα προτιμώνται υποψήφιοι, οι οποίοι έχουν το μικρότερο χρόνο, που υπολείπεται για τη συνταξιοδότησή τους.

γ. Για την τέταρτη ομάδα προτιμώνται μητέρες με τα περισσότερα τέκνα.

δ. Για την πέμπτη ομάδα προτιμώνται υποψήφιοι με το μεγαλύτερο ποσοστό αναπηρίας, το οποίο, πάντως, πρέπει να επιτρέπει στον υποψήφιο να ασκεί τα καθήκοντα για τα οποία και προσλαμβάνεται.

ε. Για την έκτη ομάδα προτιμώνται υποψήφιοι με τα περισσότερα τέκνα, πάνω από το όριο της ιδιότητας του πολύτεκνου.

4.α. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας επιτρέπεται να αυξομειώνονται μέχρι δέκα τοις εκατό τα ποσοστά που προβλέπονται στην παράγραφο 1, αναλόγως με τις ιδιαίτερες ανάγκες παροχής υπηρεσιών κοινωνικού χαρακτήρα που διαμορφώνονται κάθε φορά.

β. Όμοια απόφαση μπορεί, εφόσον απαιτείται για συγκεκριμένες περιπτώσεις, να ρυθμίζεται κάθε θέμα σχετικό με τα κριτήρια επιλογής των υποψηφίων και με τα ειδικότερα προσόντα, από πλευράς αναγκαίων τίτλων σπουδών.

Άρθρο 5

Επιτροπή έγκρισης μερικής απασχόλησης και κατανομής της χρηματοδότησης

1. Συνιστάται τριμελής επιτροπή από τους Υφυπουργούς Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Οικονομίας και Οικονομικών και Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας. Οι Υφυπουργοί είναι δυνατόν να αναπληρώνονται από τους Γενικούς Γραμματείς των αντίστοιχων Υπουργείων.

Η Επιτροπή συγκροτείται με απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ο οποίος ορίζει τον πρόεδρο, τα τακτικά και αναπληρωματικά μέλη και τους γραμματείς της.

2. Η Επιτροπή είναι αρμόδια, χωρίς να απαιτείται η σύμπραξη άλλου, κατά την κείμενη νομοθεσία, οργάνου για την έγκριση των επιχειρησιακών σχεδίων που αναφέρονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 1, την κατανομή του αριθμού αυτών που θα προσληφθούν για μερική απασχόληση και τη διάθεση της χρηματοδότησης σε αντιστοιχία προς τον εγκριθέντα αριθμό προσλαμβανόμενων, ανά φορέα. Παράλληλα ελέγχει την εφαρμογή των εγκριθέντων επιχειρησιακών σχεδίων, την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών και αποφασίζει για οποιοδήποτε θέμα ανακύπτει κατά το στάδιο εφαρμογής του επιχειρησιακού σχεδίου.

3. Σε περίπτωση παροχής υπηρεσιών κοινωνικού χαρακτήρα με μερική απασχόληση, αποκλειστικώς σε οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης πρώτου και δεύτερου βαθμού, στην Επιτροπή μπορεί να συμμετέχει, χωρίς ψήφο, και ο Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας, ύστερα από πρόσκληση του Προέδρου της.

4. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών καθορίζεται η οργάνωση και η λειτουργία της Επιτροπής,

η αμοιβή των γραμματέων, οι οποίοι δεν υπερβαίνουν τους τρεις, και κάθε άλλο σχετικό θέμα.

Άρθρο 6

Διαδικασία πρόσληψης

1. Μετά την έγκριση του επιχειρησιακού σχεδίου και τον καθορισμό των θέσεων μερικής απασχόλησης, ο φορέας της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του παρόντος εκδίδει ανακοίνωση, στην οποία αναφέρονται υποχρεωτικώς:

α) Ο αριθμός της εγκριτικής απόφασης της Επιτροπής του προηγούμενου άρθρου.

β) Ο αριθμός των ατόμων που θα προσληφθούν και οι τομείς υπηρεσιών στους οποίους θα απασχοληθούν.

γ) Οι κατηγορίες κοινωνικών ομάδων και τα κριτήρια επιλογής, σύμφωνα με τις ρυθμίσεις του άρθρου 4.

δ) Η υπηρεσία στην οποία θα υποβληθούν οι αιτήσεις των ενδιαφερομένων.

ε) Η προθεσμία μέσα στην οποία θα υποβληθούν οι αιτήσεις.

2. Η ανακοίνωση πρόσληψης, πριν από τη δημοσιοποίησή της, κοινοποιείται στο Α.Σ.Ε.Π., το οποίο εγκρίνει ή τροποποιεί το σχετικό σχέδιο μέσα σε δέκα εργάσιμες ημέρες από την περιέλευσή της σε αυτό. Εάν η προθεσμία παρέλθει άπρακτη, τεκμαίρεται η σύμφωνη γνώμη του Α.Σ.Ε.Π..

3. Με απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης καθορίζονται ο τρόπος δημοσιοποίησης των ανακοινώσεων που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η προθεσμία υποβολής των αιτήσεων, τα δικαιολογητικά με τα οποία αποδεικνύονται οι ιδιότητες και οι προϋποθέσεις πρόσληψης, ο τρόπος συγκρότησης της επιτροπής, η οποία είναι αρμόδια για την επιλογή των προσλαμβανόμενων, ο τρόπος δημοσιοποίησης των πινάκων κατάταξης των υποψηφίων, η χρονική ισχύς των πινάκων κατάταξης των υποψηφίων και κάθε θέμα που σχετίζεται με τη διαδικασία πρόσληψης.

Άρθρο 7

Χρηματοδότηση

1. Η χρηματοδότηση για την παροχή υπηρεσιών κοινωνικού χαρακτήρα προέρχεται ιδίως από:

α) Ειδικές πιστώσεις του Κρατικού Προϋπολογισμού.

β) Πιστώσεις του προϋπολογισμού των φορέων που προσλαμβάνουν προσωπικό με καθεστώς μερικής απασχόλησης.

γ) Προγράμματα και πρωτοβουλίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

δ) Χρηματοδοτήσεις από άλλες πηγές.

2. Οι πιο πάνω χρηματοδοτήσεις περιλαμβάνονται σε αυτοτελείς κωδικούς αριθμούς που εντάσσονται στον προϋπολογισμό του οικείου φορέα, ο οποίος προσλαμβάνει προσωπικό μερικής απασχόλησης.

Άρθρο 8

Μεταβατικές ρυθμίσεις

1. α. Εκκρεμείς διαδικασίες πρόσληψης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3174/2003 (ΦΕΚ 203 Α'), για τις οποίες δεν έχουν δημοσιοποιηθεί οι πίνακες των προσλαμβανόμενων μέχρι τη 10.5.2004, μεταιώνονται.

β. Η Επιτροπή που αναφέρεται στο άρθρο 5 και στο πλαίσιο του υπόλοιπου της εγκριθείσας χρηματοδότησης, για το έτος 2004, κατανέμει τις θέσεις μερικής απασχόλησης ύστερα από προηγούμενη έγκριση του επιχειρησιακού σχεδίου της επόμενης παραγράφου.

2. Κατά την πρώτη εφαρμογή του παρόντος, τα επιχειρησιακά σχέδια που προβλέπονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 1 καταρτίζονται μέσα σε έναν μήνα από τη δημοσίευση του παρόντος και καλύπτουν ανάγκες μερικής απασχόλησης, όπως αυτές διαμορφώνονται κατά το δεύτερο εξάμηνο του έτους 2004 με παράλληλη συνεκτίμηση και όσων θα ανακύψουν για το έτος 2005.

Άρθρο 9

1. Η εφαρμογή των διατάξεων της παραγράφου 13 του άρθρου 17 του ν. 3144/2003 (ΦΕΚ 111 Α'), όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 26 του ν. 3227/2004 (ΦΕΚ 31 Α'), παρατείνεται μέχρι το τέλος του τρίτου μήνα από τη δημοσίευση του παρόντος. Ειδικά για τους ασφαλισμένους του Ταμείου Νομικών αν το οφειλόμενο ποσό εξοφληθεί εφάπαξ, το ποσό καταβάλλεται μέχρι το τέλος του τρίτου μήνα από την κοινοποίηση της σχετικής απόφασης, η οποία θα πρέπει να εκδοθεί σε διάστημα έξι μηνών από τη λήξη της προθεσμίας υποβολής της αίτησης για υπαγωγή στη ρύθμιση. Αν το οφειλόμενο ποσό ρυθμιστεί σε δόσεις, η πρώτη δόση και η προκαταβολή καταβάλλονται μέχρι το τέλος του τρίτου μήνα από την κοινοποίηση της σχετικής απόφασης, η οποία θα πρέπει να εκδοθεί σε διάστημα έξι μηνών από τη λήξη της προθεσμίας υποβολής της αίτησης για υπαγωγή στη ρύθμιση.

2. Ο αριθμός των δόσεων για εξόφληση καθυστέρουμένων ασφαλιστικών εισφορών του Κλάδου Κύριας Ασφάλισης Αγροτών που προβλέπεται από το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 15 του ν. 2458/1997 (ΦΕΚ 15 Α'), όπως τροποποιήθηκε και ισχύει με το εδάφιο α' της παραγράφου 4 του άρθρου 7 του ν. 3050/2002 (ΦΕΚ 214 Α'), καθορίζεται με απόφαση του Δ.Σ. του Ο.Γ.Α. και όχι σε περισσότερα από δώδεκα ημερολογιακά εξάμηνα.

Άρθρο 10

1. Για το χρονικό διάστημα από 20 Ιουλίου έως 4 Οκτωβρίου 2004 με κοινή απόφαση των Υπουργών Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων (Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.), Πολιτισμού, Μεταφορών και Επικοινωνιών και Δημόσιας Τάξης, καθορίζονται : α) ολυμπιακό οδικό δίκτυο, το οποίο διατίθεται για την ομαλή και ασφαλή μετακίνηση των μελών της ολυμπιακής οικογένειας και γενικότερα για δραστηριότητες που σχετίζονται με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, β) λωρίδες κυκλοφορίας ή οδοί στις οποίες κυκλοφορούν αποκλειστικά οχήματα που σχετίζονται με τους Ολυμπιακούς Αγώνες και διαθέτουν ειδική άδεια (διαπιστευμένα οχήματα) από την «Οργανωτική Επιτροπή Ολυμπιακών Αγώνων ΑΘΗΝΑ 2004» Α.Ε. (Ο.Ε.Ο.Α.) και τα οχήματα άμεσης ανάγκης, γ) ζώνες ελεγχόμενης εισόδου και κυκλοφορίας (Ζ.Ε.Ε.Κ.) σε περιοχές που γειτνιάζουν άμεσα με ολυμπιακές εγκαταστάσεις στις οποίες επιτρέπεται η είσοδος και κυκλοφορία οχημάτων μετά από ειδική άδεια και ζώνες ελεγχόμενης στάθμευσης (Ζ.Ε.Σ.) γύρω από ολυμπιακές εγκαταστάσεις στις οποίες επιτρέπεται η στάση και στάθμευση μόνο στους μόνιμους κατοίκους και εργαζομένους στην περιοχή μετά από ειδική άδεια και δ) οι δημόσιοι χώροι στους οποίους διεξάγονται αγωνίσματα δρόμου. Στην απόφαση καθορίζεται επίσης ο ακριβής χρόνος ισχύος των παραπάνω ρυθμίσεων, το είδος των οχημάτων για τα οποία επιτρέπεται η κυκλοφορία, στάση και στάθμευση, ο φορέας που χορηγεί τη σχετική άδεια, ο τρόπος πρόσβασης, καθώς και κάθε άλλο σχετικό θέμα. Η παράβαση των διατάξεων των παραπάνω αποφάσεων τιμωρείται για μεν τη στάθμευση κατά τις διατάξεις του άρθρου 5 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας (ν. 2696/1999, ΦΕΚ 57 Α'), για δε τα μέτρα περιορισμού ή απαγόρευσης της κυκλοφορίας με πρόστιμο 156,50 ευρώ. Επιπλέον στους παραβάτες που δεν συμμορφώνονται με τις υποδείξεις των αστυνομικών οργάνων για στάθμευση σε συγκεκριμένο σημείο ή άμεση έξοδο από την απαγορευμένη περιοχή επιβάλλεται φυλάκιση μέχρι ενός έτους.

2. Κατά το χρονικό διάστημα από 20 Ιουλίου έως 4 Οκτωβρίου 2004 στους νομούς όπου τελούνται οι Ολυμπιακοί και Παραολυμπιακοί Αγώνες, καθώς και σε σημεία εισόδου της Χώρας, σε λιμένες και αερολιμένες, τα μέτρα ρύθμισης οδικής κυκλοφορίας της παρ. 1 του άρθρου 52 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, μέτρα που αφορούν την προσωρινή κατάληψη του οδοστρώματος με ειδικές διαμορφώσεις, καθώς και κάθε συναφές προς τα παραπάνω μέτρο λαμβάνονται κατά παρέκκλιση των κειμένων διατάξεων, με απόφαση των κατά τόπους αρμόδιων Αστυνομικών Διευθυντών ή Διευθυντών Τροχαίας ή

Λιμεναρχών κατά περίπτωση, ύστερα από μελέτη της Ο.Ε.Ο.Α.. Ειδικά για τα μέτρα που αφορούν το ολυμπιακό οδικό δίκτυο η παραπάνω μελέτη εκπονείται ή εγκρίνεται από το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων ή την οικεία Περιφέρεια ή νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, κατά λόγο αρμοδιότητάς.

3. Η λήψη των μέτρων των παραγράφων 1 και 2 γνωστοποιείται στους Οργανισμούς Αστικών Συγκοινωνιών Αθηνών (Ο.Α.Σ.Α.) ή Θεσσαλονίκης (Σ.Α.Σ.Θ.) ή στις Υπηρεσίες Μεταφορών και Επικοινωνιών των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων, κατά περίπτωση, εφόσον από αυτά επηρεάζονται οι υπηρεσίες μέσων μαζικής μεταφοράς στις περιοχές αρμοδιότητάς τους.

4. Ομοίως, κατά το χρονικό διάστημα από 20 Ιουλίου έως 5 Οκτωβρίου 2004 εφαρμόζονται τα ακόλουθα:

α. Τα μέτρα που αφορούν την κυκλοφορία μέσων μαζικής μεταφοράς και την εφαρμογή ειδικών ρυθμίσεων, όπως τοποθέτηση κινητών εμποδίων και κατάληψη οδοστρώματος, σε σταθμούς των Ηλεκτρικών Σιδηροδρόμων Αθηνών – Πειραιώς, του Αττικού Μετρό, του προαστιακού σιδηροδρόμου, του τροχιοδρόμου (τραμ) και σε τερματικούς σταθμούς λεωφορείων, χώρους προσωρινής παραμονής λεωφορείων κατά μήκος του οδικού δικτύου, αφετηρίες, τέρματα και στάσεις ολυμπιακών γραμμών, καθώς και κατά μήκος της διαδρομής αυτών, λαμβάνονται με απόφαση του αρμόδιου Διευθυντή Τροχαίας, ύστερα από μελέτη του Ο.Α.Σ.Α. για τις περιοχές αρμοδιότητάς του.

β. Για την απομάκρυνση κυκλοφοριακών εμποδίων στο ολυμπιακό οδικό δίκτυο που οφείλονται σε ανατροπή ή ακινητοποίηση οχημάτων, καθώς και μεταφερόμενων υλικών ή ουσιών επικίνδυνων για την κυκλοφορία, στις περιπτώσεις που δεν μπορούν οι χρήστες των οδών να τηρήσουν τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 12 παρ. 4 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, επιλαμβάνονται οι αρμόδιες Υπηρεσίες Τροχαίας ή Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, κατά περίπτωση, εφόσον διαθέτουν τα αναγκαία τεχνικά μέσα. Η Διεύθυνση Κατασκευής Έργων Συντήρησης Οδοποιίας (Δ.Κ.Ε.Σ.Ο.) του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων επιλαμβάνεται στις περιπτώσεις που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της.

γ. Με απόφαση του Υπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών, ύστερα από μελέτη της Ο.Ε.Ο.Α. ή του Ο.Α.Σ.Α. και κοινή πρόταση των φορέων αυτών, επιτρέπεται, κατά παρέκκλιση των κειμένων διατάξεων, η προσωρινή λειτουργία υπαίθριων χώρων στάθμευσης οχημάτων ιδίως για την εξυπηρέτηση του επιβατικού κοινού των μέσων μαζικής μεταφοράς. Στην απόφαση ορίζεται ο υπεύθυνος για τη λειτουργία της εγκατάστασης, ο αριθμός των θέσεων στάθμευσης, τα λαμβανόμενα μέτρα προστασίας και πυρασφάλειας, οι ελάχιστες προδιαγραφές λειτουργίας και σήμανσης και ο χρόνος λειτουργίας του χώρου.

δ. Από τον Ο.Α.Σ.Α. αποφασίζεται η εγκατάσταση και λειτουργία σταθμαρχείων, εποπτειών, χώρων αναμονής και κυλίων για την εξυπηρέτηση των επιβατών και του προσωπικού κίνησης και χώρων πληροφόρησης του κοινού. Οι οργανισμοί κοινής ωφέλειας συνδέουν τις εγκαταστάσεις αυτές με τα αντίστοιχα δίκτυα.

ε. Στα γήπεδα ιδιοκτησίας της Εταιρείας Θερμικών Λεωφορείων (ΕΘΕΛ) και ΗΛΠΑΠ στις περιοχές Άνω Λιοσίων και Ρουφ, επιτρέπεται, κατά παρέκκλιση των κειμένων διατάξεων, η πραγματοποίηση των αναγκαίων εργασιών περιτοίχισης, περιμετρικού φωτισμού, ασφαλτόστρωσης και ανεφοδιασμού οχημάτων για την εξυπηρέτηση των αναγκών οχημάτων που ανήκουν στους παραπάνω φορείς.

5. Αρμόδια Υπηρεσία για τη συντήρηση των ασφαλτοταπών του ολυμπιακού οδικού δικτύου και των οδών διεξαγωγής αγωνισμάτων δρόμου ορίζεται μέχρι 4.10.2004 η Δ.Κ.Ε.Σ.Ο. του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων. Ως προς την επισήμανση επικίνδυνων σημείων και βλαβών εφαρμόζεται η διάταξη της παρ. 2β του άρθρου 28 του π.δ.141/1991 (ΦΕΚ 58 Α'). Απαγορεύεται μέχρι 4.10.2004 η εκτέλεση εργασιών τομής και εκσκαφής και πάσης φύσεως τεχνικών έργων στο ολυμπιακό οδικό δίκτυο, καθώς και η εναπόθεση σε αυτό οικοδομικών υλικών ή κάδων αποκομιδής οικοδομικών υλικών, εξαιρουμένων των περιπτώσεων ολοκλήρωσης

των ολυμπιακών έργων. Κατ' εξαίρεση και μετά από σχετική άδεια της παραπάνω Υπηρεσίας του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων επιτρέπεται η επισκευή βλαβών σε δίκτυα οργανισμών κοινής ωφέλειας, εφόσον συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Η άδεια θεωρείται από την αρμόδια υπηρεσία Τροχαίας. Οι Οργανισμοί κοινής ωφέλειας οφείλουν να τηρούν σε επιφυλακή τα κατάλληλα συνεργεία για την άμεση αποκατάσταση βλαβών στα δίκτυα τους στο ολυμπιακό οδικό δίκτυο, σε συνεργασία με την αρμόδια υπηρεσία συντήρησης του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων. Την ίδια υποχρέωση έχουν και όλες οι ιδιωτικές επιχειρήσεις των οποίων τα δίκτυα διέρχονται από το ολυμπιακό οδικό δίκτυο.

6. Με απόφαση του αρμόδιου Διευθυντή Τροχαίας ή Αστυνομικού Διευθυντή επιβάλλονται περιορισμοί στην κίνηση φορτηγών αυτοκινήτων και καθορίζεται το ωράριο ανεφοδιασμού των επιχειρήσεων, υπεραγορών και λοιπών καταστημάτων, ο οποίος γίνεται από φορτηγά αυτοκίνητα με μέγιστο επιτρεπόμενο βάρος άνω των 3,5 τόνων σε περιοχές των Νομών Αττικής, Θεσσαλονίκης, Μαγνησίας, Ηρακλείου, Αχαΐας και Ηλείας κατά το χρονικό διάστημα από 2.8.2004 έως 4.9.2004.

7. Στη Γενική Γραμματεία Δημόσιων Έργων συνιστώνται και λειτουργούν προσωρινά για την υποστήριξη της διεξαγωγής των Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων οι εξής επιχειρησιακοί φορείς, που συνεργάζονται άμεσα με το Θάλαμο Επιχειρήσεων Παρακολούθησης και Ελέγχου της Κυκλοφορίας (Θ.Ε.Π.Ε.Κ.) του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης:

α. Επιχειρησιακός Φορέας Διαχείρισης Κυκλοφορίας που θα στελεχωθεί με προσωπικό που διατίθεται από το Αυτοτελές Τμήμα Κυκλοφορίας, Φωτεινής Σηματοδότησης και Τηλεματικής 2004 και από τη Διεύθυνση Μελετών Έργων Οδοποιίας του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων. Με απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων καθορίζεται ο κανονισμός λειτουργίας του παραπάνω φορέα και κάθε άλλο σχετικό θέμα.

β. Επιχειρησιακός Φορέας Συντήρησης Ολυμπιακού Οδικού Δικτύου, Οδικού Δικτύου εντός Ζ.Ε.Ε.Κ. και Ζ.Ε.Σ. και λοιπών οδών που εξυπηρετούν την ομαλή τέλεση των Αγώνων, που θα στελεχωθεί με προσωπικό που διατίθεται από τη Διεύθυνση Οδικών Έργων Περιφέρειας Αττικής (Δ9), την Ειδική Υπηρεσία Συγκοινωνιακών Έργων Αττικής (ΕΥΔΕ/ΕΣΕΑ), τη ΔΚΕΣΟ, τη Διεύθυνση Κατασκευής Υδραυλικών Έργων (Δ.Κ.Υ.Ε.), τη Διεύθυνση Υδραυλικών Έργων Περιφέρειας Αττικής (Δ10), την ΕΥΔΑΠ και εκπροσώπους της ΤΥΔΚ και του Δήμου Αθηναίων. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων, καθορίζεται ο κανονισμός λειτουργίας του παραπάνω φορέα και κάθε άλλο σχετικό θέμα.

8. Η Ο.Ε.Ο.Α. εκπονεί πρόγραμμα επικοινωνίας για την πληρέστερη ενημέρωση των οδηγών, πεζών και του επιβατικού κοινού κατά την περίοδο των Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων, σε συνεργασία με τα συναρμόδια Υπουργεία, τους συγκοινωνιακούς φορείς και τους Ο.Τ.Α..

Άρθρο 11

Η ισχύς της διατάξεως του άρθρου 23 παρ.1 του ν. 3202/ 2003 (ΦΕΚ 284 Α') αρχίζει από την 1η Ιανουαρίου 2005.

Άρθρο 12

Καταργούμενες διατάξεις

Οι διατάξεις των άρθρων 1 έως και 7 του ν. 3174/2003 (ΦΕΚ 205 Α'), καθώς και κάθε διάταξη αντίθετη προς τις ρυθμίσεις του παρόντος, καταργούνται.

Άρθρο 13

Έναρξη ισχύος

Η ισχύς του νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως."

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρακαλώ το Σώμα να εξουσιοδοτήσει το Προεδρείο για την υπ' ευθύνη του επικύρωση των Πρακτικών ως προς την ψήφιση στο σύνολο του παραπάνω νομοσχεδίου.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το Σώμα παρέσχε τη ζητηθείσα εξουσιοδότηση.

Πριν εισέλθουμε στη συζήτηση του νομοσχεδίου να εγκρίνουμε την εξής πρόταση: Ο Πρωθυπουργός κ. Κώστας Καραμανλής προτείνει τη σύσταση διακομματικής επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 44 του Κανονισμού, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που απασχολούν τα άτομα με αναπηρία. Ανάλογη επιτροπή είχε συσταθεί και στην προηγούμενη περίοδο αλλά δεν ολοκλήρωσε το έργο της λόγω λήξης της κοινοβουλευτικής περιόδου. Αντικείμενο της επιτροπής προτείνεται η μελέτη των ζητημάτων που απασχολούν τα άτομα με αναπηρία και η διατύπωση προτάσεων για την αποτελεσματική αντιμετώπιση των ζητημάτων αυτών.

Η Διάσκεψη των Προέδρων στη συνεδρίαση της 17ης Ιουνίου 2004 έκανε ομόφωνα δεκτή την πρόταση αυτή. Και για λόγους αποτελεσματικής λειτουργίας της επιτροπής προτείνουμε η σύνθεσή της να περιλαμβάνει ένδεκα μέλη κατ' αναλογία της δύναμης των κομμάτων και να υποβάλλει την έκθεσή της στο τέλος της Α' Συνόδου, δηλαδή τον Ιούνιο του 2005.

Συμφωνείτε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Συνεπώς το Σώμα αποδέχεται ομοφώνως την πρόταση αυτή και αποφασίζει τη σύσταση ενδεκαμελούς διακομματικής επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 44 του Κανονισμού της Βουλής, με αντικείμενο όπως αυτό διατυπώνεται και προτείνεται από τον Πρωθυπουργό και με προθεσμία υποβολής της σχετικής έκθεσης στο τέλος της Α' Συνόδου.

Εισερχόμαστε στη συζήτηση του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης: «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις».

Ο Υπουργός Δικαιοσύνης έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Τρεις σύντομες προσθήκες, κυρία Πρόεδρε. Στο άρθρο 1 παράγραφος 1, διαβάζω τον τρίτο στίχο από το τέλος της πρώτης παραγράφου: «...πλαίσιο ποινικής διαδικασίας: α) προκειμένου» -εδώ προστίθενται οι λέξεις- «σε πρόσωπο στο οποίο ήδη έχει αποδοθεί η αξιόποινη πράξη» και συνεχίζει ως είχε: «να ασκηθεί ποινική δίωξη κλπ.».

Η δεύτερη προσθήκη είναι στο άρθρο 13 παράγραφος 3. Διαβάζω: «Αν το πρόσωπο, εναντίον του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προς το σκοπό της δίωξης» -εδώ προστίθενται οι λέξεις- «και πάντως μετά από απόδοση στο πρόσωπο αυτό συγκεκριμένης αξιόποινης πράξης» και συνεχίζει το κείμενο ως είχε: «κατοικεί στην Ελλάδα κλπ.».

Και τέλος, στο άρθρο 40 παράγραφος 8, που λέει: «Δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη κατά την έννοια των προηγούμενων παραγράφων του άρθρου αυτού η τέλεση ενός ή περισσοτέρων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού» προστίθενται οι παρακάτω λέξεις: «ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας, με την έννοια του άρθρου 5 του Συντάγματος» και συνεχίζει ως είχε «ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας...» κλπ. Θα σας το δώσω και γραπτά, κυρία Πρόεδρε, ώστε να μην υπάρχει κανένα πρόβλημα.

Ευχαριστώ.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Αναστάσης Παπαληγόυρας καταθέτει για τα Πρακτικά τις προαναφερθείσες διορθώσεις, οι οποίες έχουν ως εξής:

«Προσθήκες στο Σχέδιο Νόμου

«Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του Ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις».

- Στο άρθρο 1, παράγρ. 1, στην περίπτωση α) και μετά την λέξη «προκειμένου» προστίθεται η φράση: «σε πρόσωπο στο οποίο ήδη έχει αποδοθεί η αξιόποινη πράξη».

- Στο άρθρο 13, παράγρ. 3 και μετά τη φράση «προς το σκοπό της δίωξης», προστίθεται η φράση: «και πάντως μετά από απόδοση σε αυτό το πρόσωπο συγκεκριμένης αξιόποινης πράξης».

- Στο άρθρο 40, παράγρ. 8 μετά την φράση «ή αποκατάστασης αυτού» προστίθεται η φράση: «ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας με την έννοια του άρθρου 5 παράγρ. 2 του Συντάγματος».

**Ο Υπουργός Δικαιοσύνης
ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ»)**

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ. Προχωρούμε στη συζήτηση του νομοσχεδίου.

Κύριοι συνάδελφοι, σήμερα θα γίνει η συζήτηση επί της αρχής και σύμφωνα με την απόφαση της Διάσκεψης των Προέδρων θα ακολουθήσουν δύο συνεδριάσεις επί των άρθρων.

Κύριοι συνάδελφοι, επειδή έχει κάποιο κώλυμα ο εισηγητής της Πλειοψηφίας, θα προχωρήσουμε με τον κ. Παπαγεωργίου ως εισηγητή του ΠΑΣΟΚ.

Ορίστε, κύριε Παπαγεωργίου, έχετε το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε το νομοσχέδιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και για την τροποποίηση του λεγόμενου τρομοκρατικού νόμου. Νομίζω ότι κανείς σ' αυτήν την Αίθουσα δεν έχει αντίρρηση ότι αυτό πρέπει να το κάνουμε με ευαισθησία, σοβαρότητα και προπαντός με αίσθηση ευθύνης. Ακούστηκε από πολλά χείλη ότι το νομοσχέδιο αυτό στοχεύει στο να εξυπηρετήσει -εγώ θα έλεγα ότι πραγματεύεται- το δίπτυχο δύο ύψιστων αγαθών, της ελευθερίας και της ασφάλειας.

Εμείς, το ΠΑΣΟΚ, σαν ένα μεγάλο δημοκρατικό κόμμα που διαχειρίστηκε επί μακρόν τις τύχες του ελληνικού λαού, σεβόμαστε φυσικά και αυτές τις δύο αρχές, αλλά οπωσδήποτε δεν απεμπολούμε το δικαίωμά μας να σταθούμε κριτικά, να επιχειρήσουμε έναν πιο γόνιμο διάλογο, όταν όχι μονάχα τα δύο αυτά αγαθά είναι ύψιστα και έχουν σημασία για τον Έλληνα πολίτη, αλλά και όταν μ' αυτό το νομοσχέδιο -θα έλεγε κανείς- ότι υπάρχει φόβος και κίνδυνος να διεμβολιστεί το νομικό μας σύστημα και να τεθεί υπό αμφισβήτηση ο νομικός μας πολιτισμός, για τον οποίο η χώρα μας δικαιούται να υπερηφανεύεται ότι αγωνίστηκε επί μακρόν ώστε να τον επιτύχει.

Ήδη από την εισαγωγή του συγκεκριμένου νομοσχεδίου προς ψήφιση αλλά και κατά τη συζήτηση στην επιτροπή, από την πλευρά της Κυβέρνησης και από τον αξιότιμο κύριο Υπουργό ακούστηκε μομφή-αιτία κατά του ΠΑΣΟΚ ότι καθυστέρησε να φέρει προς ψήφιση αυτό το νομοσχέδιο, να εναρμονίσει, δηλαδή, τη νομοθεσία μας προς τις δύο αποφάσεις-πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Βεβαίως αυτό που προξένησε ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση είναι το γεγονός ότι στην συζήτηση της επιτροπής, όταν το κόμμα μας αλλά και τα άλλα κόμματα της Αντιπολίτευσης διαμαρτυρήθηκαν -και δικαιολογημένα διαμαρτυρήθηκαν- για την ταχύτητα με την οποία αυτό το νομοσχέδιο με ιλιγγιώδεις θα έλεγα ρυθμούς συζητήθηκε στην επιτροπή, και αυτήν τη φορά ανακαλύφθηκε ο μονίμως υπεύθυνος, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η οποία έχει πάψει να είναι κυβέρνηση από τις 7 Μαρτίου.

Νομίζω ότι η Κυβέρνηση είχε όλη την ευχέρεια να αναπτύξει ένα διάλογο και να μη φέρει τόσο εσπευσμένα αυτό το νομοσχέδιο. Κατηγορηθήκαμε πολλές φορές ότι εισηγούμασταν προεκλογικώς και φέρναμε νομοσχέδια χάρη προεκλογικών σκοπιμοτήτων, ανεξαρτήτως εάν αυτά τα νομοσχέδια ήταν χρήσιμα και έλυναν προβλήματα του ελληνικού λαού.

Σήμερα, πολύ απλά και εμείς θα μπορούσαμε με όση σημασία έχει να αντιστρέψουμε αυτό το επιχείρημα και να πούμε: «Έχει να πει τίποτα η Νέα Δημοκρατία; Γιατί φέρνει αυτό το νομοσχέδιο, ενώ κυβερνάει εδώ και τρεις μήνες και η θητεία της προβλέπεται ότι έχει ακόμα ροή»; Φέρνει αυτό το νομοσχέδιο ακριβώς μετά τις εκλογές για την Ευρωπαϊκή Ένωση και πριν

τους Ολυμπιακούς Αγώνες, με τόση σπουδή και με τόση ταχύτητα.

Εμείς θέλουμε να πούμε ότι ιδιαίτερα το Υπουργείο Δικαιοσύνης παρήγε ένα σπουδαίο νομοθετικό έργο και, πέρα από τους συνηθισμένους νόμους, έφερε και μια σειρά από νομοσχέδια, τα οποία ήταν εκτελεστικοί του Συντάγματος νόμοι. Και νομίζω ότι το έκανε αυτό με μεγάλη ευθύνη, με μεγάλη περίσκεψη και δεν μπορεί κανείς σ' αυτή την Αίθουσα να λείπει ότι καθυστερήσαμε τότε να ψηφίσουμε αυτό το νομοσχέδιο.

Και εξηγούμαι. Η Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή, όπως κάνει μνεία περί αυτού και η εισηγητική έκθεση, παρέδωσε το πόνημά της περί το Νοέμβριο του 2003. Αν τότε φέρναμε το νομοσχέδιο, ενδεχομένως να μας κατηγορούσατε ότι το φέρνουμε προεκλογικά. Εμείς δεν έχουμε την αρχή ότι όντας στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να κάνουμε πιστή αντιγραφή των αποφάσεων-πλαίσιου. Εμείς έχουμε την αντίληψη ότι πρέπει να κάνουμε πραγματική προσαρμογή, με την πραγματική έννοια του όρου, και αφού προηγηθεί ένας γόνιμος διάλογος με όλο τον ελληνικό λαό -όλη η επιστημονική κοινότητα, οι άνθρωποι που ασχολούνται με τα ατομικά δικαιώματα και τις ελευθερίες σας είπαν αυτό το πράγμα, ότι έπρεπε πράγματι να αναπτυχθεί ένας διάλογος- και αφού και ο ελληνικός λαός κατανοήσει ότι πραγματικά προασπίζονται και η ασφάλειά του αλλά και τα ατομικά του δικαιώματα, πράγμα εξίσου σημαντικό. Άλλωστε, απόδειξη και για τη σπουδή που συζητήσατε αυτό το νομοσχέδιο αλλά και για την έλλειψη διαλόγου αποτελεί το γεγονός ότι ο μοναδικός φορέας που κλήθηκε και παρέστη, αλλά και αυτοί που δεν παρέστησαν, ο μεν Δικηγορικός Σύλλογος διά του Προέδρου του που ήρθε στην επιτροπή σας είπε ότι πράγματι θα ήθελε να είχε αναπτυχθεί ένας πιο γόνιμος διάλογος και ότι, εν πάση περιπτώσει, με πολλές από τις διατάξεις δεν συμφωνεί, ακριβώς γιατί πιστεύει ότι θίγονται τα ατομικά δικαιώματα και οι ελευθερίες, ενώ -συγχωρέστε μου που θα το πω, το λέω με όλη τη σεμνότητα και εντός εισαγωγικών- και οι άλλοι δύο επιστημονικοί φορείς, δηλαδή η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων και η Ένωση των Ελλήνων Ποινικολόγων σας απάντησαν με την περιφρόνηση, την οποία περιφρόνηση εμείς τους αποδώσαμε όταν τους καλούσαμε σαν επιτροπή -βεβαίως αυτό ήταν αποτέλεσμα της ταχύτητας με την οποία έπρεπε να συζητηθεί το νομοσχέδιο- στις πέντε ή έξι το απόγευμα, για να έρθουν την επομένη στις εννιά και να μας πουν τις επιστημονικές τους απόψεις.

Συνεπώς πιστεύω ότι δεν είναι σχήμα λόγου, δεν θέλουμε να προκαλέσουμε εντυπωσιασμούς. Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτά τα δύο ζητήματα είναι εθνικής σημασίας και νομίζω ότι, όπως και άλλες χώρες δεν προσηύχονταν αμέσως τη νομοθεσία τους προς αυτές τις αποφάσεις-πλαίσιο αλλά ήθελαν να γίνουν αντικείμενο διαλόγου και γόνιμης συζήτησης, έτσι και η χώρα μας έπραξε αυτό τότε, όταν την κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ, διότι -το ξαναλέμε και πάλι- σκοπός μας δεν ήταν να αντιγράψουμε, αλλά να προσαρμόσουμε και να βοηθήσουμε τη χώρα μας.

Θέλω να κάνω μια δεύτερη παρατήρηση. Τα δύο επιμέρους κεφάλαια του νομοσχεδίου είναι ουσιαστικά δύο διαφορετικά νομοσχέδια και βέβαια υπηρετούν δύο διαφορετικές αρχές. Το πρώτο μέρος, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, έχει να κάνει με την υπό προϋποθέσεις αντικατάσταση του όρου της «έκδοσης», την αντικατάσταση του πολιτικού της, δηλαδή, χαρακτήρα με την παράδοση του εκζητούμενου, δηλαδή έχουμε μια μεταφορά αυτής της εξουσίας και αρμοδιότητας στις δικαστικές αρχές των κρατών. Οι δικαστικές αρχές πλέον, στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης επικοινωνούν μεταξύ τους και αμοιβαία εφαρμόζουν αποφάσεις. Απαλείφεται, λοιπόν, αυτό το πολιτικό στοιχείο από το λεγόμενο θεσμό της έκδοσης και νομίζω ότι σ' αυτό, παρ' ότι έχουμε κι εκεί σοβαρές επιφυλάξεις, θα μπορούσε κάλλιστα να πει κανείς ότι πράγματι είναι ένας θεσμός που εξυπηρετεί την Ενωμένη Ευρώπη, την ομογενοποίηση στον τρόπο και στο μέσο της εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων και, εν πάση περιπτώσει, θα μπορούσε κανείς, με κριτική πάντοτε διάθεση, να σταθεί έως ένα βαθμό με συναίνεση προς το πρώτο μέρος του νομοσχεδίου.

Όμως στο δεύτερο κεφάλαιο οι λεγόμενες βελτιώσεις του

αντιτρομοκρατικού νόμου εγείρουν σπουδαίες και βάσιμες απόψεις ότι, υπό το σύγχρονο πλέγμα της τρομοκρατίας, τα ατομικά δικαιώματα και οι ελευθερίες μπορούν και να συρρικνώνονται και να εκπίπτουν και να υποχωρούν. Η μείξη των δύο αυτών νομοθετικών παρεμβάσεων για μας συνιστά ένα τεράστιο δικαιολογικό λάθος.

Είναι προφανές ότι επιχειρείται να καλλιεργηθεί μία σύγχυση και νομίζω ότι ουσιαστικά έχει ήδη καλλιεργηθεί με μία απaráδεκτη και ανεπίτρεπτη σύνδεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με την τρομοκρατία. Αυτό επιτρέπει –συγχωρέστε με που θα το πω– στους αντιπάλους όχι μονάχα του ευρωπαϊκού αλλά και του ελληνικού Ποινικού Δικαίου να εντάξουν και αυτόν το θεσμό, δηλαδή το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, μέσα στο ευρύτερο κλίμα της τρομοουστρίας.

Το φρονιμότερο για μας θα ήταν αυτά τα δύο νομοσχέδια να έχουν χωρισθεί, ώστε να αναπτυχθεί και ο διαφορετικός διάλογος και οι διαφορετικές απόψεις –όπως θα έπρεπε να ήταν επιμέρους στο κάθε νομοσχέδιο– και να γίνει μια πιο γόνιμη επεξεργασία.

Επίσης, θέλω να πω στο Σώμα ότι η χώρα μας συμμετείχε στις συζητήσεις –αυτό δεν μπορεί να το αρνηθεί κανείς– που αναπτύχθηκαν για τη διαμόρφωση του ευρωπαϊκού χώρου ως χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Πρέπει όμως να τονισθεί ότι δεν υπήρξε απλώς θεατής. Η χώρα μας έδωσε μάχες μαζί με τη Γερμανία και τη Γαλλία απέναντι σε άλλες χώρες –και ιδιαίτερα την Αγγλία– ώστε να προστατεύσει μέσα από τις αποφάσεις–πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ατομικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες και κυρίως να υπάρχει απόλυτος σεβασμός στα συνταγματικά δεδομένα και πλαίσια και εγγυήσεις του κάθε κράτους-μέλους και φυσικά των δικαιωμάτων του ανθρώπου, όπως αυτά προβλέπονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση.

Η χώρα μας έδωσε μάχες, προκειμένου να περιληφθεί ήδη στο προοίμιο ότι δεν μπορούν να καταργούνται θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες, όπως είναι η ελευθερία του συνέρχεσθαι, το δικαίωμα της απεργίας, του συνεταιρίζεσθαι, της έκφρασης και μια σειρά από άλλα δικαιώματα.

Όσον αφορά τώρα στο επίπεδο της τρομοκρατίας, η χώρα μας έδωσε μάχες, ώστε πράγματι να περιληφθεί ο όρος «προσβάλλονται σοβαρά οι θεμελιώδεις δομές μιας χώρας». Βεβαίως αυτό δεν το έκανε παθητικά αλλά με την επιφύλαξη και ευελπιστώντας ότι στην πορεία –και όταν αυτό το πράγμα που σήμερα κάνουμε θα ερχόταν να επεξεργασθεί προς την προσαρμογή του προς το νόμο–πλαίσιο– αυτή η έννοια του σοβαρά θα εξειδικεύετο.

Κρίθηκε ότι δεν εμπίπτει η παράνομη κατάληψη κρατικών κυβερνητικών εγκαταστάσεων, δημοσίων μεταφορικών μέσων, εγκαταστάσεων υποδομής δημοσίων χώρων και άλλων δημοσίων αγαθών όπως και η απλή φθορά, προφανώς για την προβολή διεκδικήσεων των ανθρώπων στην έννοια της τρομοκρατίας, ενώ αντίθετα εμπίπτει η πρόκληση μαζικών καταστροφών σε κυβερνητικές εγκαταστάσεις, συγκοινωνιακά συστήματα που θα μπορούσαν να εκθέσουν σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές ή να προξενήσουν σημαντικές απώλειες.

Ένα άλλο σημαντικό δεδομένο είναι ότι δώσαμε μάχη, ώστε να αντικατασταθεί ο όρος «υποκίνηση» που θα μπορούσε να δημιουργήσει και σύγχυση και νομικές αλλά και ουσιαστικές παρερμηνείες ακόμα και σε κράτη που εκλεπτυσμένα έχουν αναπτύξει τους εννοιολογικούς όρους στο Ποινικό Δίκαιο με τον όρο «ηθική αυτοουργία» που έχει ένα σαφές δικαιολογικό περιεχόμενο και είναι ένας ξεκάθαρος νομικά και ουσιαστικά όρος.

Δώσαμε μάχες, ώστε το ευρωπαϊκό ένταλμα να μην μπορεί να ερμηνευτεί κατά τέτοιον τρόπο που να απαγορεύει την παράδοση –να το πω έτσι– κάποιου προσώπου, όταν αυτό γίνεται και υπάρχουν βάσιμες υποψίες και αντικειμενικές αιτιολογίες ότι αυτό συνδέεται με το σκοπό της δίωξης ή της τιμωρίας του προσώπου ένεκα του φύλου του, της φυλής του, της εθνικής του προέλευσης, του γενετήσιου προσανατολισμού του και μία σειρά από άλλα τέτοια δεδομένα.

Επίσης, προβλέφθηκε –και περιλαμβάνεται βεβαίως και αυτό

στο νομοσχέδιο– ότι κανείς δεν μπορεί να παραδίδεται όταν στη χώρα που πρόκειται να αποδοθεί και να εκδοθεί διατρέχει τον κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου, να υποβληθεί σε βασανιστήρια, σε εξευτελιστική ποινή και σε άλλη μεταχείριση.

Θεσπίστηκε η αμνηστία ως υποχρεωτικός λόγος μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης καθώς επίσης θεσπίστηκαν και μια σειρά άλλες δυνητικές ευχέρειες τις οποίες –λόγω έλλειψης χρόνου– θα αναπτύξουμε στην κατ' άρθρον συζήτηση.

Θέλω να πω ότι το ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα την περίοδο της Ελληνικής Προεδρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση έδωσε μάχες και συνέβαλε ουσιαστικά στη δημιουργία ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Έδωσε μάχες –το ξαναλέω– για την κατοχύρωση των ατομικών δικαιωμάτων με ακρογωνιαίο λίθο και αιχμή του δόρατος αυτής της προσπάθειας να γίνει πράγματι κτήμα και να εμπεδωθεί το δικαίωμα ότι οι Έλληνες δικάζονται στην Ελλάδα και υπερασπίστηκε στο ακέραιο αυτήν την προσπάθεια.

Αλλά και στην πάταξη της τρομοκρατίας νομίζω ότι το ΠΑΣΟΚ συνέβαλε τα μέγιστα. Και βεβαίως, θέλω να πω ότι επί κυβερνήσεώς μας δόθηκε ένα τέρμα –χάρη στην εξάρθρωση της 17 Νοέμβρη– στο παραλήρημα και στα στόματα εκείνων που ήθελαν να βλάψουν τη χώρα μας και παράλληλα απέδειξε το πόσο επαρκές ήταν ήδη και το νομικό μας σύστημα και η δομή της χώρας μας.

Βεβαίως, απορρίπτω τα χλευαστικά που ακούστηκαν στην επιτροπή ότι αν δεν έσκαγε τυχαίως ένας μηχανισμός στα χέρια του Σάββα Ξηρού, αυτοί οι άνθρωποι δεν θα είχαν συλληφθεί και ότι εν πάση περιπτώσει ακόμα θα συζητούσαμε πότε παραγράφεται το αδίκημά τους. Νομίζω ότι αυτό είναι μία μικροπολιτική που πρέπει όλοι να την απορρίψουμε. Αυτό ήταν ένα σπουδαίο γεγονός για τη χώρα μας και σαν τέτοιο θα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν χωρεί καμία αμφιβολία ότι η τρομοκρατία σαν έννοια, σαν φιλοσοφία, αλλά και σαν έμπρακτη εκδήλωση, ιδιαίτερα με τα τυφλά χτυπήματά της που στρέφονται μαζικά κατά της ασφάλειας, της ζωής, των περιουσιακών δικαιωμάτων και προκαλούν όλεθρο, καταστροφή και τρόμο, μας βρίσκει όλους αντιδότες, προκαλεί την αποστροφή μας και την καταδικάζουμε και σαν ιδέα και σαν πράξη.

(Στο σημείο κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κυρία Πρόεδρε, θα μπορούσα να πάρω το χρόνο της δευτερολογίας μου;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Ψαρούδα - Μπενάκη): Όχι, νομίζετε, κύριε Παπαγεωργίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Εντάξει. Ευχαριστώ.

Είναι ένα επικίνδυνο και τεράστιο ζήτημα, απέναντι στο οποίο η διεθνής κοινότητα, οι συντεταγμένες πολιτείες, αλλά και ο άνθρωπος, μέσα από τη δυνατότητα που του παρέχεται από τα μαζικά όργανα, φορείς και εκπροσώπους, έχει υποχρέωση να αμυνθεί. Εκτός από τον πόνο, τον τρόμο και την απόγνωση που επιφέρουν τα χτυπήματα της τρομοκρατίας, είναι γεγονός αναμφισβήτητο και όλοι πλέον το έχουμε βιώσει ότι προκαλεί τεράστιες οικονομικές ζημιές, αλλά επιφέρει και χαλάρωση της δυνατότητας και της διάθεσης των λαών και των ανθρώπων να αναπτύξουν τον υπαγορευόμενο από την ανθρώπινη φύση θεσμό της επικοινωνίας και ιδιαίτερα μέσα από τη μετακίνηση των ανθρώπων με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ανταλλαγή απόψεων, πολιτισμών, αγαθών, για την ποιότητα της ζωής και για την οικονομική πρόοδο και εξέλιξη.

Βέβαια, στο σημείο αυτό δεν πρέπει κανείς να προσεγγίζει και να αναλύει το φαινόμενο της τρομοκρατίας μονοδιάστατα και να επιμένει ότι ο στόχος της εξάλειψής της τρομοκρατίας μπορεί να αντιμετωπιστεί μονάχα μέσα από τη νομοθετική πρωτοβουλία, με την αθρόα ψήφιση όλο και αυστηρότερων νομοθετημάτων και με τη λήψη μέτρων καταστολής ολοένα και πιο σκληρών που και αυτά περιορίζουν ως ένα βαθμό τα δικαιώματα και την ποιότητα της ζωής του ανθρώπου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Ψαρούδα- Μπενάκη): Κύριε Παπαγεωργίου, δεν είναι δυνατόν να πάρετε οκτώ λεπτά, διότι έχουν γραφτεί ήδη πολλοί συνάδελφοι και δεν μπορούν να περιμένουν. Έχετε στη διάθεσή σας το πολύ πέντε λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Ιδιαίτερα οι άνθρωποι που δημιουργούν, πλαισιώνουν, συγκροτούν και διατηρούν στη ζωή τις τρομοκρατικές ομάδες, είτε ως ανώτατα ηγετικά στελέχη είτε ως κατώτατα, είναι αποφασισμένα όχι μόνο να προξενήσουν τυφλά χτυπήματα σε δομές, ανθρώπους και περιουσίες, αλλά είναι αποφασισμένα και τα ίδια όταν δρουν να πεθάνουν. Αυτό το τελευταίο και αυτονόητο, αν το ερμηνεύσει κανείς λίγο πιο βαθιά –να το πω έτσι παραστατικά- μπορεί εύκολα να οδηγηθεί στο συμπέρασμα χωρίς να τον θεωρήσουν παράλογο ότι αυτό δημιουργεί την αντίδραση, κάνει πιο δυνατές αυτές τις οργανώσεις και αυτά τα άτομα στα πάθη και στις απόψεις τους.

Νομίζω τελικά ότι έτσι οδηγούμαστε σε ένα αδιέξοδο, όταν πιστεύουμε ότι πραγματικά μόνο και μόνο με τους νόμους θα μπορούσαμε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα. Αυτός είναι ένας ευσεβής πόθος. Για μένα, ήρθε επιτέλους η στιγμή να αναλάβουν όλοι τις ευθύνες τους και ιδιαίτερα οι πολεμοχαρείς ισχυροί της γης απέναντι στα πραγματικά αίτια που εκτρέφουν –αν όχι αποκλειστικά, πάντως σε μεγάλο βαθμό- την τρομοκρατία.

Πρέπει επιτέλους οι ισχυροί της γης, αλλά και ο πολιτισμένος κόσμος, όπως αυτάρεσκα και θεωρητικά αυτοπροσδιορίζεται, να «σκύψει» με τη σοβαρότητα που ταιριάζει απέναντι σε πραγματικά ζητήματα του κόσμου μας, της εποχής μας, όπως είναι η φτώχεια, η εξαθλίωση των χωρών, ο θρησκευτικός φανατισμός, η έλλειψη σεβασμού των εθνικών και θρησκευτικών ιδιαιτεροτήτων, η άσκησις πολεμικής βίας, η καταπίεση των λαών, η έλλειψη θρησκευτικής ταυτότητας και γενικά μία σειρά άλλα θέματα τα οποία νομίζω ότι δημιουργούν τις τρομοκρατικές οργανώσεις.

Όσο υπάρχουν άνθρωποι καταπιεσμένοι, όσο το δικαίωμά τους για αυτοέλεγχο και αυτοδιάθεση είναι υπό έλεγχο, όσο ζουν υπό συνθήκες οικονομικής εξαθλίωσης και ατομικού και συνολικότερου ευτελισμού, τόσο η διάθεσή τους για αντίσταση ακόμα και με την ακραία μορφή της τρομοκρατίας, κατά την άποψή μου και θα υποβάλω και θα ενδυναμώνει. Βέβαια, ο στόχος της επιδίωξης της πάταξης και ακόμα και της περιστολής της τρομοκρατίας θα παραμένει, όπως προανέφερα, ένας ευσεβής πόθος.

Το ΠΑΣΟΚ από το μετερίζι της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης που την έχει τάξει τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο ο ελληνικός λαός θα εξακολουθήσει σαν παράταξη να αγωνίζεται, βεβαίως και για τον εκσυγχρονισμό του νομικού μας συστήματος και για τη λήψη μέτρων. Θα εξακολουθήσει αυτό να το κάνει και προς αυτό θα κατευθύνει τη δραστηριότητά του και τη δράσή του, ώστε να υπερασπίζεται τα κατοχυρωμένα δικαιώματα της ελευθερίας, το σεβασμό της προσωπικότητας και να είναι αντίθετο σε κάθε επιχειρούμενη προσπάθεια που θα απαξιώνει και θα εκμηδενίζει αυτά τα κατοχυρωμένα δικαιώματα.

Έχουμε σοβαρές αντιρρήσεις, κύριε Υπουργέ, στο δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου το επονομαζόμενο «εκσυγχρονισμός -κατ' εμέ επί τω αυστηρότερω και αοριστότερω- του λεγόμενου αντιτρομοκρατικού νόμου».

Είχαμε κάνει μια σειρά από γόνιμες –θέλω να πιστεύω- παρατηρήσεις στη συζήτηση στην επιτροπή, πλην όμως δεν λάβαμε πειστικές απαντήσεις, σχεδόν δεν λάβαμε απαντήσεις. Πιστεύω ότι αυτό θα γίνει στην κατ' άρθρον συζήτηση στις δύο μέρες που θα έχουμε εδώ την ευχέρεια να το συζητήσουμε.

Θα μου επιτρέψετε να σας πω, με όλο το σεβασμό και την εκτίμηση, ότι αυτό που λέγεται ότι οι αποφάσεις πλαίσιο είναι τόσο ασφικτικές που δεν επιτρέπουν ευελιξία ή αν θέλετε παρέκκλιση, νομίζω ότι δεν μας πείθει διότι το ζητούμενο –σας το ξαναείπα- είναι να προσαρμόσουμε τη νομοθεσία μας και όχι απλά να αντιγράψουμε τις αποφάσεις πλαίσιο.

Είναι μια σειρά από ζητήματα στα οποία έχουμε αντίρρηση, όπως στο άρθρο 40 και στην έννοια του «σοβαρά». Ποιος θα ερμηνεύσει αυτό το ρευστό και αόριστο όρο; Ακόμα κι όταν προβλέπεται, σε περιπτώσεις όπου απειλείται ισόβια κάθειρξη,

έχουμε αντιρρήσεις στο θεσμό της επιμήκυνσης της παραγραφής. Νομίζω ότι και αυτό συνιστά μία διεμβόλιση και μία διαρκή υποχώρηση του νομικού ποινικού μας πλαισίου που, εν πάση περιπτώσει, θέτει την αξία του ανθρώπου σ' ένα υψηλό βάθρο και σ' ένα υψηλό επίπεδο.

Έχουμε αντίρρηση στην παράγραφο 3 του άρθρου 40 όπου καθιερώνεται ως αδίκημα η απειλή για την τέλεση τρομοκρατικών πράξεων. Μία ρύθμιση που θα μπορούσε εύκολα να πει κανείς ότι μπορεί ακόμα και να τιμωρήσει το φρόνημα και να αποτελέσει ένα όχημα να δίδονται αθώοι άνθρωποι.

Τέλος θέλω να πω ότι επίσης, ...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει ξανά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

...έχουμε αντίρρηση και στο άρθρο 41, αν δεν με απατά η μνήμη μου, που λέει, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι για τους κατώτερους εργαζόμενους, όταν θα εμπλακούν σε υποθέσεις τρομοκρατίας θα τιμωρείται η επιχείρηση, επειδή οι ανώτεροι και τα διευθυντικά στελέχη δεν προείδαν αυτήν τη δράση, στο ότι δηλαδή, αυτό μπορεί να αποτελέσει ένα μέσο ώστε να καταπιέζονται οι εργαζόμενοι και να στερούνται τις ελευθερίες τους.

Με όλες αυτές τις σκέψεις και επειδή –το ξαναλέω- έχουμε σοβαρές αντιρρήσεις και σε ορισμένα ζητήματα του πρώτου κεφαλαίου και κυρίως στο δεύτερο κεφάλαιο, θεωρούμε ανεπίτρεπτη αυτήν τη μίξη που γίνεται του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως με το λεγόμενο εκσυγχρονισμό του αντιτρομοκρατικού νόμου και είμαστε υποχρεωμένοι να το καταψηφίσουμε το νομοσχέδιο επί της αρχής.

Μου έρχεται τώρα στο μυαλό, εν τη ρύμη του λόγου μου, και θα το πω προς το Σώμα...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Κύριε Παπαγεωργίου τελειώνετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

...ότι στο Ποινικό Δίκαιο τα δικαστήρια αθλώνουν τον κατηγορούμενο όταν έχουν και τις ελάχιστες αμφιβολίες περί της ενοχής του. Εμείς έχουμε εδώ πολλές αμφιβολίες ότι αυτό θα εξυμνηθεί τα ατομικά δικαιώματα. Αλλά και μία ελάχιστη αμφιβολία να είχαμε, είμαστε με τα ατομικά δικαιώματα, είμαστε με τις ελευθερίες και δεν είμαστε με την κακώς νοούμενη ασφάλεια, όπως θέλουν να μας την επιβάλουν ορισμένοι. Καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε Παπαγεωργίου.

Κύριοι συνάδελφοι, επειδή παρουσιάστηκε μία εμπλοκή στο σύστημα εγγραφής θα σας διαβάσω τα ονόματα των συναδέλφων που έχουν ήδη εγγραφεί και όσοι θέλουν να εγγραφούν μπορούν να το κάνουν μέχρι να τελειώσει την εισήγησή του ο κ. Τσιπλάκης.

Η σειρά των πρώτων έξι, δεν είναι οριστική, διότι θα πάρουν το λόγο εναλλάξ. Είναι εγγεγραμμένοι οι κύριοι: Καμμένος, Πετσάλνικος, Βενιζέλος, Κοσμίδης, Παπαϊωάννου, Νιώτης, Σαλαγιάννης, Γείτονας, Τόγιας, Φούσας, Τζάκρη, Κανέλλη, Καϊσερλής, Μητσοτάκης, Τζίμας, Αντωνάκοπουλος, Τζαμτζής, Καραγκούννης, Παπαθεμελής και Τασούλας.

Ο εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας, κ. Τσιπλάκης, έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΠΛΑΚΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, απευθυνόμενος προς όλους και στο Προεδρείο θέλω να πω ότι συγκοινωνιακοί λόγοι –δυσχέρεια απρόβλεπτη- κατέστησαν αδύνατη την εμπρόθεσμη από μέρους μου εξωτερίκευση της εισήγησής μου.

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, και στην επιτροπή η Νέα Δημοκρατία υπεστήριξε ότι η ορθότης και η βασιμότητα του νομοσχεδίου είναι αναμφισβήτητη. Σχετικά με κάποια ζητήματα που ετέθησαν και επανατίθενται και που αφορούν κατά πόσο το συγκεκριμένο νομοσχέδιο μπορεί ουσιαστικά να απαρτίζεται από δύο μέρη που έχουν αντικείμενο διαχωρισμένο μεταξύ τους, ανεξάρτητο, αυτές οι αιτιάσεις θεωρώ, το ξαναλέω, το επανυποστηρίζω, ότι δεν έχουν βασιμότητα υπό την έννοια ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κατ' αρχήν, που είναι το ένα

μέρος του νομοσχεδίου, αναφέρεται σε εγκληματικές πράξεις.

Το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου, αναφέρεται στην τρομοκρατία υπό την έννοια του θεσπιζομένου πλέον ενιαίου ορισμού για τις τρομοκρατικές ομάδες και τις αξιόποινες βέβαια τρομοκρατικές, εγκληματικές, συγκεκριμένες περιγραφόμενες πράξεις. Αυτή η τρομοκρατία αναμφισβήτητα είναι μέρος της εγκληματικότητας, η οποία αποτελεί και το υπόβαθρο, τη δικαιολόγηση εκδόσεως αυτού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

Εκτιμώ, λοιπόν, ότι η σχέση, η κοινωνία, η ενότητα, έστω και η μερική, που υπάρχει μεταξύ των δύο προσεγγιζομένων θεμάτων, λαμβανομένων υπόψη και άλλων παραμέτρων που επεξηγήθησαν λεπτομερώς κατά τη συζήτηση στη Διαρκή Επιτροπή και κύρια, αν θέλετε μεταξύ άλλων, πέραν δηλαδή της υποχρέωσης εναρμόνισης ότι διατρέχουμε και μια συγκεκριμένη περίοδο που έχει σημειολογική αξία, η χώρα μας εμπροθέσμως να υιοθετεί αυτά τα οποία υιοθετεί και σε διεθνές επίπεδο, νομίζω ότι συντρέχοντων όλων αυτών των όρων, καλώς κάνει η Κυβέρνηση που φέρνει το συγκεκριμένο νομοσχέδιο.

Και παρά τις αντιρρήσεις τις ακόμη εκφραζόμενες από πλευράς της Αντιπολιτεύσεως, εγώ διερμηνεύω τελικώς και με την επιφύλαξη και κάποιων ερμηνευτικών αν θέλετε προσεγγίσεων –και είναι και προτροπή από μέρους μου- που μπορούν να γίνουν και από πλευράς του Υπουργού Δικαιοσύνης, ότι στη συντριπτική πλειοψηφία, το συγκεκριμένο νομοσχέδιο θα υιοθετηθεί. Και επισημαίνω και ερμηνευτικών προσεγγίσεων, διότι είναι γνωστό κυρίαρχα στους νομικούς ότι η εφαρμογή του δικαίου από πλευράς ερμηνευτών λαμβάνει υπόψη, πέραν του συγκεκριμένου γράμματος των νόμων, και το πνεύμα των νόμων. Αναζητείται η αληθής βούληση του νομοθέτη.

Αυτή είναι μια συγκεκριμένη επισήμανση-αντίλογος και από μέρους μου εκφραζόμενος αντίλογος προς την Αντιπολίτευση, η οποία και στην επιτροπή, αλλά και σήμερα θέλει να εμφανίσει ότι υφίσταται σοβαρά διακινδύνευση παραβίασης θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η εκτίμηση της κυβερνητικής Πλειοψηφίας βεβαίως είναι ότι κάτι τέτοιο δεν συντρέχει και θα το αναλύσω εν τη εξελίξει, εν τη ροή του λόγου μου, με την έννοια ότι μπορεί με συγκεκριμένες ενδείξεις να αποδίδεται, να προσάπτεται μια πράξη σε κάποιους ή σε κάποιον, αλλά όταν έρχεται η ώρα διάγνωσης των πραγματικών παραμέτρων μιας υπόθεσης είναι βέβαιο ότι τα δικαστήρια και όπου υπάρχει τυχόν αμφιβολία, όπου υπάρχει δισερμηνεία δίδουν την πρόπευσα λύση. Και παίρνω ως αφορμή αυτό που εν τη καταλήξει του λόγου ο συνάδελφος κ. Παπαγεωργίου άφησε να εννοηθεί. Θέλω να καταλήξω, να επισημάνω ότι και σε περιπτώσεις δισερμηνυτών διατάξεων υφίσταται η αρχή *in dubio promittior*. Μεταξύ διαφόρων ερμηνευτικών εκδοχών εκείνη που λαμβάνεται υπόψη και εφαρμόζεται από πλευράς του δικαστού είναι εκείνη η ερμηνευτική εκδοχή, η οποία είναι υπέρ του κατηγορουμένου. Δεν ισχύει, λοιπόν, μόνο το *in dubio proreo*, αλλά ισχύει και ως πρωθύστερο σχήμα το *in dubio promittior*.

Εκτιμώ επί της ουσίας, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, ότι το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, πέραν της ενότητας που έχει στα δυο του μέρη και πέραν της αναγκαίας υιοθέτησης ομοφώνου αποφάσεως, ληφθείσας προ πολλού καιρού, πέραν της υιοθέτησης που ουσιαστικά κάνει, και σε όσες των περιπτώσεων εντέχνως, νομοτεχνικά κατ' απόλυτο, όχι αντιγραφί, προσεγγίζει διάφορα θέματα, εκδηλώνει εκείνο το οποίο πρέπει να εκδηλώσει μία ευνομούμενη πολιτεία, ως η ελληνική και νομίζω ότι η Κυβέρνηση από πλευράς τέτοιας δικαιοδοσίας και αρμοδιότητος έκανε το καλύτερο δυνατό.

Νομίζω ότι η νομοτεχνική επεξεργασία είναι η σωστή, πέρα κάποιων επισημάτων- που και εγώ τις υποστηρίζω ως ένα σημείο, ουχί βεβαίως σθεναρώς- που εμπεριέχονται αυτήν τη στιγμή και στην έκθεση του Επιστημονικού Συμβουλίου και την οποία, αφού την μελέτησα προσεκτικώς –και νομίζω ότι ουδείς αμφισβητεί αυτό το οποίο θα υποστηρίξω- στο σημείο που καταλήγει είναι κάποιες, όπως προηγούμενα είπα, νομοτεχνικής φύσεως παρεμβάσεις.

Ο ουσιαστικός αντίλογος που εξεφράσθη, κυρίως από την

Αριστερά, διαρκούσης της συζήτησης στην Κοινοβουλευτική Επιτροπή, περί εκχώρησης δικαιοδοσίας από πλευράς του δικού μας κράτους κατά αντίθεση με διατάξεις του Συντάγματος και ο αντίλογος περί παραβίασης θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δεν βλέπω και στην έκθεση του Επιστημονικού Συμβουλίου, ούτε με την έννοια ενός αρχικού προβληματισμού να προσεγγίζεται... Αντίθετα οι επισημάνσεις του Επιστημονικού Συμβουλίου είναι επισημάνσεις σε επίπεδο ορολογίας, σε επίπεδο καθαρά θεωρητικών προβληματισμών, οι οποίοι όμως δεν μπορούν να αποτρέψουν αυτό που τελικώς υιοθετήθηκε –και νομίζω ότι βασίμως υποστηρίζω- ότι ο ερμηνευτής του δικαίου, έστω κι αν τυχόν κάποιες ερμηνευτικές προσεγγίσεις δεν κάνει ο αρμόδιος Υπουργός ακούγοντας όλες τις απόψεις, εκείνο το οποίο τελικώς επαναλαμβάνω, θα κάνει ο ερμηνευτής του δικαίου είναι προσέγγιση της κάθε πιθανής ερμηνείας στο ακροατήριο περίπτωσης κατά τον πρόπονα τρόπο, χωρίς να παραβιάζει ουσιαστικά κανένα ανθρώπινο δικαίωμα. Και θεωρώ ότι ουσιαστικά ουδείς εξ ημών αποδέχεται ότι μεταπολιτευτικά στη χώρα μας ουσιαστικά, έστω κι αν υπήρξαν περίοδοι και δύσκολα και μπορεί να υπήρξε και λεκτικά αντίλογος ότι υπάρχει διακινδύνευση θεμελιωδών δικαιωμάτων, δεν νομίζω ότι ουσιαστικά κανείς στην Αίθουσα υποστηρίζει ότι υπήρξε κάτι τέτοιο και μάλιστα σε μια ζυγαριά θα έλεγα, σε μια συγκριτική προσέγγιση που πρέπει να κάνουμε μεταξύ του θυσιαζόμενου κάθε φορά τυχόν εννόμου αγαθού και του αγαθού το οποίο χρειάζεται να στηρίξουμε ως πολιτεία.

Επαναφέρω στη μνήμη μου μια ισχύουσα θεμελιώδη αρχή στα πλαίσια του δικαίου, την αρχή της επίλυσης σε περιπτώσεις σύγκρουσης ενόμων αγαθών, την αρχή επαναλαμβάνω της επίλυσης αυτής της σύγκρουσης με βάση το υπέρτερο κάθε φορά συμφέρον σε κάθε περίπτωση.

Θέλω να καταλήξω, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι. Όπως προκύπτει και από την αιτιολογική έκθεση βασίμως του συγκεκριμένου νομοσχεδίου, στα πλαίσια του διαμορφούμενου κάθε φορά και περισσότερο ενιαίου, ως ανάγκη και προοπτική της πολιτικής ενοποίησης, στα πλαίσια, λοιπόν, αυτού του διαμορφούμενου ενιαίου δικαστικού χώρου, το συγκεκριμένο ευρωπαϊκό ένταλμα με συγκεκριμένο τύπο εκδιδόμενο και βεβαίως με συγκεκριμένο περιεχόμενο το οποίο κυρίαρχα αναλύει και περιγράφει την προσαπτόμενη, αποδιδόμενη κάθε φορά σε κάποιον ή σε κάποιους πράξη, είναι μια απλοποιημένη διαδικασία προσαγωγής συγκεκριμένων αυτονόητα προσώπων τα οποία προκύπτει ότι καταζητούνται –για να μη χρησιμοποιήσω τον όρο εκζητούνται και για λόγους νομοτεχνικούς που επισημαίνονται στην έκθεση του Επιστημονικού Συμβουλίου- αυτό, λοιπόν, το συγκεκριμένο ευρωπαϊκό ένταλμα ως διαδικασία απλοποιημένη προσαγωγής –χωρίς πολιτική παρέμβαση, χωρίς, δηλαδή, συνδρομή οργάνων πολιτικών και άνευ γραφειοκρατικών αναλόγων συγκεκριμένων διαδικασιών, μόνο δηλαδή με την ανταλλαγή απόψεων και ουσιαστικά εκδήλωση συνεργασίας μεταξύ διωκτικών ή άλλης φύσεως κατ' επέκταση δικαιοδοτικών αρχών- είναι νομίζω αυτήν τη στιγμή μια σίγουρα σωστή διαδικασία που υιοθετείται από τη σημερινή Κυβέρνηση στα πλαίσια βέβαια και διεθνούς δέσμευσης. Και νομίζω ότι ο αντίλογος που υπήρξε και στην επιτροπή περί κινδύνου προσαγωγής συλλήψεως προηγούμενης υπόπτων στους οποίους δεν υπάρχει καμία συγκεκριμένη κατηγορία και ως εκ τούτου σε συνέχεια παραβίασης ουσιαστικά του ισχύοντος δικαιικού συστήματος στη χώρα μας, εκτιμώ, λοιπόν, ότι αυτός ο αντίλογος δεν είναι σωστός γιατί είπα και στην επιτροπή –το λέω και τώρα- ότι μια συγκεκριμένη αναλυτική και ενδελεχής προσέγγιση στις διατάξεις που προβλέπουν τον τρόπο και τις προϋποθέσεις εκδόσεως του συγκεκριμένου ευρωπαϊκού εντάλματος, καταδεικνύει σαφέστατα ότι η γενόμενη πλέον σύλληψη αποσκοπεί στο να επιδοθεί ουσιαστικά συγκεκριμένο κατηγορητήριο.

Εγώ έκανα μια αντιστοίχιση –και εκτιμώ σωστή- κατά τη συζήτηση στην επιτροπή, επικαλούμενος ότι πολλές φορές προς αναζήτηση της ουσιαστικής αληθείας και μη υπάρχοντων και πολλών μαρτυρικών δυνατοτήτων σε μια υπόθεση, ελλείποντος και ενός μάρτυρος, το δικαστήριο με απόφασή του διατάσσει τη βία προσαγωγή μάρτυρος σε συγκεκριμένη δίκη, προκει-

μένου να αναζητηθεί η ουσιαστική αλήθεια. Είναι προφανής ο λόγος που κάτι τέτοιο είναι θεσμοθετημένο και στο δικό μας ποινικό σύστημα και υπό αυτήν την έννοια, επαναλαμβάνω, ότι ο αντίλογος περί διακινδύνευσης δικαιωμάτων Ελλήνων πολιτών, μόνο με έναν αφηρημένο και ενδεχόμενα αυθαίρετο χαρακτηρισμό κάποιου, ως υπόπτου, αυτός ο αντίλογος επαναλαμβάνω νομίζω ότι δεν έχει καμία βασιμότητα.

Όσον αφορά το ζήτημα του διττού αξιοποιούν είναι αναμφισβήτητο ότι υπάρχουν ορολογικές παρεκκλίσεις, μεταξύ των δικαϊκών συστημάτων και εκτιμώ ότι η περιγραφική προσέγγιση στη συγκεκριμένη διάταξη, ως διάταξη ουσιαστικά υιοθετούμενη από το περιεχόμενο της απόφασης-πλαίσιο, δεν εκφεύγει των ορίων του δικαϊκού μας συστήματος, λαμβανομένου παραπέρα υπόψη ότι η ελληνική πολιτεία έχει και δυνατότητα αρνήσεως σε εκτέλεση συγκεκριμένου εντάλματος και μάλιστα ήδη έχει προχωρήσει –εγώ θεωρώ νομοτεχνικά εύστοχα– και στην αναγνώριση, ως υποχρεωτικό λόγο αρνήσεως, στην εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος, παρ'ότι ερμηνευτικά προσεγγίζοντας κάποιος το κείμενο της συγκεκριμένης υιοθετούμενης απόφασης, αντιλαμβάνεται ότι κάποιος λόγοι υφίστανται, ως δυνητικοί.

Θεωρώ, λοιπόν, για το πρώτο μέρος του συγκεκριμένου νομοσχεδίου, ότι οι προσεγγίσεις είναι κατά βάση σωστές από πλευράς του συγκεκριμένου σχεδίου νόμου και ο αντίλογος αυτός, περί πιθανότητας προσβολής ανθρωπίνων δικαιωμάτων, υπερβαίνει κάποια όρια. Μπορεί φραστικά να παρέχεται η δυνατότητα και στο Κοινοβούλιο να υποστηριχθούν κάποια πράγματα, αλλά ρεαλιστικά πραγματιστικά φερόμενοι θεωρώ ότι όλοι θα αποδεχθούν ότι στο δικαϊκό μας σύστημα, υπό τους όρους που πολλές φορές συμπτύσσονται και σε διεθνές επίπεδο και επ' αφορμή και του συγκεκριμένου μέρους του νομοσχεδίου ότι δεν υφίσταται κάποιος σοβαρός κίνδυνος προς αυτήν την κατεύθυνση. Και εν πάση περιπτώσει κάποτε θα πρέπει πραγματικά να κάνουμε μια σύγκριση των νομικών αγαθών και να δούμε πολλές φορές και την πραγματικώς ισχύουσα κατάσταση και να καταλήξουμε στο κατά πόσο πραγματικά υφίσταται εις την πράξη προσβολή κάποιων δικαιωμάτων, η οποία προσβολή πρέπει να αντισταθμιστεί, έστω και σε επίπεδο σημειολογικό, έστω και σε επίπεδο παιδευτικό, υπό την έννοια ύπαρξης κάποιων διατάξεων επαπειλούντων συγκεκριμένες συνέπειες, κάτω από ορισμένους όρους και προϋποθέσεις.

Όσον αφορά, κυρία Πρόεδρε, το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου, εάν κάνουμε μια ιστορική διαδρομή, θα διαπιστώσουμε ότι το άρθρο 187 περί συστάσεως και συμμορίας του Ποινικού Κώδικα που υφίστατο πολλά χρόνια, ως διάταξη συμπληρωματική έναντι άλλων πρωτεύουσών υπάρχουσών διατάξεων που προβλέπουν συγκεκριμένα αδικήματα, κατέστη αναγκαίο να αλλάξει με το νόμο 2928. Τότε πέρασε ως νόμος μη επιγραφόμενος, ως αντιτρομοκρατικός νόμος. Πέρασε ως νόμος τροποποίησης των διατάξεων του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας και διατάξεις κατά του οργανωμένου εγκλήματος. Αυτό το άρθρο, λοιπόν, 187 του οποίου η νομοτυπική μορφή άλλαξε, δεν προέβλεπε τότε, τουλάχιστον την εγκληματική πράξη την εκδηλούμενη, την εξωτερικευμένη, έστω και από πλευράς ενός προσώπου.

Υπαρχουσών δε συγκεκριμένων εξελίξεων και περιστάσεων διεθνών, υπήρξε ένας προβληματισμός σε ένα δυσχερές ζήτημα –θυμάμαι ότι και τότε ήμουν εκ των συμμετεχόντων στη συζήτηση και τότε υφίστατο το ζήτημα του προσδιορισμού της έννοιας της τρομοκρατικής πράξεως– και υπήρξε μία επαναπροσέγγιση σε ευρωπαϊκό επίπεδο και υπήρξε αυτός ο ορισμός, ο οποίος υιοθετείται αυτήν τη στιγμή από πλευράς του συγκεκριμένου νομοσχεδίου και ο οποίος αυτονόητα προβλέπει συγκεκριμένες, πρόσθετες αξιόπινες συμπεριφορές. Μεταξύ αυτών των συμπεριφορών είναι η αξιόπινη πράξη που μπορεί κατά πλάσμα δικαίου να θεωρηθεί ως τρομοκρατική πράξη, τελούμενη, δηλαδή, από ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Ειπώθηκε ευστοχάστα, κυρίως από την πλευρά του Υπουργού Δικαιοσύνης και στην επιτροπή και νομίζω ότι μπορούμε να το υποστηρίξουμε και όλοι μας και τώρα, ότι μία πολυσύνθετη συμπεριφορά, που είναι η τρομοκρατική, υπαρχουσών και σημαντικών

τεχνολογικών δυνατοτήτων, μία τέτοια πράξη μπορεί να εκδηλωθεί από ένα συγκεκριμένο πρόσωπο.

Κατά τα λοιπά προβλέπεται η τιμωρία, με προσαυξημένη ποινή, σε σχέση με τα ισχύοντα από γενικές διατάξεις, του χρηματοδοτούντος τρομοκρατική οργάνωση, του παρέχοντος ειδικά μέσα, του παρέχοντος πληροφορίες και βεβαίως προβλέπεται και η ποινή του χρόνου παράτασης. Γιατί να μην αποδεχθούμε ότι το να μην ατονεί η ποινική αξίωση της πολιτείας σε είκοσι χρόνια, αλλά σε τριάντα χρόνια έναντι τέτοιων πράξεων ιθαζούσης προσαυξημένης απαξίας; Γιατί να μην αποδεχθούμε ότι αυτό είναι βάσιμο και υιοθετείται από τη συγκεκριμένη διάταξη και να μείνουμε σ' αυτήν τη γενική διάταξη των είκοσι ετών, όταν κυρίως αυτή η διάταξη δεν έχει αναδρομική δύναμη;

Τα όσα λέγονται περί της ευθύνης του νομικού προσώπου και για τις διατάξεις του δικονομικού Ποινικού Δικαίου που υφίστανται θα επωφεληθώ του χρόνου της δευτερολογίας μου για να τα αναλύσω, συντασσόμενος όμως ουσιαστικά αυτήν τη στιγμή, ως εισηγητής, κυρίως, θεμελιωδώς με τις διατάξεις του συγκεκριμένου νομοσχεδίου.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κύριοι συνάδελφοι, έχουν γραφεί είκοσι πέντε συνάδελφοι να μιλήσουν επί της αρχής. Επομένως, πλην μικρής ανοχής για τους εισηγητές, δεν θα υπάρξει ανοχή χρόνου στους υπόλοιπους ομιλητές. Σας παρακαλούμε, λοιπόν, πολύ να ρυθμίσετε αναλόγως τις ομιλίες σας.

Ο κ. Αντώνης Σκυλλάκος, εκ μέρους του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος, έχει το λόγο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Όπως είπα και στην επιτροπή οι διαδικασίες που ακολούθησε η Νέα Δημοκρατία είναι και αντιδημοκρατικές και μικροκομματικές και θα εξηγήσω γιατί.

Με το ότι φέρνει ένα τέτοιο νομοσχέδιο η Νέα Δημοκρατία δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο. Μπορεί να προσπαθήσει να κερδίσει μία περίοδο χάριτος, αλλά τώρα αρχίζουν τα δύσκολα, διότι τέτοιου είδους νομοθεσίες που πλήττουν τα ατομικά και δημοκρατικά δικαιώματα δείχνουν καθαρά για το πού τραβάει η Νέα Δημοκρατία, όπως και το ΠΑΣΟΚ, διότι είναι κοινή η ευθύνη που έρχεται αυτό το νομοσχέδιο για συζήτηση σήμερα εδώ στη Βουλή.

Το ΠΑΣΟΚ το κρατούσε στο συρτάρι έτοιμο το νομοσχέδιο αυτό γιατί ήθελε να γίνουν πρώτα οι βουλευτικές εκλογές. Η Νέα Δημοκρατία το κράτησε για να το φέρει αμέσως μετά στις ευρωεκλογές, ώστε να μην υποστούν το πολιτικό κόστος και τα δύο κόμματα.

Τώρα, οι διαδικασίες είναι συνοπτικές και δεν μπόρεσε να γίνει διάλογος με τους κοινωνικούς φορείς, ακόμα και με τους νομικούς φορείς. Καλέσαμε τους δικαστές, καλέσαμε τους Έλληνες ποινολόγους και δεν ήλθαν γιατί δεν προλάβαιναν να διαβάσουν το κείμενο. Ήλθε μόνο ο Δικηγορικός Σύλλογος, όπου ο Πρόεδρός του είπε «δεν το διαβάσαμε σαν όργανο και θα πω τις προσωπικές μου απόψεις». Βεβαίως και αυτός ήταν αντίθετος με αυτό το νομοσχέδιο.

Τέτοιες διαδικασίες δεν βοηθούν. Υπάρχει σκοπιμότητα για να μην υπάρξουν μεγαλύτερες αντιδράσεις ενάντια στο νέο τρομονόμο.

Γιατί έρχονται τέτοια νομοσχέδια; Υπάρχει ένα ζήτημα. Ποιο είναι κυρίαρχο πρόβλημα; Είναι πρόβλημα η τρομοκρατία, πραγματική ή κατασκευασμένη; Ή το κύριο πρόβλημα είναι η κρατική τρομοκρατία, η οποία χρησιμοποιεί τα κράτη και ιδιαίτερα τα ιμπεριαλιστικά; Οι ΗΠΑ, οι ισχυρές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ευρωπαϊκή Ένωση σαν οντότητα, το Ισραήλ ίσως και κάποιες άλλες χρησιμοποιούν σαν πρόσχημα την τρομοκρατία για επεμβάσεις, για να θωρακίσουν το καθεστώς τους απέναντι σε ενοχλητικές φωνές, σε διεκδικήσεις. Διότι ξέρουν ότι παίρνουν σκληρά μέτρα, θα υπάρξει κοινωνική διαμαρτυρία και δεν θέλουν να εφαρμόσουν τέτοιες νομοθεσίες σε βάρος των κινημάτων και στο εσωτερικό της κάθε χώρας, όπως να επεμβαίνουν και εκτός συνόρων με το γνωστό στόχο, την καταλήστευση είτε των εργαζομένων της χώρας τους είτε των άλλων λαών και χωρών.

Σ' αυτό το στόχο, που αυτό είναι το κύριο πρόβλημα στην εποχή μας, συμπλέει και συνηγορεί και το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία. Συμμετέχουν σταθερά στη σταυροφορία ενάντια στην τρομοκρατία. Και υπενθυμίζω ότι αλλάζουν τα πράγματα παγκοσμίως, αποκτιέται πείρα από τους λαούς και από τον ελληνικό λαό. Θα υπενθυμίσω ότι σε διακοινοβουλευτική σύνοδο -προσωπική εμπειρία- που συμμετείχαν εκατόν είκοσι έξι κοινοβούλια απ' όλες τις χώρες και όλα τα κόμματα, μπήκε στην ψηφοφορία η πρόταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σαν έκτατο θέμα, η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας και από αραβικές χώρες μπήκε το θέμα της Παλαιστίνης. Και πλειοψήφισε με οκτακόσιους δέκα ψήφους έναντι επτακοσίων τριάντα το θέμα της Παλαιστίνης. Αλλάζουν τα πράγματα. Και τα κόμματα τα οποία συνηγορούν υπέρ αυτής της σταυροφορίας θα το πληρώσουν.

Τρίτο ζήτημα. Ειπώθηκε στην επιτροπή, τι να κάνουμε, είμαστε δεσμευμένοι από τον κύριο Υπουργό, είμαστε δεσμευμένοι από τους νόμους πλαίσια που επεξεργάστηκε η Ευρωπαϊκή Ένωση, συμμετείχε η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, είμαστε δεσμευμένοι. Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Τουλάχιστον για το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα, να μην πω και για τον τρομονόμο, δεν έχουμε καμία νομική δέσμευση. Θα μπορούσε να υπάρχει επιφύλαξη, από συγκεκριμένες διατάξεις του Συντάγματος, να μη δεχθούμε το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα. Και αναγκάστηκε ο κύριος Υπουργός να πει ότι υπήρξε και χώρα που κράτησε επιφυλάξεις και δεν δεσμεύεται, η Αυστρία, επικαλούμενη το σύνταγμά της. Δεν ξέρω τι έκαναν, νομίζω και η Πορτογαλία και η Ισπανία που έχουν συνταγματικό πρόβλημα. Δεν υπήρξαν, λοιπόν, δεσμεύσεις. Αλλά ακόμα και να υπήρξαν, θα μπορούσαμε να πούμε όχι, δεν εφαρμόζουμε το νόμο-πλαίσιο, διότι αυτά τα πράγματα λύνονται πολιτικά και δεν θα μας πάει κανένας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο γιατί δεν δεχόμαστε. Επανεξετάζουμε εκ των υστέρων και αρνούμαστε να εφαρμόσουμε ένα νόμο-πλαίσιο.

Εδώ θα ήθελα να σημειώσω και την υποκρισία του ΠΑΣΟΚ, το οποίο διαπραγματεύθηκε τους δύο νόμους-πλαίσιο στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ετοίμασε τα νομοσχέδια και σήμερα έρχεται και λέει ότι δεν θα ψηφίζουμε. Καλό είναι να μην το ψηφίζεις, αλλά όχι όταν έρχεται στη θέση της αντιπολίτευσης μονάχα, ενώ όταν είσαι κυβέρνηση να δίνεις γη και ύδωρ για λόγους αντιπολιτευτικούς ή εν πάση περιπτώσει και την ανάγκη φιλοτιμία ποιούμενο το ΠΑΣΟΚ, επειδή ξέρει ότι αρκετοί Βουλευτές του έτσι κι αλλιώς δεν θα το ψηφίζουν. Γι' αυτούς τους λόγους λοιπόν. Εδώ είστε με τη σταυροφορία ενάντια στην τρομοκρατία; Ποια είναι η στάση του ΠΑΣΟΚ όλα αυτά τα χρόνια; Ποια είναι η αυτοκριτική σας; Πείτε ότι κάνατε λάθος.

Και δεν θα σταματήσει η υπόθεση εδώ. Ήδη στη σύνοδο των Βρυξελλών προχθές για το Ευρωσύνταγμα πάρθηκαν και άλλα μέτρα. Αποφασίστηκε ο Υπουργός Εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης να είναι και συντονιστής ενάντια στη τρομοκρατία και μια σειρά μέτρα ενίσχυσης των κατασταλτικών μηχανισμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Διαβάζω άρθρα ποινικολόγων, καθηγητών του πανεπιστημίου που λένε ότι αύριο θα υπάρξει Γκουαντανάμο και στην Ευρώπη. Εκεί θα φθάσουμε, θα υπάρξει και τρίτος και τέταρτος τρομονόμος. Άρα το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρότερο.

Έρχομαι τώρα επί της ουσίας του νομοσχεδίου. Το πρώτο ζήτημα είναι ότι γίνεται πιο αυστηρός, πιο σκληρός ο προηγούμενος τρομονόμος κάτω από τα πλαίσια που καθορίζει η ευρωπαϊκή νομοθεσία. Τι καινούργιο γίνεται; Για πρώτη φορά συνδέονται ορισμένα αδικήματα με τη δράση κάποιων ή κάποιου ο οποίος μπορεί να βάλει σε κίνδυνο ή να βλάψει ή να καταστρέψει συνταγματικές, πολιτικές ή οικονομικές δομές. Είναι πρωτοφανές. Όταν λέμε «πολιτική δράση», τι σημαίνει «πολιτική δράση»; Για να αλλάξω δομές. Όχι να κάνω μόνο κάποιες ανώδυνες μεταρρυθμίσεις. Είπα και στην επιτροπή ότι στο δικό μας καταστατικό και στο δικό μας πρόγραμμα λέμε να αλλάξουμε την κοινωνία, και τις οικονομικές και τις πολιτικές και τις συνταγματικές δομές. Αν πάει και τυλίξει εμάς ή κάποια στελέχη μας ή κάποια μέλη μας ή κάποιους οπαδούς μας που έχουν αυτό το πρόγραμμα και πιστεύουν σ' αυτές τις ιδέες και μας

συνδέσουν με κάποια από τα αδικήματα που δεν θα είναι στην πράξη αδικήματα αλλά πολιτική συνδικαλιστική δράση, βεβαίως μπορεί να οδηγηθούν τα συγκεκριμένα άτομα ως τρομοκράτες στο δικαστήριο.

Οι διατάξεις αυτές, η κοινώς επικίνδυνη βλάβη, η άρση ασφαλιστικών εγκαταστάσεων, η διατάραξη της ασφάλειας συγκοινωνιών και η διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας, ακόμα και η σωματική βλάβη είναι συνηθισμένες συνέπειες μεγάλων κινητοποιήσεων, μεγάλων πολιτικών αγώνων. Ιδιαίτερα, η κοινώς επικίνδυνη βλάβη, η άρση ασφαλιστικών εγκαταστάσεων και η διατάραξη της ασφάλειας συγκοινωνιών μπορεί να είναι αποτέλεσμα μιας εκτεταμένης γενικής απεργίας που κρατά μεγάλο διάστημα. Θίγει τις οικονομικές δομές ή δεν τις θίγει;

Και επικαλείται ο κύριος Υπουργός ότι υπάρχει η ρήτρα, όπως επικαλούνταν και το ΠΑΣΟΚ, πώς, όταν παλεύεις για την υπεράσπιση της δημοκρατίας ή όταν η δράση σου έχει σχέση με την άσκηση συνδικαλιστικής ή πολιτικής ελευθερίας, όταν ασκείς δηλαδή ένα θεμελιώδες τέτοιο δικαίωμα, τότε δεν θα ισχύουν αυτές οι διατάξεις. Έτσι είναι τα πράγματα; Δεν είναι έτσι. Η τάση είναι να συνδέεται η μη αρεστή πολιτική και συνδικαλιστική δράση με την τρομοκρατία. Θα υπενθυμίσω ότι ο Κλίντον έκανε δηλώσεις, πριν έρθει στην Ελλάδα, και είπε: «Αναμέναμε τις κινητοποιήσεις, διότι στην Ελλάδα έχουν παράδοση οι αναρχικοί, οι τρομοκράτες και οι κομμουνιστές». Όλοι στο ίδιο τσουβάλι! Η τάση αυτή είναι, τα λαϊκά κινήματα να χαρακτηρίζονται τρομοκρατία και τρομοκρατικές οργανώσεις. Θα θυμίσω ότι τότε με τις αγροτικές κινητοποιήσεις υπήρξε Υπουργός του ΠΑΣΟΚ που είπε ότι το ΚΚΕ βρίσκεται στα όρια της νομιμότητας, ότι ως κόμμα παραβιάζουμε Σύνταγμα. Τι θα κάνουν οι δικαστές σε μια τέτοια συγκεκριμένη περίπτωση; Θα κοιτάξουν την παράγραφο 8 του άρθρου 40 και θα την ερμηνεύσουν, όπως λέει ο κύριος Υπουργός;

Και μπήκε και παραπέρα ζήτημα. Συνδικαλιστική δράση. Δεν ήταν συνδικαλιστική δράση ο αγώνας των αγροτών που έκλεισαν τους δρόμους για είκοσι μέρες; Αν είναι αυτόνομη αυτά τα πράγματα για τα δικαστήρια, γιατί είχαμε αγροτοδικεία; Γιατί αναγκαστήκαμε να ψηφίσουμε νόμο για αμνηστευση και, μόλις τέλειωσε η αμνηστευση αυτή, έχουμε ξανά αγροτοδικεία; Και ο κύριος Υπουργός σε δική μου επίκαιρη ερώτηση λέει: «Τι να κάνουμε, αν παρανομούν οι αγρότες;» Πού είναι η συνδικαλιστική δράση; Στον κάλαθο των αχρήστων.

Και το κυριότερο απ' όλα, ο κύριος Υπουργός στην επιτροπή σε πολλά επίμονα παραδείγματα πολλών ομιλητών για τους αγροτικούς αγώνες είπε το εξής, ότι, αν οι μορφές πάλης που χρησιμοποίησαν οι αγρότες έχουν υπερβολή πέραν του ορίου που θα χρειαζόταν, για να διεκδικήσουν το δικό τους, τότε δεν είναι συνδικαλιστική δράση και είναι παρακώλυση συγκοινωνιών, παραβίαση του κοινού ποινικού νόμου. Είπε μάλιστα ο κύριος Υπουργός ότι, αν αποκόψουν τη χώρα για τρεις μήνες, μπορεί να πάνε με την αντιτρομοκρατική νομοθεσία. Θα υπενθυμίσω ότι έκλεισε η Ελλάδα για είκοσι μέρες. Αν είναι, δηλαδή, για παραπάνω από είκοσι μέρες, θα πάνε ως τρομοκράτες. Αυτά τα είπε ο κύριος Υπουργός. Είναι γραμμένα στα Πρακτικά. Να για ποιο λόγο φωνάζουμε και διαμαρτυρόμαστε.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ**)

Έρχομαι και σε άλλα ζητήματα. Είμαστε αντίθετοι και με το ότι θα μπορεί να χαρακτηριστεί τρομοκρατής -όχι αν συμμετέχει σε οργάνωση- και ένα μεμονωμένο πρόσωπο. Έγκριτοι ποινολόγοι έχουν αναλύσει το ζήτημα και όλους τους κινδύνους. Δεν έχω χρόνο να αναλύσω τι μπορεί να συμβεί μ' αυτήν τη διάταξη.

Επιπλέον, για πρώτη φορά θεωρείται τρομοκρατία η σοβαρή απειλή να κάνεις τρομοκρατική πράξη και επιβάλλεται ποινή φυλάκισης δύο ετών. Εδώ «χωράει πολύ νερό». Ποια είναι η σοβαρή απειλή; Το σύνθημα «βία στην εξουσία» ή «ο νόμος είναι το δικό του εργάτη» ή αυτό που λέμε εμείς «ανυπακοή, επιθετικότητα στην Ευρωπαϊκή Ένωση γιατί αλλιώς κατεβαίνουμε στους δρόμους και δεν εφαρμόζουμε τίποτα, αλλιώς γενική απεργία, αλλιώς κλείνουν οι δρόμοι σε όλη την Ελλάδα»; Όλα αυτά όταν το επιτρέπουν οι πολιτικές συνθήκες μπορούν να

οδηγήσουν στο ότι πρόκειται περί σοβαρής απειλής. Απαράδεκτη διάταξη!

Στον προηγούμενο «τρομονόμο» είχε αποκλειστεί από την ποινικοποίηση η ψυχική συνέργια. Δηλαδή αν συμπαθούσε κάποιος τη «17 Νοέμβρη» και έλεγε καμιά καλή κουβέντα, συνέπασχε με την τρομοκρατική οργάνωση. Η ψυχική συνέργια δεν θεωρείτο αδίκημα. Τώρα το αφαιρείτε αυτό. Και η ψυχική συνέργια ακόμα θεωρείται αδίκημα.

Δεν σας φτάνει, όμως, η διεθνής σύμβαση που λέει «όταν βοηθάς μία τρομοκρατική οργάνωση με τεχνικά μέσα ή με οικονομικά μέσα» -σύμβαση που την υπέγραψε η χώρα μας κατά απαράδεκτο τρόπο- και βάζετε ειδική διάταξη «όταν δίνεται με οποιονδήποτε τρόπο οικονομική ενίσχυση σε τρομοκρατική οργάνωση».

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα καλύψω και πέντε λεπτά από τη δευτερολογία μου, κύριε Πρόεδρε.

Για να το δούμε λίγο αυτό το ζήτημα με ένα συγκεκριμένο παράδειγμα. Ξέρετε ότι υπάρχει λίστα τρομοκρατικών οργανώσεων των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Περιλαμβάνονται κινήματα απελευθερωτικά, περιλαμβάνονται παλαιστινιακές οργανώσεις, περιλαμβάνεται το ΡΚΚ των Κούρδων σε αυτήν τη λίστα. Στην Ελλάδα υπάρχουν φοιτητές ή εργαζόμενοι που ανήκουν σε αυτά τα κινήματα, οι οποίοι κάνουν και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας -δεν τους έχει διώξει κανένας- και οι οποίοι ζητάνε και οικονομική ενίσχυση. Όλοι μας δώσαμε κάποια στιγμή οικονομική ενίσχυση. Και δίνουμε. Και καλά κάνουμε. Είμαστε τρομοκράτες; Αυτό λέει η συγκεκριμένη διάταξη. Για να μην πω για τις κουβέρτες, τα φάρμακα που στέλνουμε στους Παλαιστίνιους, σε συγκεκριμένες οργανώσεις Παλαιστίνιων. Όλα είναι βοήθεια προς τρομοκρατικές οργανώσεις.

Τέλος, για πρώτη φορά καθιερώνεται η συλλογική ευθύνη σε επιχειρήσεις και σε εταιρείες όταν ακόμα και από αμέλεια κάποιο μέλος της επιχείρησης κάνει τρομοκρατική οργάνωση, που αυτό οδηγεί σε χαφιεδισμό και σε παρακολούθηση των ανωτέρω προς τα κάτω μήπως και έχει τρομοκράτες η επιχείρηση.

Το μεγάλο, όμως, ζήτημα δεν είναι αυτό. Το μεγάλο ζήτημα είναι ότι το πρώτο βήμα για τη συλλογική ευθύνη γίνεται και θα επεκταθεί και σε κόμματα και σε μαζικές οργανώσεις. Έκανε κάποιος από το Συνδικάτο Οικοδόμων μία πράξη που τη θεωρούν τρομοκρατική, όλο το Συνδικάτο διαλύεται. Για να μην πω για κόμματα. Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα.

Υπενθυμίζω μόνο ότι και όλες οι διατάξεις του προηγούμενου «τρομονόμου», που επιτρέπουν προβοκάτορα να διεισδύει στις τρομοκρατικές οργανώσεις από την Αστυνομία, ο καταδότης να αθωνάται αν καρφώνει κάποιους άλλους ή αν κάνει καταθέσεις όπως τις θέλουν οι διωκτικές αρχές, καταργείται η ένορκη, ο μάρτυρας χωρίς ταυτότητα, όλα αυτά ισχύουν και για τον καινούργιο «τρομονόμο».

Έρχομαι στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Εδώ υπάρχει πληθώρα αντισυνταγματικών διατάξεων. Η ποινική εξουσία είναι τμήμα της εθνικής κυριαρχίας. Αυτό λέει η επιστήμη του Ποινικού Δικαίου. Και το αναφέρει με τρόπο προσεκτικό και η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής, που κάποιος είπε ότι δεν το βγάζει αντισυνταγματικό, τουλάχιστον στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Το ότι καταργούμε την ποινική εξουσία και τη δίνουμε σε ευρωπαϊκά όργανα και σε άλλες χώρες, είναι ένα ζήτημα. Επιτρέπεται από το άρθρο 28 παράγραφος 3; Όταν πλήττονται τα ατομικά δικαιώματα, δεν μπορούμε να παραχωρήσουμε τέτοιο τμήμα της κυριαρχίας μας. Αυτό λέει το συγκεκριμένο άρθρο του Συντάγματος και το υπονοεί εν πολλοίς και η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής.

Υπάρχει, όμως, και δεύτερο ζήτημα, εάν θα μπορούν να παραδίδονται σε τρίτη χώρα Έλληνες πολίτες. Το άρθρο 5 παράγραφος 2 του Συντάγματος ήταν ξεκάθαρο. Η έκδοση αφορούσε μόνο αλλοδαπούς και μόνο για τις περιπτώσεις που δεν πάλευαν για την ελευθερία τους και ήταν κοινό ποινικό

έγκλημα.

Ανατρέπεται η πρακτική αυτή, αυτή η θεωρία του Συνταγματικού Δικαίου την οποία κανείς δεν έχει αμφισβητήσει. Στο σημείο αυτό είναι ξεκάθαρη η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής. «Κατά τη γνώμη μου», λέει ο συντάκτης, «αυτό είναι αντισυνταγματικό». Το λέει καθαρά και δεν έχω χρόνο να σας διαβάσω το κείμενο. Υπάρχουν πολλές διατάξεις και στο άρθρο 11 και στο άρθρο 12, που δίνουν τη δυνατότητα ημεδαπός να εκδοθεί σε τρίτη χώρα.

Επιπλέον κόμπηται το διπλό αξιόποινο. Δεν καταργείται εντελώς. Τι σημαίνει αυτό; Χωρίς να υπάρχει αδίκημα στη χώρα μας, επειδή υπάρχει αδίκημα στην Αγγλία, στην Πολωνία ή στη Γερμανία, θα μας ζητούν Έλληνες πολίτες για να τους εκδώσουμε σε αυτές τις χώρες. Υπάρχει πληθώρα αδικημάτων από τον πίνακα των τριάντα δύο που περιέχει ο νόμος, που στην Ελλάδα δεν είναι ποινικά αδικήματα. Δεν είναι αξιόποινες πράξεις ή δολιοφθορά, ορισμένες παράνομες πράξεις σε σχέση με τους υπολογιστές, η ξενοφοβία και άλλα. Τα λένε οι ποινολόγοι μας! Είναι ποινικά αδικήματα για τις χώρες εκείνες, αλλά δεν είναι για μας. Θα τον παραδίδουμε, όμως, στο εξωτερικό.

Πέρα από αυτό η αντιτρομοκρατική νομοθεσία σε ορισμένες χώρες είναι πολύ πιο αυστηρή. Στην Αγγλία, για παράδειγμα, απαγορεύεται η δημοσίευση προκήρυξης τρομοκρατικής οργάνωσης. Και αναδημοσιεύει στον τοπικό τύπο Έλληνας φοιτητής στην Αγγλία προκήρυξη τρομοκρατικής οργάνωσης. Στην Ελλάδα δεν είναι ποινικό αδίκημα η δημοσίευση. Τις δημοσιεύαν πάντα οι εφημερίδες τις προκηρύξεις. Έχει καταργηθεί ο παλιός νόμος. Θα μας τον ζητήσουν οι άλλοι και θα τον δώσουμε τον Έλληνα φοιτητή.

Αυτή είναι η κάμψη του διπλού αξιόποινου. Η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής είναι ξεκάθαρη. Μιλάει για την αντισυνταγματικότητα για αυτήν την περίπτωση της κάμψης του διπλού αξιόποινου.

Κόμπηται και ο κανόνας της ειδικότητας, τουλάχιστον σε επτά περιπτώσεις σε σχετικά άρθρα, δηλαδή θα μας ζητήσουν να εκδώσουμε Έλληνα πολίτη για ένα πλημμέλημα και θα τον φορτώσουν με ένα σωρό κακουργήματα. Και σαν να μη φτάνει αυτό, θα διευκολύνουμε την επανέκδοσή του σε τρίτη χώρα και ειδικότερα στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με τις οποίες η Ευρωπαϊκή Ένωση έκανε πρόσφατα και σχετική σύμβαση για την έκδοση.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επανειλημμένα το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Σε ένα λεπτό τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Ένα από τα σοβαρότερα ζητήματα, όμως, είναι ότι θα εκδίδεται ύποπτος χωρίς να ασκηθεί κατηγορία. Και επιβάλλουμε στο ελληνικό δίκαιο για πρώτη φορά το καθεστώς του ύποπτου για άνθρωπο τον οποίο οι αστυνομικές αρχές μιας χώρας τον θεωρούν ύποπτο, χωρίς να έχει ασκηθεί ποινική δίωξη. Αυτό δεν είναι απλώς παράλογο, αλλά δεν μπορεί να το χωρέσει το μυαλό μας! Επειδή οι αστυνομικές αρχές σε μία χώρα από τις είκοσι πέντε τον έβαλαν στο κομπούτερ της Σένγκεν γιατί έχουν υποψίες για κάποιο ζήτημα θα τον εκδίδουμε και αυτοί θα τον επανεκδίδουν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Υπάρχουν και άλλα ζητήματα. Αυτός που συλλαμβάνεται, αυτός που προσάγεται, δεν είναι σίγουρο ότι θα έχει δικηγόρο, δεν είναι σίγουρο ότι θα έχει διερμηνέα, δεν υπάρχουν εγγυήσεις ότι θα τον ακροασθεί το δικαστικό συμβούλιο, ότι θα τον ακούσει ο Πρόεδρος των Εφετών. Δεν υπάρχουν εγγυήσεις στις διαδικασίες.

Για όλους αυτούς τους λόγους, εμείς όχι απλώς καταψηφίζουμε, αλλά θα κάνουμε το παν να μη νομιμοποιηθεί στη συνείδηση του ελληνικού λαού αυτός ο νέος τρομονόμος και να μην εφαρμοστεί στην πράξη.

Κάθε συνεισφορά μας στα επί μέρους άρθρα δεν μπορεί να αλλάξει την ουσία. Ακόμα και αυτές οι τροποποιήσεις που έκανε ο κύριος Υπουργός δεν αλλάζουν τίποτα. Ο ύποπτος χωρίς ποινική δίωξη θα μπορεί να προσάγεται και να εκδίδεται και η τροποποίηση που έγινε ότι παλεύει υπέρ της ελευθερίας δεν αλλάζει την κατάσταση.

Για όλους αυτούς τους λόγους, λοιπόν, εμείς δε βλέπουμε το

λόγο να μείνουμε σε αυτήν την Αίθουσα. Αποχωρούμε καταγγέλλοντας και την Κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ που συμβάλλουν σε μία τέτοια αντιδημοκρατική και επικίνδυνη νομοθεσία.

(Στο σημείο αυτό οι Βουλευτές του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας αποχωρούν από την Αίθουσα του Βουλευτηρίου)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Το λόγο έχει ο κ. Κουβέλης.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το σχέδιο νόμου το οποίο αποτελείται από δύο μέρη -το πρώτο αναφέρεται στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και το δεύτερο στην αντιμετώπιση της τρομοκρατίας- έρχεται μετά από αντίστοιχες αποφάσεις-πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης του έτους 2002. Κατά συνέπεια θα ήταν πολιτικά χρήσιμο να συνδέσουμε αυτό το σχέδιο νόμου και τις ρυθμίσεις του με την αφετηρία του νομικού όσο και βαθύτατα πολιτικού γεγονότος που είναι ότι η χώρα μας διά της τότε κυβερνήσεως προσυπέγραψε αυτές τις δύο αποφάσεις-πλαίσιο, εν συνεχεία των οποίων και το συζητούμενο σχέδιο νόμου.

Κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει ανάγκη να νομοθετήσει η Βουλή των Ελλήνων με ένα τέτοιο σχέδιο νόμου που προωθεί ρυθμίσεις οι οποίες είναι απειλητικές και προσβλητικές των ατομικών ελευθεριών; Το ερώτημά μου είναι ειλικρινέστατο προς όλους εσάς οπουδήποτε και αν ανήκετε πολιτικά. Εάν δεν είχαμε αυτήν την πίεση, εάν δεν υπήρχε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, θα αισθανόταν ανάγκη ο κοινός νομοθέτης να νομοθετήσει με τον τρόπο που σήμερα καλούμεθα να νομοθετήσουμε; Ποια ανάγκη και ποια συνθήκη επιβάλλει να ανοίξουμε τον ασκό του Αιόλου στο χώρο του ελληνικού ποινικού δικαίου, και -αν θέλετε- να προσβάλουμε τις κατακτήσεις του δικαίου που με πάρα πολλές θυσίες και με αγώνες έχει εξασφαλιστεί το συγκεκριμένο επίπεδο της νομοθεσίας μας;

Αν με ρωτήσετε: «Υπάρχει ανάγκη να καθιερωθούν κάποιες διατάξεις προκειμένου να αντιμετωπιστεί το ενδεχόμενο κάποιων τρομοκρατικών πράξεων;» θα σας πω ευθέως και -σας βεβαιώνω- χωρίς καμία προκατάληψη και ιδεοληψία ότι το ποινικό μας οπλοστάσιο είναι εξαιρετικά επαρκές, είναι ικανότατο να αντιμετωπίσει την οποιαδήποτε εγκληματική πράξη, είτε είναι τρομοκρατική είτε δεν είναι τρομοκρατική και χρησιμοποιώ τον όρο κατ'οικονομία, διότι ποιος από εμάς έχει τη βεβαιότητα ότι μπορεί να ορίσει την έννοια της τρομοκρατίας, όταν πάρα πολλά ζητήματα τέμνονται και αμφισβητούνται αναφορικά με το συγκεκριμένο ζήτημα, πολύ δε περισσότερο όταν στη διεθνή νομική όσο και πολιτική συζήτηση για τον ορισμό της τρομοκρατίας παρεμβαίνει δυναμικά η έννοια του πολιτικού εγκλήματος για να μην επιτρέψει εν τέλει -και δεν το έχει επιτρέψει- να εξασφαλιστεί η κατάληξη για τον ορισμό της έννοιας της τρομοκρατίας.

Αλλά αν προσχωρήσω στην άποψη ότι υπάρχει ανάγκη να καθιερωθούν νέες διατάξεις, και πάλι το ειλικρινές ερώτημά μου προς όλους σας: Υπάρχει η αρχή της αναλογικότητας σε αυτές τις ρυθμίσεις με τον πιθανολογούμενο κίνδυνο που καλείται το νομοθέτημα να αντιμετωπίσει; Διότι βεβαίως η ασφάλεια χρειάζεται, η ασφάλεια όμως πρέπει να βαίνει παράλληλα προς τις ατομικές ελευθερίες και το σεβασμό τους και σε κάθε περίπτωση, αγαπητοί συνάδελφοι, το οποιοδήποτε μέτρο πρέπει να υπηρετεί την αρχή της αναλογικότητας, να βρίσκεται δηλαδή σε σχέση αναλογίας το μέτρο και η ρύθμιση με τον πιθανολογούμενο κίνδυνο αλλά και τον βαθμό της έντασης αυτού του κινδύνου. Όλα αυτά κατά τη γνώμη μου δεν συντρέχουν.

Κατά συνέπεια, είναι νομοθέτημα, το οποίο έρχεται να ρηγματώσει το οικοδόμημα του Ποινικού μας Δικαίου, να ρηγματώσει το οικοδόμημα του δικαϊκού μας πολιτισμού. Και βεβαίως αντιλαμβάνομαι ότι έχουν ασκηθεί πιέσεις, ασκούνται πιέσεις, αλλά αυτές τις πιέσεις νομίζω κυριαρχικά η χώρα μας μπορεί και να τις αρνείται και να τις αποκρούει και να κρατάει αποστάσεις από όλα εκείνα που πιστεύει ότι δεν υπηρετούν την υπόθεση της δημοκρατίας, πολύ δε περισσότερο τη διεύρυνσή της, βασικό στοιχείο της οποίας είναι ο σεβασμός των ατομικών ελευθεριών.

Κύριοι συνάδελφοι, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αφορά ακόμα και σε πλημμελήματα. Και υποστηρίζω την άποψη -την

υπεστήριξα και στη Διαρκή Επιτροπή, αλλά και με ένα δημόσιο λόγο- ότι πρόκειται για μία υπερφόρτωση, για μια ποινική ένταση, η οποία δεν δικαιολογείται από τα πράγματα. Και αν ακόμη προσχωρούσε κανείς στην αντίληψη και στη λογική αυτού του εντάλματος, δεν μπορώ να αντιληφθώ περαιτέρω γιατί αυτή η ένταση από την άποψη του Ποινικού Δικαίου, όταν έχουμε το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ακόμη και για τα πλημμελήματα. Υπάρχει εκχώρηση εξουσιών από εθνικά σε υπερεθνικά όργανα; Κατά τη γνώμη μου ναι. Και υπάρχει ακόμα και όταν ο ημεδαπός μπορεί να εκδίδεται, να παραδίδεται όπως αρχικά ήθελε η απόφαση του συμβουλίου ή να προσάγεται όπως αισχυντηλά χρησιμοποιεί τη συγκεκριμένη διατύπωση το σχέδιο νόμου. Περί παραδόσεως πρόκειται. Απλώς χρησιμοποιείται η έννοια της προσαγωγής, προφανώς για να δικαιολογήσει και τη δυνατότητα εφαρμογής του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, ακόμη και για την περίπτωση του υπόπτου. Άλλωστε και η ίδια η απόφαση -πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης όταν το κατήρτιζε και εν συνεχεία το δημοσίευσε αυτό το πλαίσιο στην Εφημερίδα των Κοινοτήτων, τη λέξη «παραδόση» χρησιμοποιούσε. Περί παραδόσεως ο λόγος. Και όταν παραδίδεται ημεδαπός, έχουμε μία προφανή υποχώρηση της ποινικής αξίωσης της πολιτείας, αλλά και ζητημάτων της εθνικής κυριαρχίας, διότι φρονώ πως κατά το Σύνταγμα η χώρα έχει υποχρέωση να κρατεί εδών τον ημεδαπό, εδών να τον δικάζει και να ασκεί την ποινική της εξουσία.

Το δεύτερο ζήτημα είναι η κατάργηση του διττού αξιοποίνου. Με άλλα λόγια, καταργείται ο έλεγχος και από τις δύο πλευρές, δηλαδή αυτός ο οποίος είναι ο επιβαλλόμενος έλεγχος. Μία πράξη είναι αξιόποινη όχι μόνο κατά το δίκαιο της εκζητούσας χώρας, αλλά και κατά το δίκαιο της χώρας, εν προκειμένω της Ελλάδας, η οποία καλείται να παραδώσει τον πολίτη. Κάμπτεται αυτός ο διττός έλεγχος του αξιοποίνου. Και θέλω να σας βεβαιώσω ότι δεν πρόκειται για ένα παρεμπίπτον, για ένα δευτερεύον ζήτημα. Πρόκειται για ένα ουσιώδες ζήτημα, πρόκειται για μια ασφαλιστική δικλείδα του δικαίου, η οποία δεν είναι διαπραγματεύσιμη. Και, κύριε Υπουργέ, το ότι δεν είναι διαπραγματεύσιμη δεν σας το είπα μόνο στη Διαρκή Επιτροπή, δεν σας το λέω μόνο εγώ σήμερα, το λέει με χίλιους τόνους η έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής. Πολύ δε περισσότερο όταν η έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής υποστηρίζει ότι πράξεις για τις οποίες είναι δυνατόν να μην έχουμε τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου, δεν είναι αξιόποινες στη χώρας μας. Και τότε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάμπτεται το άρθρο 7 του Συντάγματος, το οποίο πανηγυρικά λέει καμία ποινή χωρίς νόμο. Να η παραβίαση του Συντάγματος και να ο αποδεδειγμένος πολιτικός μας ισχυρισμός ότι με αυτό το συγκεκριμένο νομοσχέδιο έχουμε προσβολή συνταγματικών διατάξεων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτά δεν είναι μικρά ζητήματα. Είναι πάρα πολύ μεγάλα, γιατί αφορούν την πεμπτοσύνη της δημοκρατίας, η οποία αναφέρεται στις ατομικές ελευθερίες και στα δικαιώματα του πολίτη, γιατί αναφέρεται στα κυριαρχικά δικαιώματα μιας χώρας, όπως είναι η πατρίδα μας, δικαιώματα τα οποία εκχωρούνται. Και είναι ακριβής ο ισχυρισμός ότι εδών έχουμε απαράδεκτη μεταβίβαση εξουσιών από τα εθνικά όργανα σε υπερεθνικά όργανα. Και κατά τούτο, κύριε Υπουργέ, παρά τις προσπάθειες εξωραϊσμού των συγκεκριμένων διατάξεων που γίνονται, το Σύνταγμα παραβιάζεται. Χαλαρώνει η ποινική αξίωση της πολιτείας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.

Και αυτό επίσης δεν είναι ένα δευτερεύον ζήτημα, διότι στοιχείο της πολιτείας, η οποία λειτουργεί, είναι και το δικαίωμά της όσο και η υποχρέωσή της να ασκεί την ποινική αξίωσή της, προκειμένου να προστατεύσει αυτήν εδών την κοινωνία.

Όλα αυτά όμως παραβιάζονται, βρίσκονται σε αναντιστοιχία προς το Σύνταγμα και νομίζω ότι δεν έχω λάβει πειστική απάντηση στα όσα διετύπωσα και στη Διαρκή Επιτροπή και στα όσα και σήμερα έχω την τιμή να διατυπώνω, ομιλώντας σ' αυτήν εδών την Αίθουσα.

Ο ν. 2928/2001, ο αποκαλούμενος και «τρομονόμος», υπερφορτώνεται σήμερα, εν συνεχεία της απόφασης του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης του έτους 2002. Προστίθενται νέες

πράξεις. Βεβαίως, νέες πράξεις πάντοτε σε συνδυασμό με τον σκοπό της τρομοκρατίας. Αλλά περιέχονται ασαφείς έννοιες, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ρευστές, αόριστες, δεκτικές ποικίλων ερμηνειών, όσο και σκοπιμοτήτων. Κι εγώ επίσης καλόπιστα θέτω στην κρίση σας και απευθύνομαι σε νομικούς και μη νομικούς. Πείτε μου, σας παρακαλώ, τι θα πει ότι μία πράξη είναι τρομοκρατική, όταν υπάρχει ο σκοπός «να εκφοβίσεις σοβαρά έναν πληθυσμό».

Η έννοια της «σοβαρότητας» είναι άγνωστη στο ποινικό μας δίκαιο, θέλει άλλη οριοθέτηση, θέλει άλλον περιορισμό, ακριβώς για να μην υπάρχουν οι ασαφείς και οι γενικότητες που επιτρέπουν αυτήν την ποικιλία των ερμηνειών όσο και των σκοπιμοτήτων για την οποία λίγο πριν μίλησα.

Επίσης, με την ίδια, αν θέλετε, ειλικρίνεια και ανεξάρτητα τι θα ψηφίσετε, όταν θα έλθει η ώρα της ψηφοφορίας, εγώ σας καλώ να μου πείτε: Πώς οριοθετείται η έννοια της «πρόκλησης τρόμου»; Πώς ορίζεται η έννοια του τρόμου και πώς ορίζεται προφανώς και η πρόκληση του τρόμου; Δεν ανησυχούμε από την παρέμβαση στον χώρο του δικαίου μας αυτών των ασαφών όσο και ρευστών εννοιών;

Θα τα βρει μπροστά της η ελληνική κοινωνία και θα τα βρει, διότι οι εξελίξεις προχωρούν, τα γεγονότα έρχονται και τότε θα αντιληφθούν όλοι εκείνοι που σιωπούν, ότι αυτές οι ενστάσεις, οι αντιρρήσεις και οι αντιθέσεις δεν αφορούν σε κάποιους ευαίσθητους, σε κάποιους που έχουν την πολυτελή άποψη, όπως λέγεται, για τις ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτά τα οποία σήμερα νομοθετούμε αφορούν στην εξέλιξη της κοινωνίας, αλλά και στην υπόθεση της δημοκρατίας που, αντί να διευρύνεται, συρρικνώνεται στο κύριο μέγεθός της, που είναι οι ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει βεβαίως και η ρήτρα του άρθρου 40 παράγραφος 8, σύμφωνα με την οποία δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη εκείνο που εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας.

Εγώ την ονόμασα ρήτρα καθουσιασμού την διάταξη της παραγράφου 8 του άρθρου 40, διότι κι εδώ είναι τέτοια η ρευστότητα που είναι δυνατόν και με τη ρήτρα αυτή να οδηγήσουμε έναν Έλληνα πολίτη με την κατηγορία του τρομοκράτη στο δικαστήριο, διότι το δικαστήριο μπορεί να κρίνει ότι υπερέβη το μέτρο, Έλληνα πολίτη για την άσκηση του πολιτικού και συνδικαλιστικού σου δικαιώματος, ότι η ένταση του δόλου σου είναι εκείνη που αντιστοιχεί σε τρομοκρατική πράξη και όχι στην άσκηση θεμελιώδους δικαιώματος και τότε, Έλληνα πολίτη, θα κηρυχθείς ένοχος. Και αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστέψτε με, είναι πέρα και ανεξάρτητα από πολιτικές προθέσεις της παρούσας στιγμής. Η πρόθεση της παρούσας πολιτικής στιγμής ελέγχεται αναφορικά με το γεγονός ότι προωθούνται τέτοιες διατάξεις, οι οποίες υπονομεύουν τις ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο πλαίσιο του χρόνου μου, εγώ σας καλώ να μην ψηφίσετε αυτό το νομοσχέδιο, διότι είναι από τα νομοσχέδια που νομίζω ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση κάποιας κομματικής πειθαρχίας. Σας βεβαιώνω ότι δεν με παρακολουθεί ποτέ η πολιτική αφέλεια, αλλά αισθάνομαι την ανάγκη απευθυνόμενος σε όλους εσάς, να επιστημάνω αυτό που δεσμεύει την πολιτική μου συνείδηση με την ευρύτητα του όρου «πολιτική συνείδηση», τη συνείδηση ενός ενεργού πολίτη, ότι αυτό το νομοσχέδιο λειτουργεί υπονομευτικά για την υπόθεση των ατομικών ελευθεριών. Και δικαιούται κάποια στιγμή ο Έλληνας Βουλευτής να διατυπώνει την άποψή του, να αναφέρεται στη συνείδησή του, πολύ δε περισσότερο, όταν η συνείδησή του αυτή πρέπει να συνδέεται ακριβώς με τον πυρήνα της δημοκρατίας, που είναι τα δικαιώματα του πολίτη και οι ελευθερίες του.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δυστυχώς βρισκόμαστε μπροστά σε μια διαδικασία διολίσθησης στην παραδοχή ρυθμίσεων και θεσμών που μειώνουν το μέγεθος της δημοκρατίας. Κυρώνονται συμβάσεις και μάλιστα με συνοπτικό ενδιαφέρον. Υπο-

γράφονται συμβάσεις αστυνομικής συνεργασίας, όπου κι εκεί εμφολοχωρούν διατάξεις δικαίου. Αν παρακολουθήσετε –και είμαι βέβαιος ότι το κάνετε όλες και όλοι– θα διαπιστώσετε ότι το δικαίό μας αλλάζει κάθε μέρα δυναμικά με την κύρωση τέτοιων συμβάσεων και μάλιστα χωρίς –και λυπάμαι που το διαπιστώνω– τον ενδελεχή και προσεκτικό έλεγχο εκ μέρους της Βουλής των Ελλήνων.

Είναι προφανές ότι καταψηφίζω το σχέδιο νόμου.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Κύριε Πρόεδρε, ζητώ το λόγο να μιλήσω τώρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Κύριε Υπουργέ, καλό είναι να μιλήσουν οι πρώτοι έξι ομιλητές και μετά να απαντήσετε συνολικά. Όμως έχετε το δικαίωμα να κάνετε μία μικρή παρέμβαση πέντε λεπτών.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Θα μιλήσω μετά τους έξι, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Το λόγο έχει ο κ. Καμμένος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εάν κάποιος παρακολουθούσε τη σημερινή συζήτηση και δεν γνώριζε την πολιτική πραγματικότητα και το τι συνέβη τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα, θα νόμιζε ότι εκείνος που υπέγραψε αυτήν εδώ τη Συνθήκη, που ερχόμαστε σήμερα να επικυρώσουμε και που αποτελεί το πρώτο μέρος του νομοθετήματος, ήταν η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, το δε ΠΑΣΟΚ ήταν εκείνο το οποίο σφόδρα αντέδρασε.

Ακούγοντας κανείς τον εισηγητή της Μειοψηφίας, θα πίστευε πλέον ότι οι εσωκομματικές αντιπαραθέσεις του ΠΑΣΟΚ έχουν φθάσει σε σημείο επιθέσεως, από το Βήμα της Βουλής, Βουλευτών εναντίον πρώην Υπουργών.

Κύριοι συνάδελφοι, τη Συνθήκη αυτή, η οποία περιλαμβάνεται στο πρώτο μέρος του νομοσχεδίου, την υπέγραψε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ διά του Υπουργού τότε Δικαιοσύνης, του κ. Πετσάλνικου.

Έρχεσθε, λοιπόν, σήμερα εδώ και τι λέτε στον ελληνικό λαό; Λέτε ότι κακώς υπογράψατε αυτή τη Συνθήκη πριν από δύο χρόνια ακριβώς;

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Μα δεν εισάγεται η Συνθήκη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Η Συνθήκη εισάγεται στο πρώτο μέρος, κύριε συνάδελφε και μάλιστα –και σας ευχαριστώ, κύριε Καστανίδη, που το διευκρινίσατε– σας παραπέμπω στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» του Ιουνίου του 2002, όπου με αποκλειστική του συνέντευξη ο τότε Υπουργός κ. Πετσάλνικος, ανέφερε το σύνολο των ρυθμίσεων του παρόντος νομοσχεδίου. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και όσοι Υπουργοί Δημόσιας Τάξης εν συνεχεία επισκέφτηκαν τις ΗΠΑ, δεσμεύτηκαν δημόσια με δηλώσεις έξω από το State Department ότι θα πάρουν αυτά τα μέτρα, τα οποία έχει συμφωνήσει το σύνολο των κρατών-μελών του ΝΑΤΟ.

Τι έχουμε, λοιπόν, εδώ; Έχουμε τη γνωστή διγλωσσία του ΠΑΣΟΚ. Προς τα έξω κάνουμε τους καλούς, βγαίνουμε και λέμε ότι συμμετέχουμε στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας και όταν ερχόμαστε στην Ελλάδα, χρησιμοποιούμε, για εσωτερική κατανάλωση, μια άλλη γλώσσα, τη γλώσσα που χρησιμοποίησε το ΠΑΣΟΚ το 1990, κατά την ψήφιση του αντιτρομοκρατικού νόμου από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, που κατήργησε το 1993.

Μάλιστα μιλάγατε τότε για φασιστικό νόμο –και δεν αναφέρομαι μόνο στις συλλήψεις των εκδοτών– και για τα μέτρα τα οποία λάβατε υποχρεωτικά το 2001.

Το 1993 κατηγορούσατε για αστυνομικά μέτρα τη Νέα Δημοκρατία και τα ίδια μέτρα τα οποία καταργήσατε με τον πρώτο νόμο που φέρατε στη Βουλή το '93 τα ξαναθεσμοθετήσατε στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Και φθάνουμε στο 2001 στον αντιτρομοκρατικό νόμο που σήμερα τροποποιούμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από εκείνο το έδρανο, ο τότε Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Σταθόπουλος –διάβασα τα Πρακτικά εκείνης της συνεδρίασης– μας έλεγε περίπου ότι δεν θα πρέπει να βλέπουμε τους τρομοκράτες οι οποίοι από ιδεολογικά κίνητρα προχωρούν σε τρομοκρατικές πράξεις, με το ίδιο μάτι που βλέπουμε τους απλούς δολοφόνους. Μάλιστα εκείνη την ημέρα

σε εκείνη τη συνεδρίαση όταν ο κ. Σκυλλάκος του ΚΚΕ του είπε για πιθανές συλλήψεις μελών της 17 Νοέμβρη, απήντησε «καλά, αυτά θα τα δούμε». Σε λίγο καιρό βέβαια έγιναν οι συλλήψεις.

Σε ένα χρόνο από τότε υπεγράφη η συμφωνία που αποτελεί το πρώτο μέρος αυτού του σχεδίου νόμου. Και επί δύο ακριβώς χρόνια ενώ το ΠΑΣΟΚ υπέγραψε αυτήν τη συνθήκη, δεν την επικύρωσε ποτέ στη Βουλή των Ελλήνων. Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Ότι οι δικονομικές δυνατότητες που δίνονται απ' αυτήν τη συμφωνία εάν είχαν χρησιμοποιηθεί στη δίκη του ΕΑΑ και αναφέρονται παραδείγματος χάρι στο DNA θα μπορούσε να είχε διαφορετική έκβαση η συγκεκριμένη δίκη σχετικά με μία τρομοκρατική οργάνωση που ταλάνιζε τη χώρα επί τόσα χρόνια.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι όταν κατηγορείται η χώρα από διεθνείς οργανισμούς και φόρα, ότι όταν πηγαίνουμε στις κοινοβουλευτικές συνελεύσεις και δεχόμαστε επιθέσεις από τις υπόλοιπες χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του ΝΑΤΟ γιατί δεν επικυρώσαμε τις συνθήκες που υπογράψαμε για την τρομοκρατία, δεν είναι όλοι οι ξένοι κακοί και όλοι οι ξένοι άδικοι. Έχουμε και δικά μας λάθη και δικές μας ευθύνες. Η καθυστέρηση, λοιπόν, της επικύρωσης της συμφωνίας αυτής είναι ευθύνη δική σας.

Διάβασα με πολύ μεγάλη προσοχή τα σχετικά Πρακτικά του 2001. Η αλήθεια είναι ότι το ΠΑΣΟΚ ποτέ δεν είχε συνέπεια στην πολιτική για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Από τους εννέα ομιλητές εκείνου του σχεδίου νόμου που έφερε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, οι οκτώ ήταν εναντίον. Μίλησαν για βασανιστήρια. Μίλησαν για θεσμοθέτηση νόμων που καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Μίλησαν για ντροπή και αίσχος για τον αντιτρομοκρατικό νόμο του 2001.

Η Νέα Δημοκρατία με συνέπεια ακολούθησε την πολιτική που ξεκίνησε το 1974 θεσμοθετώντας το 1978 τον αντιτρομοκρατικό νόμο, το 1990 ψηφίζοντας το νόμο για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, το 1993 αντιδρώντας στην κατάργηση του αντιτρομοκρατικού νόμου. Και το 2001 ακολούθησε μια πολιτική σταθερή για την αντιμετώπιση αυτού του φαινομένου το οποίο πλήρως η χώρα μας πάρα πολύ ακριβά.

Θα βοηθήσει αρκετά να διαβάσει κανείς τα Πρακτικά εκείνης της συνεδρίασης της 5 Ιουνίου 2002, τις ομιλίες των συναδέλφων του κ. Μαγκριώτη, του κ. Ιωαννίδη, του κ. Βαλυράκη, του κ. Τσεκούρα όσον αφορά τη νομοθετική ρύθμιση, τα μέτρα που ελήφθησαν και τελικά που η Κυβέρνηση μας ανακοίνωσε ότι ήταν αυτά που βοήθησαν στη σύλληψη της 17ης Νοέμβρη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν δούμε τι έχει γίνει σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση θα καταλάβουμε ότι το σύνολο των αντιτρομοκρατικών νόμων που αντιμετωπίσαν το φαινόμενο, ψηφίστηκε από όλες τις πτέρυγες της Βουλής. Στην Ιταλία ο νόμος Reale πέρασε με εισήγηση του τότε κομμουνιστικού κόμματος της Ιταλίας και αντιμετωπίστηκαν οι Ερυθρές Ταξιαρχίες μετά τη δολοφονία του Μορο μέσα σε ελάχιστο χρόνο, διότι υπήρχε η σύμπνοια, η συμπαράταξη όλων των δυνάμεων. Στη Γερμανία με την απαγωγή του βιομηχάνου Σλάγιερ συνεδρίασε η Γερμανική Βουλή και μέσα σε μία νύχτα στις τρεις η ώρα το πρωί – πρωτοφανές για τα χρονικά της γερμανικής πολιτικής ζωής – όλα τα κόμματα ψήφισαν τον αντιτρομοκρατικό νόμο και αντιμετωπίστηκε η οργάνωση που αιματοκύλησε τη Γερμανία τα πρώτα χρόνια του 1970.

Γιατί εδώ στην Ελλάδα να έχουμε αντιπαράθεση και να μη μπορούμε επιτέλους να συμφωνήσουμε μία φορά γι' αυτό που κάνει όλη η Ευρώπη και όλος ο κόσμος; Έχουμε μπροστά μας φαινόμενα, τα τρομακτικά σενάρια της 11ης Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ αλλά και της 11ης Μαρτίου στην Ισπανία πριν λίγο καιρό με εκατοντάδες νεκρούς. Έχουμε μπροστά μας οργανώσεις που απειλούν την ειρήνη και τη δημόσια ασφάλεια. Έχουμε μπροστά μας τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004.

Είναι, λοιπόν, η ώρα που πρέπει όλοι μαζί να αποφασίσουμε. Δεν είναι το πιο ευχάριστο να στερούνται πολιτικά δικαιώματα από τους πολίτες. Αλλά πρέπει να συμπλεύσουμε με τη διεθνή κοινή γνώμη για να μη έχουμε φαινόμενα 11ης Ιουλίου ή 11ης Αυγούστου, τα οποία θα προσβάλουν τη χώρα. Είναι η ώρα που θα πρέπει λαός, μέσα μαζικής ενημέρωσης και πολιτικές δυνάμεις να ακολουθήσουν το διεθνές παράδειγμα, να αντιμετωπίσουμε εκείνους που απειλούν τη δημόσια ασφάλεια, την ειρήνη,

τα παιδιά μας και τον κόσμο.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ, κύριε Καμμένε.

Ο κ. Πετσάλνικος έχει το λόγο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα μου επιτρέψετε να ξεκινήσω με μία παρατήρηση. Θεωρώ ότι και η σύγχυση που έχει προκληθεί ακόμη και η ένταση κατά την πολύ σύντομη διάρκεια συζήτησης αυτού του νομοσχεδίου, οφείλεται στο ότι έρχονται δύο εντελώς διαφορετικά θέματα από πλευράς περιεχομένου, από πλευράς φιλοσοφίας, λειτουργίας αλλά και από πλευράς σκοπού σ' ένα νομοσχέδιο. Και όπως είπα στην επιτροπή, αυτό είναι λάθος γιατί υπήρξε ο κίνδυνος της πλήρους σύγχυσης και η σύγχυση επήλθε, ότι τελικά και το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αφορά την τρομοκρατία. Και δεν υπήρξε δυνατότητα μίας νηφάλιας συζήτησης και εξέτασης των επιμέρους διατάξεων, γιατί καταθέσατε το νομοσχέδιο την περασμένη Τρίτη και άρχισε αμέσως μετά την Πέμπτη η συζήτηση στην επιτροπή.

Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν έχει παρουσιαστεί στο παρελθόν το φαινόμενο να μην έρχονται οι φορείς τους οποίους έχει καλέσει η Βουλή για να καταθέσουν την άποψή τους. Και δυστυχώς δεν είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε ούτε την Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων ούτε την Ένωση Ποινικολόγων κλπ, γιατί όπως δήλωσαν δεν είχαν καν το χρόνο να μελετήσουν το νομοσχέδιο, όταν μάλιστα ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών ήρθε και είπε πως καταθέτει τις προσωπικές του απόψεις γιατί δεν υπήρξε δυνατότητα συζήτησης. Θα έπρεπε να έρθουν ξεχωριστά τα δύο ζητήματα. Άλλο το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που δεν έχει να κάνει με την τρομοκρατία και άλλο το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου που αφορά την απόφαση -πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την τρομοκρατία.

Θα ήθελα να θυμίσω ότι η συζήτηση για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ξεκίνησε πολύ νωρίτερα, και από το Σεπτέμβριο του 2001, όταν συνέβησαν τα τραγικά γεγονότα με την απώλεια χιλιάδων ανθρώπινων ζωών στη Νέα Υόρκη. Η συζήτηση για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ξεκίνησε όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση πριν μερικά χρόνια στα πλαίσια του τρίτου πυλώνα μετά το Άμστερνταμ αποφάσισε ότι πρέπει να πάψει να είναι μόνο ένας χώρος ενιαίας αγοράς και οικονομικής πολιτικής και ότι θα πρέπει να πορευθεί προς την κατεύθυνση ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ξεκίνησε η συζήτηση για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

Και στην Ευρωπαϊκή Ένωση χρειάστηκε να δώσουμε έναν αγώνα, στη διάρκεια των συζητήσεων για να υπάρξουν διασφαλίσεις σε ότι αφορά τους κανόνες του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Πετύχαμε ώστε να υπάρξουν τέτοιοι διασφαλίσεις όπως ότι δεν μπορεί να ερμηνευθεί η απόφαση -πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά τρόπο που να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου, εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών του φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού του ή ότι η θέση του προσώπου μπορεί να επιδεινωθεί για οποιοδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.

Επίσης διασφαλίσαμε πρωτοστατώντας στις συζητήσεις αυτές ως Ελλάδα, ότι κανείς δεν μπορεί να απομακρυνθεί, δηλαδή αν εκδοθεί ή να απελαθεί προς κράτος που διατρέχει σοβαρό κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου ή να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή σε άλλη απάνθρωπη, εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση.

Εξασφαλίσαμε επιπρόσθετο κανόνα ότι η απόφαση-πλαίσιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ήταν μια καθοριστική εγγύηση που υποχρεώνει τα κράτη-μέλη

να προσέξουν πολύ όταν έρθει η ώρα –όπως σε μας εδώ τώρα– να ενσωματώσουν στο εθνικό δίκαιο τους αυτή την απόφαση-πλαίσιο.

Όσον αφορά το δεύτερο μέρος για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας εδώ η συζήτηση ξεκίνησε μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Πρέπει να σας πω ότι οι πρώτες συνεδριάσεις του Συμβουλίου Υπουργών ήταν πάρα πολύ δύσκολες. Υπήρξαν και στιγμές που ένοιωσα μοναξιά εκεί αλλά ευτυχώς υπήρξαν και στιγμές που είχαμε παραπλήσιες εκτιμήσεις και με τους Υπουργούς Δικαιοσύνης άλλων χωρών, όπως της Γερμανίας, της Γαλλίας κλπ. Ήταν δύσκολες οι πρώτες συζητήσεις διότι εγένοντο υπό το φως των γεγονότων και κάτω από το δικαιολογημένο ψυχολογικό κλίμα που είχε τότε δημιουργηθεί. Χρειάστηκε να καταβάλουμε έντονη προσπάθεια ώστε να αναδεχθεί νηφάλια η ευρωπαϊκή νομική σκέψη. Πιστεύω ότι καταφέραμε σημαντικές εγγυήσεις σ' αυτήν την απόφαση-πλαίσιο έτσι ώστε να έχουμε τώρα τη δυνατότητα να έρχεται η διάταξη της παραγράφου 8 του άρθρου 40 που αναφέρει ότι δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη η πράξη που εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης του δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης, ή αποκατάστασης αυτού. Είναι σχετικά νωπή η εμπειρία της Ελλάδας από την περίοδο της χούντας και γι' αυτό φροντίσαμε ώστε να υπάρξουν τέτοιες διασφαλίσεις.

Πιστεύω ότι ήταν σημαντικό ήταν και αυτό που πετύχαμε πρωτοστατώντας στις συζητήσεις ώστε να μη χαρακτηρίζεται τρομοκρατική πράξη η πράξη που εκδηλώνεται αποσκοπώντας στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας ή άλλου δικαιώματος προβλεπόμενου στο Σύνταγμα ή στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών. Αυτό αποκλείει κάθε χαρακτηρισμό πράξης όπως κατάληψης οδών ή κατάληψης δημοσίων κτιρίων ως τρομοκρατικής.

Χρειάζεται όμως μεγάλη προσοχή όσον αφορά τη μεταφορά στο εθνικό δίκαιο των κειμένων των αποφάσεων-πλαισίων. Μία απόφαση-πλαίσιο σαφώς δεν μπορεί να αγνοηθεί αλλά από την άλλη πλευρά είναι λάθος αν γίνει η μεταφορά της μετάφρασης στο ελληνικό κείμενο της απόφασης-πλαίσιο. Γι' αυτό και στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είχα επισημάνει στο κείμενο που μας φέρατε εδώ για την ενσωμάτωσή του στο εθνικό μας δίκαιο, ότι η διατύπωση που είχατε στο σχέδιο που συζητούσαμε στην επιτροπή ότι η έκδοση και απλώς υπόππου μπορεί να γίνει, θα δημιουργούσε όντως προβλήματα. Είχα επισημάνει ότι ορθότερο θα ήταν να συνδεθεί αυτό με την άσκηση ποινικής δίωξης, για να μην υπάρχει η περίπτωση κάποιος απλώς ύποπτος να εκδίδεται.

Άκουσα στην αρχή της σημερινής συνεδρίασης ότι επιφέραιτε κάποια τροποποίηση. Καλό θα ήταν να διανεμίετε το κείμενο της τροποποίησης διότι δεν το έχουμε. Χαίρομαι εάν η διατύπωσή σας ανταποκρίνεται στην επισημάνση που είχα κάνει στην επιτροπή.

Όσον αφορά το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου, εκείνο για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας είχα υπογράμμισει στην επιτροπή ότι στην παράγραφο 8 του άρθρου 40 υπάρχει μια έλλειψη. Θα έπρεπε να προστεθεί στις πράξεις που δεν συνιστούν τρομοκρατία και η δράση υπέρ της ελευθερίας υπό την έννοια του εδαφίου 3 της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του Συντάγματος, για να αποκλεισθεί μεταξύ άλλων και ο κίνδυνος να χαρακτηριστεί ο έρανος για εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα για παράδειγμα, ως τρομοκρατική πράξη. Χαίρομαι γιατί υιοθετήσατε αυτήν την παρατήρησή μου και σήμερα κάνετε αυτήν την προσθήκη ώστε να μην υπάρχει περίπτωση να χαρακτηριστεί ως τρομοκρατική πράξη η δράση υπέρ της ελευθερίας.

Τελειώνοντας θέλω να κάνω μία επισήμανση σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Πολλές φορές στην διάρκεια των συνεδριάσεων του Συμβουλίου Υπουργών στην Ευρωπαϊκή Ένωση είχε υπογραμμιστεί ότι η τρομοκρατία είναι ένα φαινόμενο που δημιουργεί τεράστια προβλήματα και στην ουσία οδηγεί σε περιορισμό της ελευθερίας και ότι θα πρέπει να αντιμετωπίζεται στις πραγματικές της διαστάσεις. Όμως σε καμία περίπτωση δεν πρέπει περισσότερη ασφάλεια που δικαιούνται οι πολίτες να σημαίνει λιγότερες ελευθερίες. Δεν πρέπει

η επιδίωξη της περισσότερης ασφάλειας να οδηγεί σε συρρίκνωση των ελευθεριών και κατακτήσεων στον ευρωπαϊκό χώρο και των αξιών που χαρακτηρίζουν τον κοινό ευρωπαϊκό μας πολιτισμό.

Εκτιμώ, κύριε Υπουργέ, ότι αν με προσοχή είχατε μελετήσει τις προτάσεις που είχαν γίνει από τους άλλους συναδέλφους στη διάρκεια της συζήτησης του νομοσχεδίου στην επιτροπή, τότε θα υπήρχαν ουσιαστικές βελτιώσεις. Είναι κρίμα που φέρατε με ελάχιστες αλλαγές στην Ολομέλεια αυτό το κείμενο. Επειδή δεν υπήρξε χρόνος για βάθος συζήτηση αυτό επιβαρύνει ακόμη περισσότερο τη νομοθετική σας προσπάθεια.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω ότι η Διαρκής Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας: «Κύρωση της Συμφωνίας Συνεργασίας μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης της Δημοκρατίας της Αλβανίας».

Ο κ. Φούσας έχει το λόγο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Συζητούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ένα ιδιαίτερα σοβαρό νομοσχέδιο, το οποίο άπτεται από τη μία πλευρά του μεγάλου θέματος του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και από την άλλη του γνωστού αντιτρομοκρατικού νόμου, που συνδέεται και με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Έτσι θεώρησα υποχρέωσή μου να παρακολουθήσω όλες τις συνεδριάσεις της Διαρκούς Επιτροπής.

Απ' αυτή την παρακολούθηση διαπίστωσα ότι οι αιτιάσεις του κόμματος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης μάλλον είναι περιφερειακές και διαδικαστικές και δεν μπαίνουν στον πυρήνα του νομοσχεδίου αυτού και των δύο θεμάτων που θέλει να επιλύσει.

Εξάλλου, δεν θα μπορούσε να γίνει κάτι άλλο αφού το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ως Κυβέρνηση έφερε πρώτο, με πολύ καθυστέρηση βέβαια, το γνωστό νόμο κατά της τρομοκρατίας και δεύτερο ο κ. Πετσάλνικος, ως Υπουργός Δικαιοσύνης, συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις για τη διαμόρφωση των δύο πλαισίων - νόμων που πραγματικά πρέπει να εφαρμόσουμε τώρα.

Όμως, στο μόνο θέμα που είδα να στέκεστε είναι, γιατί αυτά τα δύο θέματα έρχονται στο ίδιο νομοσχέδιο και όχι σε δύο χωριστά. Απάντησε με πληρότητα ο κύριος Υπουργός γιατί το έκανε αυτό, αλλά είναι ανάγκη να σας πω ότι δεν είναι πειστικά τα επιχειρήματά σας γιατί δύο πολύ σοβαρά θέματα έρχονται να αντιμετωπιστούν κατ' αυτόν τον τρόπο και βεβαίως σε κάθε περίπτωση είχαμε το χρόνο να ενημερωθούμε σωστά. Πράγματι ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου που ήρθε στην επιτροπή εξέθεσε τις προσωπικές του απόψεις αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που έχουμε αυτήν τη διαδικασία.

Θέλω να σταθώ ειδικότερα στο εξής θέμα. Και εγώ προβληματίζομαι γιατί τόσο πολύ αργήσατε ή μάλλον δεν το φέρατε καθόλου το νομοσχέδιο για να ρυθμίσετε αυτά τα δυο σοβαρά θέματα. Θυμίζω ότι αυτά εδώ και ενάμιση χρόνο έχουν συζητηθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εσείς τα καθυστερήσατε και σας είπα στην επιτροπή και το είπα και ο κ. Σκυλλάκος ότι ο βασικός λόγος που δεν τα φέρατε, ως κυβέρνηση εσείς, ήταν ότι υπολογίσατε το πολιτικό κόστος από τα αριστερά σας.

Φαίνεται ότι αυτό υπολογίσατε! Αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό, διότι έρχεσθε σήμερα, ενώ εσείς ήσασταν αυτοί που συζητήσατε αυτούς τους νόμους-πλαίσιο στην Ευρωπαϊκή Ένωση, να αιτιάστε και να κατηγορείτε την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Δεν έχετε δίκιο και ίσως θα ήταν εντιμότερο να πείτε ότι πράγματι ψηφίζετε αυτό το νομοσχέδιο το οποίο εσείς διαπραγματευτήκατε.

Πρέπει να σας πω, ότι εγώ είχα την ευκαιρία στην επιτροπή να συμφωνήσω με αρκετές διατάξεις, αλλά και να διαφωνήσω, όπου αυτό ήταν αναγκαίο. Αίφνης είχα διαφωνήσει, ότι, πράγματι, δεν ήταν σωστή η διατύπωση που αφορούσε το ότι θα εκδίδεται ένταλμα σύλληψης, προκειμένου να ασκηθεί ποινική δίωξη. Ίσως μάλιστα να ήμουν και ο πρώτος που το διατύπωσα στην επιτροπή και ακολούθησαν δημόσιες συζητήσεις.

Αυτό το είπα γιατί στο δικό μας σύστημα, στο δικό μας εθνικό ποινικό δίκαιο, πρώτα ασκείται ποινική δίωξη και μετά γίνο-

νται συλλήψεις. Πρώτα ασκείται ποινική δίωξη, διατάσσεται ανάκριση και στη συνέχεια εκδίδεται ένταλμα προσωρινής κράτησης. Πράγματι αυτό το διατύπωμα με έμφαση, ακολούθησε μεγάλη συζήτηση και, μετά χαράς, είδα σήμερα ότι ο Υπουργός έκανε την σχετική διόρθωση-βελτίωση.

Θα έλεγα, όμως, και εδώ, αγαπητέ κύριε Υπουργέ, ότι δεν είναι δόκιμη και δεν ταιριάζει με το δικό μας ποινικό σύστημα η διατύπωση, την οποία έχετε συμπληρώσει και η οποία αφορά στο ότι πρώτα θα προηγηθεί «η απόδοση κατηγορίας» και μετά θα ακολουθεί ένταλμα σύλληψης, προκειμένου να ασκηθεί ποινική δίωξη. Θα δούμε, βέβαια καλύτερα τη διατύπωση στο γραπτό σας κείμενο και στην συνέχεια θα τοποθετηθούμε επ' αυτού, έτσι ώστε να βελτιώσουμε αυτό το μέγα θέμα. Σε κάθε, όμως, περίπτωση κατά το δικό μας σύστημα δεν μπορεί να προηγείται η σύλληψη της άσκησης ποινικής δίωξης.

Διευκρινίζω όμως –και είναι ανάγκη να το διευκρινίσουμε – ότι δεν μιλάμε το πρώτον, για σύλληψη υπόπτων, διότι και σήμερα για την άσκηση ποινικών διώξεων, δεν χρειάζονται ενδείξεις – ούτε και περισσότερο επαρκείς ενδείξεις- αλλά είναι αρκετές οι υπόνοιες. Μάλιστα, είναι γνωστό ότι, με τελευταίο νομοθέτημα, διατάσσεται προκαταρκτική εξέταση και μετά ασκείται ποινική δίωξη.

Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να σταθώ στην Έκθεση της Επισημοποιημένης Υπηρεσίας. Πράγματι αυτή η Έκθεση στέκεται στο θέμα και διατυπώνει επιφυλάξεις για το θέμα της άσκησης ποινικής δίωξης για το οποίο έκανε κάποιες βελτιώσεις ο κύριος Υπουργός. Θεωρώ, όμως, ότι θα πρέπει να αναφέρω τα εξής: Πρώτον, αυτή η Έκθεση βρίσκει πολλά ενδιαφέροντα και θετικά στοιχεία ο' αυτό το νομοσχέδιο. Δεύτερον, δίνει μία σοβαρή απάντηση –και αυτό θα πρέπει να ληφθεί πολύ σοβαρά υπόψη- στο μέγα ζήτημα το οποίο εσείς αναφέρατε και αφορά το ότι δεν πρέπει να κατηγορείται κανείς ως τρομοκράτης όταν είναι ένα άτομο. Δηλαδή, δεν θα πρέπει να έχουμε στοιχεία τρομοκρατίας και να εφαρμόζεται ο ειδικός νόμος όταν πρόκειται για ένα άτομο.

Σημειώνω, λοιπόν, ότι η επιτροπή αναφέρει τα εξής: «Θετικό είναι ότι σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 40 του σχεδίου, το έγκλημα μπορεί να τελείται και από ένα μόνο πρόσωπο. Η ρύθμιση είναι ορθή και αίρει αντίστοιχη αδυναμία κτλ». Έτσι λοιπόν, έχω τη γνώμη ότι πλέον και αυτό το θέμα λύνεται απολύτως.

Ωστόσο, είναι ανάγκη να σημειώσω και τα εξής: Διατυπώθηκαν μερικές επιφυλάξεις. Γιατί επισημαίνεται ο χρόνος της παραγραφής και από είκοσι γίνεται τριάντα χρόνια; Επί αυτού του θέματος, θα ήθελα να διευκρινίσω τα εξής. Κατά την συζήτηση στην επιτροπή, ρώτησα τον κύριο Υπουργό, για ποιες περιπτώσεις έχουμε επιμήκυνση του χρόνου της παραγραφής και εξήγησε –άλλωστε το λέει και το νομοσχέδιο- ότι μόνο σε περιπτώσεις που προβλέπεται ποινή ισόβιας κάθειρξης και μόνο για αδικήματα που έχουν σχέση με την τρομοκρατία. Άρα είναι ανάγκη να διευκρινιστεί, και αν θέλετε, να καταχωρηθεί καλύτερα στο νομοσχέδιο ότι δεν ισχύει σε κάθε περίπτωση η παραγραφή των 30 ετών, αλλά μόνο τα αδικήματα που έχουν σχέση με την τρομοκρατία. Παρ' όλα αυτά, αρκεί και η δήλωση του κυρίου Υπουργού.

Τέλος, είναι ανάγκη να σημειώσω και τα εξής:

Πράγματι υπάρχουν δύο απόψεις: Η πρώτη άποψη είναι ότι στο ποινικό μας σύστημα το νομικό μας οπλοστάσιο είναι αρκετό. Δεν είναι ανάγκη να έχουμε ειδικό νόμο, διότι δι' αυτού υπάρχει κίνδυνος να παραβιαστούν ή να καταπατηθούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η δεύτερη άποψη είναι ότι δεν είναι αρκετό το σημερινό νομικό οπλοστάσιο και είναι ανάγκη να έχουμε έναν ειδικό νόμο. Και οι δύο απόψεις ασφαλώς έχουν τα επιχειρήματά τους. Η πολιτική όμως ιστορία στον τόπο μας απέδειξε πως δεν έφτανε το μέχρι σήμερα ποινικό μας οπλοστάσιο. Είκοσι χρόνια η πατρίδα μας υπέφερε, η πατρίδα μας διασύρθηκε διεθνώς, οικογένειες απορφανήθηκαν, ακριβώς γιατί πράγματι είχαμε ένα οπλοστάσιο το οποίο δεν ήταν επαρκές. Είναι ευτύχημα, όμως, που το πρώτο καινούργιο νομοθέτημα το φέρατε εσείς, ώστε να μην μπορείτε σήμερα πειστικά να αντιλέγετε σε όσα τώρα συμπληρώνονται. Και είναι επίσης ευτύχημα που πράγματι αυτό το νομοθέτημα, το σημερινό και

το προηγούμενο, είναι ιδιαίτερα προσεκτικό ώστε να μην παραβιάζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ο κ. Βενιζέλος έχει το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε έναν κόσμο που όχι απλώς δέχεται ασύμμετρες απειλές αλλά είναι ο ίδιος βαθιά ασύμμετρος, η Ευρώπη έχει ιδιαίτερη υποχρέωση ιστορική, πολιτική και πολιτιστική να διατηρήσει τη δική της συμμετρία, δηλαδή να διαφυλάξει το κεκτημένο του ευρωπαϊκού πολιτικού και νομικού πολιτισμού. Άρα όταν λαμβάνονται και εκτελούνται αποφάσεις στο πλαίσιο της συνεργασίας σε θέματα δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων, στον λεγόμενο έως τώρα τρίτο πυλώνα, πρέπει στόχος μας να είναι η διαμόρφωση ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου που δεν είναι μόνο χώρος ασφάλειας αλλά είναι ταυτόχρονα χώρος ασφάλειας, δικαιοσύνης και ελευθερίας. Η σωστή μάλιστα σειρά είναι αντίστροφη, είναι χώρος ελευθερίας, δημοκρατίας, δικαιοσύνης και ασφάλειας.

Αυτό σημαίνει ότι όταν καλούμαστε να προσαρμόσουμε την εθνική μας νομοθεσία σε τέτοιου είδους αποφάσεις, πρέπει να μην διακατεχόμαστε από τη νοοτροπία και την αντίληψη της θεσμικής και πολιτικής μας κατωτερότητας. Γιατί το ελληνικό νομικό σύστημα, η ελληνική νομική παράδοση κινείται στα θέματα αυτά και ιδίως στα θέματα της προστασίας της προσωπικής ασφάλειας, σε επίπεδο πολύ υψηλότερο του ευρωπαϊκού μέσου όρου. Μπορεί, λοιπόν, να προσαρμόζονται οι νομοθεσίες των κρατών-μελών και εν προκειμένω η ελληνική ποινική νομοθεσία με την ταυτόχρονη και παράλληλη εφαρμογή τριών ισότιμων κριτηρίων και αυτό είναι εφικτό, δεν είναι αδύνατον.

Το πρώτο κριτήριο είναι, φυσικά, να σεβόμαστε την εθνική μας κυριαρχία την οποία αναγνωρίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση και με το πρόσφατα υιοθετημένο Ευρωπαϊκό Σύνταγμα, και η οποία εδώ έχει τη μορφή της ελληνικής ποινικής εξουσίας.

Δεύτερον, πρέπει να σεβόμαστε τις αρχές και τις εγγυήσεις του κράτους δικαίου.

Τρίτον, πρέπει να σεβόμαστε την αρχή της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, που είναι όμως ολοκλήρωση μέσα στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού πολιτικού και νομικού πολιτισμού. Θεμελιώδες στοιχείο του οποίου είναι το κράτος δικαίου και δεν υπάρχει κράτος δικαίου χωρίς σεβασμό της θεμελιώδους αρχής της τυποποίησης του ποινικού φαινομένου, δηλαδή του κανόνα ότι δεν υπάρχει έγκλημα, ούτε επιβάλλεται ποινή χωρίς νόμο και μάλιστα νόμο που να περιγράφει ακριβώς τα στοιχεία της πράξης.

Αυτό τι σημαίνει; Αυτό σημαίνει ότι όταν έχουμε μία απόφαση –πλάσιο που μας επιβάλει για έναν κατάλογο εγκλημάτων να μην τηρούμε την αρχή του διπλού αξιολογίου που απορρέει από την εθνική μας κυριαρχία στο επίπεδο της ποινικής δικαιοδοσίας της πολιτείας, δεν είμαστε καθόλου υποχρεωμένοι να πάρουμε τον κατάλογο των εγκλημάτων που περιέχει η απόφαση –πλάσιο και να τον μεταφέρουμε με τη μορφή τίτλων, δηλαδή με απόλυτη αοριστία στην ελληνική έννομη τάξη.

Αυτό που έπρεπε και που οφείλαμε να κάνουμε –και μπορούμε να το κάνουμε τώρα, εφόσον αποσύρετε και διορθώσετε το νομοσχέδιο, κύριε Υπουργέ της Δικαιοσύνης- είναι κάτι πολύ απλό. Με βάση τον κατάλογο αυτών των εγκλημάτων για τα οποία η απόφαση –πλάσιο θέλει να κάμπτεται το διπλό αξιόποινο να αξιολογήσουμε την ελληνική ποινική νομοθεσία, τον ποινικό κώδικα και τους ειδικούς ποινικούς νόμους και να αποφασίσει κυριαρχικά και με διαφάνεια η Βουλή των Ελλήνων τι τροποποιήσεις πρέπει να επιφέρει στο σώμα του ποινικού μας δικαίου, του ουσιαστικού ποινικού δικαίου. Αν δηλαδή χρειάζεται να προσθέσουμε κάποια εγκλήματα εκεί που συμφωνούμε και άρα να υπάρχει διπλό αξιόποινο ή αν κάπου οριακά –δε νομίζω ότι υπάρχει κάποια περίπτωση- θα έπρεπε να αφήσουμε ατιμώρητη μια πράξη, οπότε για λόγους αξιοπρέπειας, εθνικής κυριαρχίας και κράτους δικαίου και για λόγους σεβασμού προς το άρθρο 7 του Συντάγματος που επιβάλλει τον κανόνα *nullum crimen nulla poena sine lege* θα έπρεπε να αρνηθούμε την παράδοση. Έτσι θα δίνουμε και μια σαφή απάντηση στο ερώτημα αν εδώ έχουμε να κάνουμε με τον κλασικό θεσμό της έκδο-

σης ή με ένα νέο θεσμό στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού νομικού χώρου που είναι ο θεσμός της παράδοσης δηλαδή της διαμόρφωσης ουσιαστικά μιας ενιαίας ποινικής δικαιοδοσίας.

Εγώ συμφωνώ ότι δεν πρόκειται για την κλασική έκδοση. Πρόκειται για ένα νέο ευρωπαϊκό θεσμό, αλλά πρέπει η διαμόρφωση αυτού του θεσμού στην ελληνική έννομη τάξη να γίνει όπως μας επιτρέπει η απόφαση – πλαίσιο και η Ευρωπαϊκή Ένωση και όπως μας επιβάλλει το Σύνταγμά μας. Δηλαδή όχι με επανάληψη ενός καταλόγου αόριστων τίτλων που δεν εσέβεται το άρθρο 7 του Συντάγματος, αλλά με μία απόφαση που θα πάρουμε εδώ εάν πρέπει να προσθέσουμε κάποιο αξιόποιο στο ποινικό μας σύστημα ή πρέπει να αρνηθούμε, οπότε θα αρνηθούμε και την παράδοση ώστε να τα έχουμε εναρμονίσει όλα. Αυτή είναι η πρώτη και θεμελιώδης ένστασή μου.

Ο τρόπος με τον οποίο προσαρμόζουμε την ελληνική νομοθεσία στην απόφαση – πλαίσιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι πρόχειρος, δεν έχει καμία έμπνευση και καμία πρωτοτυπία, επιστημονική και νομοτεχνική, διακατέχεται από πνευματικό και επιστημονικό επαρχιωτισμό και από ένα αδικαιολόγητο σύμπλεγμα ποινικής, νομικής και γενικότερα πολιτιστικής κατωτερότητας. Μπορούμε να σεβαστούμε την απόφαση – πλαίσιο και να σεβαστούμε το Σύνταγμά μας αν ενεργήσουμε με τη μέθοδο που σας υποδεικνύω και που σας καλώ, κύριε Υπουργέ της Δικαιοσύνης να τη συζητήσετε με τους επιστημονικούς σας συμβούλους και σας καλώ να την υιοθετήσετε ακόμη και αν χρειασθεί να καθυστερήσουμε λίγο την ψήφιση του νομοσχεδίου αυτού. Αλλιώς θα έχουμε προσβάλει θεμελιώδη χαρακτηριστικά του ευρωπαϊκού νομικού πολιτισμού και θα έχουμε προσβάλει και το Σύνταγμά μας, χωρίς να υπάρχει λόγος και θα έχουμε φανεί αν αξιοπρεπείς.

Υπάρχουν όμως και άλλα προβλήματα στο πρώτο μέρος του νομοσχεδίου προβλήματα που θίγουν την αρχή της δίκαιης δίκης το άρθρο 20 του Συντάγματος, το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και τα δύο κορυφαία σημεία είναι η ασφυκτικά μικρή προθεσμία των είκοσι τεσσάρων ωρών για την άσκηση έφεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου και το γεγονός ότι δεν διεξάγεται δίκη αλλά διαδικασία ενώπιον των δικαστικών συμβουλίων, του Συμβουλίου Εφετών και του Αρείου Πάγου εν συμβουλίω. Αλλά η διαδικασία στα συμβούλια που είναι διαδικασία in camera είναι διαδικασία χωρίς δημοσιότητα, δεν είναι δίκη άρα δεν τηρούνται οι κανόνες και οι εγγυήσεις της δίκαιης δίκης και του δικαιώματος δικαστικής ακρόασης. Προσβάλλεται κραυγαλέα και το άρθρο 20 του Ελληνικού Συντάγματος και το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που είναι και ισχύουν δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με βάση την ισχύουσα Συνθήκη της Νίκαιας και με βάση το υιοθετημένο Ευρωπαϊκό Σύνταγμα.

Ως προς το δεύτερο μέρος τώρα επειδή οι διατάξεις του είναι ουσιαστικού ποινικού δικαίου και όχι δικονομικού ποινικού δικαίου όπου συνήθως έχουμε προβλήματα προσβολής της συνταγματικής τάξης πρέπει να σας πω ότι χωρίς και πάλι κανέναν απολύτως λόγο παραβιάζεται η ίδια αρχή του άρθρου 7 του Συντάγματος, δηλαδή η αρχή της τυποποίησης του ποινικού φαινομένου γιατί υπάρχει αυτός ο πληθωρισμός των αόριστων εννοιών όπως εντοπίζει και η Επιστημονική Υπηρεσία, το Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής χωρίς να γίνεται κατανοητό κάτι πάρα πολύ απλό:

Ότι η αόριστη έννοια, κύριε Υπουργέ, στη νομική επιστήμη είναι ένας κανόνας δικαίου, ένας κανόνας κατανομής αρμοδιότητας. Διότι η αόριστη έννοια αφαιρεί αρμοδιότητα από το νομοθέτη, δηλαδή από τη Βουλή και αναθέτει αρμοδιότητα στο δικαστή. Αυτό, όμως, είναι που παραβιάζει το άρθρο 7 του Συντάγματος, την αρχή της τυποποίησης του ποινικού φαινομένου. Και επειδή το κάνετε αυτό στην περιγραφή του εγκλήματος, η οποία γέμει αόριστων εννοιών, στη συνέχεια κατά την ίδια λογική εξουδετερώνετε, λόγω των αόριστων εννοιών, τη ρήτρα εξαίρεσης της παραγράφου 8 του άρθρου 40, παρά τη βελτίωση που κάνετε μνημονεύοντας τη δράση υπέρ της ελευθερίας, κατά το άρθρο 5 παράγραφος 2 του Συντάγματος.

Θα σας πω ένα και μόνο παράδειγμα, όχι το παράδειγμα των

φιλάθλων οι οποίοι μπορεί να κάνουν βίαιες ενέργειες σε έναν αγώνα ποδοσφαίρου που παραθέτει το Επιστημονικό Συμβούλιο, αλλά ένα παράδειγμα το οποίο είναι λίγο πιο εξεζητημένο, αλλά βαθιά πολιτικό. Λέτε ότι δεν εμπίπτει στις ρυθμίσεις του άρθρου 187Α του Ποινικού Κώδικα, όπως τροποποιείται, όποιος ασκεί συνταγματικό του δικαίωμα. Μία πράξη που συνιστά άσκηση θεμελιώδους δικαιώματος. Τέτοιο δικαίωμα, όμως, δεν είναι μόνο το δικαίωμα που υπάρχει στον κατάλογο των ρητών δικαιωμάτων του πρώτου μέρους του Συντάγματος, αλλά και το δικαίωμα αντίστασης, κατά το άρθρο 120 του Συντάγματος.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Φαντάζεστε σε τι δυσεπίλυτα προβλήματα θα βρεθεί η νομολογία των δικαστηρίων μας, αν κάποιοι επικαλεστεί αυτό το δικαίωμά του; Το παράδειγμα είναι οριακό, όπως οριακά είναι όλα τα προβλήματα της οριοθέτησης των αορίστων εννοιών, που όταν μεταφέρουν αρμοδιότητα από τη Βουλή στο δικαστή παραβιάζουν το Σύνταγμα και το κράτος δικαίου.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Το λόγο έχει ο κ. Μητσotάκης.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε σήμερα επί της αρχής ένα πολύ σημαντικό σχέδιο νόμου, ένα σχέδιο νόμου το οποίο, κατά γενική ομολογία, θα έπρεπε εδώ και αρκετό καιρό να γίνει νόμος του ελληνικού κράτους. Όπως έχει ήδη επισημανθεί από τους προλαλήσαντες, οι ρυθμίσεις του παρόντος νομοσχεδίου όφειλαν εδώ και αρκετούς μήνες –ίσως ένα κομμάτι εδώ και παραπάνω από ένα χρόνο– να έχουν ενσωματωθεί στην εθνική μας νομοθεσία, καθώς περιέχουν δεσμεύσεις που ομόφωνα ανέλαβαν όλα τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το παρόν νομοσχέδιο, λοιπόν, κλείνει μια δυσάρεστη εκκρεμότητα για τη χώρα μας, η οποία ουκ ολίγες φορές τον τελευταίο χρόνο είχε βρεθεί στο στόχαστρο για την απροθυμία της να εναρμονίσει τη νομοθεσία της με τις ευρωπαϊκές αποφάσεις.

Το ερώτημα, όμως, με το οποίο θα ήθελα να ξεκινήσω τη σημερινή μου παρέμβαση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι το εξής: Είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο εισάγουμε προς ψήφιση το σημερινό νομοθέτημα η υποχρέωση την οποία έχουμε αναλάβει να προσαρμόσουμε την εθνική μας νομοθεσία στα νέα ευρωπαϊκά δεδομένα; Αυτή η επιχειρηματολογία θα έλεγα ότι μπορεί να ισχύει για το πρώτο μέρος του νομοσχεδίου, αυτό το οποίο αναφέρεται στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Δεν πιστεύω, όμως, ότι σε καμία περίπτωση πρέπει να ισχύει και για το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου που έχει να κάνει με τη βελτίωση του ν.2928/2001, ο οποίος είναι γνωστός και ως αντιτρομοκρατικός.

Οφείλω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να επισημάνω στο Σώμα το αυτονόητο, ότι δηλαδή η χώρα μας είχε πρόβλημα εγχώριας τρομοκρατίας πολύ πριν την 11η Σεπτεμβρίου και κατά συνέπεια σε καμία περίπτωση δεν ανήκουμε στην κατηγορία εκείνη των χωρών, στην οποία θα έλεγα ότι ανήκει η πλειοψηφία των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ευαισθητοποιήθηκαν στο πρόβλημα της τρομοκρατίας μόνο μετά την κατάρρευση των ιδιδυμων πυργων. Και να μην συνέβαινε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου, η Ελλάδα και αυτή η Αίθουσα έχει πληρώσει αρκετό φόρο αίματος, ώστε οφείλει η χώρα μας να έχει μια σύγχρονη και αποτελεσματική αντιτρομοκρατική νομοθεσία.

Γνωρίζουμε όλοι –και επισημάνθηκε από τον κ. Καμμένο– ότι η ιστορία της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας στην Ελλάδα είναι μια πονεμένη ιστορία. Ακόμη και όταν σε αυτήν εδώ την Αίθουσα ψηφίστηκε ο ν. 2928, ο οποίος –ειρήσθω εν παρόδω– δεν θα ψηφιζόταν χωρίς την ξεκάθαρη υποστήριξη της Νέας Δημοκρατίας, τον αποκαλέσαμε τότε κατά «νόμο κατά του οργανωμένου εγκλήματος».

Διότι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Ελληνική Δημοκρατία για πολλά χρόνια έδινε την εντύπωση ότι δεν είχε το θάρρος να κοιτάξει στα μάτια την εγχώρια τρομοκρατία και να ορθώσει το ανάστημά της απέναντι σε ένα καρκίνωμα, το οποίο απειλούσε

την ίδια της την ύπαρξη.

Σήμερα είμαστε βέβαιοι για κάτι το οποίο υποψιαζόμασταν, αλλά δεν παραδεχόμασταν πριν από τρία χρόνια, όταν ψηφίζοταν ο ν.2928, ότι δηλαδή ο νόμος αυτός, ο οποίος τότε είχε προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων, όπως θα ενθυμείσθε, και ο οποίος είχε ψηφιστεί μόνο από δέκα επτά Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, αποτέλεσε τελικά ένα απαραίτητο εργαλείο, προκειμένου να προχωρήσουν οι διωκτικές και οι δικαστικές αρχές στην εξάρθρωση –την πλήρη εξάρθρωση, ελπίζουμε- της «17 Νοέμβρη». Και το ερώτημα το οποίο έθεσε ο κ. Παπαγεωργίου για το τι θα συνέβαινε, εάν η βόμβα η οποία έσκαψε στα χέρια του Σάββα Ξηρού είχε σκάσει χωρίς να έχουμε τη νομική προστασία του 2928, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι ρητορικό, δεν είναι μικροκομματικό ερώτημα. Είναι ένα πραγματικό ερώτημα, στο οποίο όλοι μας οφείλουμε να δώσουμε μια πολύ σαφή απάντηση.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ**.)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μια αντιτρομοκρατική νομοθεσία δεν έχει αξία μόνο για τις συγκεκριμένες δικονομικές της διατάξεις ή για την πρακτική δυνατότητα που δίνει στην υποστήριξη των δικαστικών και των διωκτικών αρχών να ασκήσουν σωστά τα καθήκοντά τους. Μία τέτοια νομοθεσία, κατά την άποψή μου, οφείλει να εκφράζει έναν πολύ συγκεκριμένο πολιτικό συμβολισμό: την απερίφραστη συλλογική βούληση της συντεταγμένης πολιτείας, της οργανωμένης κοινωνίας να αντιμετωπίσει την τρομοκρατία με τον πιο αποφασιστικό τρόπο.

Και δυστυχώς αυτός ο συμβολισμός, αυτό το ξεκάθαρο πολιτικό μήνυμα έλειπε από τη χώρα μας και έλειπε για αρκετά χρόνια, με τον τρόπο που δημιούργησε ένα κενό, το οποίο επέτρεψε να αναπτυχθεί η τρομοκρατία. Και η απορία της ανοχής αυτής εξακολουθεί και σήμερα, παρά τις συλλήψεις και τις καταδίκες των μελών της 17 Νοέμβρη, να υπάρχει. Γιατί η τρομοκρατία δεν θεωρήθηκε σε καμία στιγμή ζήτημα απόλυτης πολιτικής και κοινωνικής προτεραιότητας; Γιατί ο ελληνικός λαός, ο απλός πολίτης δεν πόνεσε τελικά αυτήν την υπόθεση, δεν κατέβηκε στο δρόμο να διαμαρτυρηθεί, όπως έκαναν οι Ισπανοί ή οι Ιταλοί πολίτες, που είχαν αντίστοιχα προβλήματα εγχώριας τρομοκρατίας; Γιατί μετά από κάθε δολοφονία περιοριζόμασταν σε δακρύβρεχτους επικηδείους, θεωρώντας ότι με αυτόν τον τρόπο είχαμε πράξει το πολιτικό μας καθήκον; Διότι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν μάθαμε κάτι από την υπόθεση της 17 Νοέμβρη, είναι ότι η τρομοκρατία υπάρχει όσο η κοινωνία την ανέχεται. Και παύει να υπάρχει όταν η κοινωνία της κλείσει την πόρτα. Και χρέος της πολιτικής ηγεσίας, χρέος της Βουλής είναι να κρατήσουμε αυτήν την πόρτα ερμητικά κλειστή.

Σήμερα, λοιπόν, και υπό το φάσμα μιας νέας μορφής τρομοκρατίας, η οποία πλανάται απειλητικά πάνω από τον πλανήτη, πρέπει από αυτήν εδώ την Αίθουσα να στείλουμε ένα ξεκάθαρο πολιτικό μήνυμα, ένα πολιτικό μήνυμα χωρίς υποσημειώσεις, χωρίς αστερίσκους, χωρίς «ναι μεν, αλλά», ένα μήνυμα ότι η τρομοκρατία σε καμία της έκφραση δεν μπορεί να συνυπάρχει με μια οργανωμένη και ευνομούμενη πολιτεία και κοινωνία.

Το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου, το οποίο συζητούμε σήμερα, πιστεύω ότι αποτελεί μια σημαντική βελτίωση του προηγούμενου νόμου, στο βαθμό που καλύπτει κάποια κενά και κάποιες παραλείψεις, χωρίς, όμως, σε καμία περίπτωση –και θέλω να το τονίσω αυτό- να θέτει σε αμφισβήτηση, κατά την κρίση μου, θεμελιώδεις ατομικές ελευθερίες. Διότι δεν άκουσα από κανέναν ομιλητή της Αντιπολίτευσης μια συγκεκριμένη ατομική ελευθερία, η οποία να θίγεται από τις διατάξεις του νομοσχεδίου.

Θεωρώ εξαιρετικά θετικό ότι για πρώτη φορά έχουμε ένα συγκεκριμένο ορισμό του τι συνιστά και του τι δεν συνιστά τρομοκρατία. Όπως επίσης θεωρώ θετικό το γεγονός ότι επιμηκύνεται το όριο παραγραφής από τα είκοσι στα τριάντα χρόνια. Και τέλος, θεωρώ θετικό ότι για πρώτη φορά ορίζουμε ως τρομοκρατική πράξη την πράξη η οποία εκπορεύεται από τον ατομικό τρομοκράτη.

Θα ήθελα, όμως, να κλείσω την παρέμβασή μου, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάνοντας μια πολύ σύντομη αναφορά σ'

αυτόν το διάλογο ο οποίος έχει αναπτυχθεί σχετικά με το δίλημμα μεταξύ ασφάλειας ή ελευθερίας, το οποίο αποτελεί και το επίκεντρο όλων των συζητήσεων που γίνονται σε όλα τα μέρη του κόσμου με αφορμή οποιαδήποτε αντιτρομοκρατική νομοθεσία.

Και το δίλημμα αυτό, οφείλω να ομολογήσω, ότι είναι πραγματικό. Όλοι μας αυτή τη στιγμή, οι απλοί πολίτες, είμαστε διατεθειμένοι να υποστούμε κάποιες μικρές, αν θέλετε, επιπρόσθετες ταλαιπωρίες, κάποια μικρή αφαίρεση της ατομικής μας ελευθερίας όταν μας υποβάλλουν σ' ένα εξονυχιστικό έλεγχο σε κάποιο αεροδρόμιο, ή όταν δεχόμαστε τη χρήση, παραδείγματος χάρη, καμερών παρακολούθησης προκειμένου να εξασφαλίσουμε μια ασφαλή διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων, όπως είναι επίσης σαφές ότι με αφορμή την 11η Σεπτεμβρίου πολλές κυβερνήσεις –δεν θα τις αναφέραμε- υιοθέτησαν αντιτρομοκρατικές νομοθεσίες, οι οποίες ξεπέρασαν τα όρια και σίγουρα παραβιάζουν βασικές ατομικές ελευθερίες.

Ευτυχώς –και θα κλείσω με αυτό κυρίες και κύριοι συνάδελφοι- η ελληνική κυβέρνηση δεν είναι μια απ' αυτές και σε καμία περίπτωση εγώ δεν μπορώ να δω πως το συγκεκριμένο νομοθέτημα καθ' οιονδήποτε τρόπο παραβιάζει συνταγματικά κατοχυρωμένες ατομικές ή συλλογικές ελευθερίες. Είναι μια δύσκολη ισορροπία κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτή την οποία καλούμαστε αυτήν τη στιγμή να κρατήσουμε μεταξύ της προάσπισης της ασφάλειας και της υπεράσπισης των ατομικών ελευθεριών. Είναι μια δύσκολη ισορροπία, η οποία χρειάζεται διαρκή επαναξιολόγηση, αλλά είναι μια ισορροπία την οποία πιστεύω ότι το παρόν νομοσχέδιο που συζητάμε υπηρετεί πιστά και γι' αυτό σας ζητώ να το ψηφίσετε.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Σωκράτης Κοσμίδης έχει το λόγο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε συσκευασία ενός το συζητούμενο νομοσχέδιο περιλαμβάνει δυο ενότητες διατάξεων άσχετες μεταξύ τους. Αυτό αδικεί και διαδικαστικά τη νομοθετική πρωτοβουλία της κυβέρνησης και προκαλεί σύγχυση ότι αυτές οι δύο ενότητες συνδέονται. Φαίνεται ότι πρυτάνευσε η σκοπιμότητα να μην εισαχθεί καμία ενότητα για συζήτηση και ψήφιση πριν τις ευρωεκλογές και κυριάρχησε η ανάγκη διακοπής των εργασιών της Ολομέλειας της Βουλής. Το μόνο κοινό σημείο αναφοράς των δύο ενότητων είναι ο στόχος εναρμόνισης της ελληνικής νομοθεσίας σε δύο αποφάσεις-πλαίσια οι οποίες για τον τρίτο πυλώνα ασφάλειας και δικαιοσύνης της Ευρωπαϊκής Ένωσης επέχουν ισχύ οδηγιών της Επιτροπής. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα η ουσιαστικότητα συμβολή της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Δικαιοσύνης της προηγούμενης κυβέρνησης στη διαμόρφωση των αποφάσεων με τη συμπερίληψη στα τελικά κείμενα σημαντικών θέσεων και προτάσεων της ελληνικής πλευράς.

Με την πρώτη ενότητα «ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης», η Ευρωπαϊκή Ένωση κάνει ένα βήμα στην ενιαιοποίηση του χώρου ασφάλειας δικαιοσύνης, κάτι που είναι αναγκαίο, ώστε η Ευρωπαϊκή Ένωση να μην είναι μόνο ενιαίος χώρος εσωτερικής αγοράς. Είναι χρήσιμη η καθιερούμενη διαδικασία, καθώς και οι οριζόμενες προϋποθέσεις παράδοσης καταζητούμενου πολίτη, διαδικασίες που αντικαθιστά και συμπληρώνει τις χρονοβόρες και συχνά αδιέξοδες διαδικασίες έκδοσης που στηρίζονταν σε διακρατικές συμφωνίες. Ωστόσο, παρατηρώ ότι η παθητική μεταφορά στο νομοσχέδιο των οριζόμενων στην απόφαση-πλαίσιο οδήγησε ακόμη και στη νομοθέτηση της σύλληψης υπόπλου πριν καν ασκηθεί ποινική δίωξη.

Κύριε Υπουργέ, οι λεκτικές διορθώσεις που ανακοινώσατε στην αρχή της συνεδρίασης δεν ακυρώνουν την επιφύλαξή μου αυτή.

Ενότητα δεύτερη που τροποποιεί το ν. 2928/2001: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πανθομολογείται ότι η τρομοκρατία απειλεί τη δημοκρατία και την ειρήνη, επιβουλείται την ασφάλεια και την ακεραιότητα των πολιτών, απορρυθμίζει την αρμονική συνύπαρξη των λαών, αναστέλλει την πρόοδο και την ανάπτυξη,

αποδιαρθρώνει τον κοινωνικό ιστό. Ήδη η τρομοκρατία από επιδημικό τείνει να καταστεί ενδημικό φαινόμενο με διεθνείς διαστάσεις. Οι οργανωμένες κοινωνίες οφείλουν να προστατεύουν τα μέλη του από την έξαρση του φαινομένου αυτού, με ιδιαίτερη όμως προσοχή. Οι ίδιες οι κοινωνίες οφείλουν κατ' εξοχήν και περισσότερο να κατανοήσουν και να καταπολεμήσουν τα αίτια που καλλιεργούν το φαινόμενο αυτό που ενίοτε νομιμοποιείται στα μάτια μερίδας πολιτών.

Στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αναγκαία η ενιαία νομική αντιμετώπιση της τρομοκρατικής οργάνωσης και πράξης με παραπλήσιους ορισμούς τρομοκρατίας.

Όμως τα μέτρα αυτά πρέπει να ανταποκρίνονται σε δύο αρχές κρατούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρώτον, στην αρχή της επικουρικότητας, που σημαίνει ότι εισάγονται ρυθμίσεις μόνο στο βαθμό που η ελληνική νομοθεσία δεν επαρκεί. Δεύτερον, στην αρχή της αναλογικότητας, που σημαίνει ότι τα μέτρα που λαμβάνονται δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα αναγκαία όρια για την επίτευξη του στόχου, που είναι η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

Αυτό σημαίνει περαιτέρω ότι στις ρυθμίσεις πρέπει να εξασφαλίζεται η λεπτή ισορροπία ανάμεσα σε δύο προέχοντα -σε ένα κράτος δικαίου- αγαθά ή ζητούμενα: ισορροπία ανάμεσα στην ασφάλεια της οργανωμένης σε κράτος κοινωνίας και των κατ' ιδίαν πολιτών και στις εγγυήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών. Με άλλα λόγια ισορροπία ανάμεσα στην απαίτηση της κοινής γνώμης για γενική και ειδική πρόληψη της εγκληματικότητας και για ανακάλυψη των δραστών και στην αξίωση της παροχής εγγυήσεων διαφύλαξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών του ατόμου και του πολίτη.

Η ακραία ικανοποίηση της μιας ή της άλλης απαίτησης οδηγεί κατά περίπτωση είτε στην απαράδεκτη και μη ανεκτή συρρίκνωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είτε στην αναποτελεσματική αναζήτηση δραστών εγκληματικών πράξεων. Φοβούμαι ότι η παθητική μεταφορά της απόφασης-πλαίσιο στο νομοσχέδιο δημιουργεί προβλήματα ερμηνείας αφ' ενός και αφ' ετέρου δικαιολογεί καχυποψίες για τις προθέσεις και για το πεδίο εφαρμογής του νομοσχεδίου. Αρκετές διατυπώσεις εγκυμονούν κινδύνους αυθαιρεσίας.

Η Κυβέρνηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όφειλε να εναρμονίσει την απόφαση-πλαίσιο έτσι ώστε αυτή να ανταποκρίνεται στις αρχές και τις προδιαγραφές της ελληνικής ποινικής νομοθεσίας. Η συνταγματική επιταγή για σαφή περιγραφή της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης των αδικημάτων δεν τηρείται.

Χρησιμοποιούνται έννοιες αξιολογικές που καταλείπουν ευρύ πεδίο ερμηνείας και παρερμηνείας. Παραδείγματος χάρη, τι σημαίνει η λέξη «σοβαρά», που απαντάται σε διάφορες παραγράφους άρθρων της δεύτερης ενότητας; Το «σοβαρά» ανάγεται στην πρόθεση του φερόμενου ως δράστη ή στην αντίληψη της κοινής γνώμης; Μεταφράσατε τη λέξη ενώ θα έπρεπε να αναζητήσετε λέξη ανταποκρινόμενη στην ελληνική έννομη τάξη.

Κυρίες Υπουργέ, μπορείτε να άρετε ασάφειες, αοριστολογίες και γενικόλογες. Αν δεν το πράξετε, ματαίως θα προσπαθείτε να διασκεδάσετε τους φόβους, όχι μόνο καχύποπτων πολιτών αλλά και καλόπιστων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγω και τον εαυτό μου.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Αναστάσης Παπαληγούρας έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι όλοι συνειδητοποιούμε -ακόμα και αυτοί που δεν το ομολογούν- ότι με αφορμή το νομοσχέδιο ετούτο, συζητούμε το αυτονόητο. Η διεθνής τρομοκρατία, αυτή η σύγχρονη μάστιγα της εποχής και κατ' επέκταση η σύγχρονη διεθνής του εγκλήματος, μπορεί να αντιμετωπισθεί μόνο με τη διεθνή συνεργασία.

Στην Ευρώπη η αναγκαιότητα αυτή έχει καταστεί συνείδηση. Γι' αυτό και πριν από δύο ακριβώς χρόνια όλα τα κράτη-μέλη της Ένωσης, μαζί και η Ελλάδα, όλες οι κυβερνήσεις -χριστιανοδημοκρατικές, σοσιαλιστικές, όλες- συνυπέγραψαν δύο απο-

φάσεις-πλαίσιο που αποτυπώνουν τι; Πολύ απλά τη βούληση των Ευρωπαίων εταίρων να προχωρήσουν στην υλοποίηση του ενιαίου ευρωπαϊκού δικαστικού χώρου και στην υιοθέτηση μίας κοινής αντιτρομοκρατικής πολιτικής.

Η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προσυπέγραψε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση ή διαφοροποίηση και τις δύο αποφάσεις-πλαίσιο. Ολιγώρησε ωστόσο να τις ενσωματώσει στην εθνική νομοθεσία, εκθέτοντας τη χώρα μας απέναντι στους Ευρωπαίους εταίρους και καθιστώντας πια ασφυκτικά τα περιθώρια ψήφισσης του νομοσχεδίου αυτού, ενόψει μάλιστα και των Ολυμπιακών Αγώνων του Αυγούστου.

Οφείλαμε -αυτή ήταν η προσυπογεγραμμένη δέσμευση της Ελλάδος, η δέσμευσή σας, -να έχουμε ενσωματώσει τις νέες αντιτρομοκρατικές ρυθμίσεις έως την 31/12/2002 και τις ρυθμίσεις σε σχέση με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έως την 31/12/2003. Στην πρώτη περίπτωση σημειώνεται σήμερα καθυστέρηση ενάμισι έτους και στη δεύτερη μισού.

Και επειδή από τις ομιλίες πολλών συναδέλφων της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης προκύπτει ότι υπάρχει σύγχυση για το θέμα, σας παρακαλώ να σημειώσετε ότι αυτές οι δύο αποφάσεις-πλαίσιο δεν είναι οδηγίες για τη μεταφορά των οποίων τα κράτη-μέλη έχουν ευρεία, διακριτική ευχέρεια επιλογής μέσων. Εδώ μιλάμε για ένα αναλυτικότατο κείμενο, που δεν επιτρέπει ουσιώδεις παρεκκλίσεις. Τα κράτη-μέλη στη φάση πια αυτή -νωρίτερα μπορούσαν πράγματι να διαφοροποιηθούν- δεν έχουν τη δυνατότητα, δεν έχουν τα περιθώρια άλλων επιλογών. Οι δύο αυτές αποφάσεις-πλαίσιο είναι μάλιστα τόσο λεπτομερείες τόσο εξειδικευμένες -και παρακαλώ να δείτε τα ίδια τα κείμενα, την έκτασή τους, τη λεπτομερειακή αντιμετώπιση των θεμάτων- ώστε τα περιθώρια ουσιαστικών παρεμβάσεων του όποιου εθνικού νομοθέτη όλων των κρατών-μελών είναι πολύ περιορισμένα.

Θα δώσω ένα παράδειγμα. Η απόφαση-πλαίσιο που καταρτίστηκε με τη σύμφωνη γνώμη και της Ελλάδος -δεν κουράζομαι να το επαναλαμβάνω- προβλέπει ρητά την τιμωρία του διευθύνοντος την τρομοκρατική οργάνωση και μάλιστα καθορίζει και το συγκεκριμένο πλαίσιο ποινής για τον ηγούμενο της τρομοκρατικής οργάνωσης. Είναι πρόδηλο ότι δεσμεύεται ο κάθε εθνικός νομοθέτης. Και ενόψει αυτών των χαρακτηριστικών των αποφάσεων-πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης η συζήτηση για το αν υπήρξε αντιγραφή τάχα ή προσαρμογή -που τάχα θα μπορούσε- των αποφάσεων-πλαίσιο στην εθνική νομοθεσία είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό προσχηματική, είναι χωρίς αντικείμενο αυτή η συζήτηση.

Η μέριμνα, η προτεραιότητα που υπαγόρευσε το νομοσχέδιο αυτό δεν πηγάζει από καμία αντιτρομοκρατική ψύχωση, αλλά από μια ρεαλιστική ανάγκη. Είναι γεγονός αυταπόδεικτο ότι η μετεξέλιξη της διεθνούς τρομοκρατίας στις μέρες μας την καθιστά όχι μόνο πηγή βίας και μαστίγια, αλλά σημαντικό πρόβλημα της παγκόσμιας πια ασφάλειας, ίσως το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα στο μεταψυχροπολεμικό κόσμο. Παρατηρείται πράγματι τα τελευταία λίγα χρόνια μια διαφοροποίηση στην τρομοκρατική δράση. Τα παραδοσιακά ατομικά, μικρής κλίμακας χτυπήματα αντικαθίστανται από πλήγματα μαζικά, από πλήγματα τυφλά, πολύνεκρα, με πολυεθνική οργάνωση και στόχους επιλεγμένους ανά ολόκληρο τον πλανήτη. Η Ευρώπη βίωσε τη διαφοροποίηση αυτή με τον πιο οδυνηρό τρόπο πρόσφατα στη Μαδρίτη της Ισπανίας, ενώ η τρομοκρατική απειλή ρίχνει βαρύ τον ίσκιό της συνολικά στην ευρωπαϊκή οικονομική και κοινωνική ζωή.

Γενικότερα, η σύγχρονη τρομοκρατία έχει καταστεί διάχυτος κίνδυνος, μαζική απειλή που ναρκωθετεί το θολό και αδιευκρίνιστο τοπίο του σύγχρονου κόσμου. Είναι, λοιπόν, προφανές ότι δεν υπάρχει στενά εθνική απάντηση στη σύγχρονη τρομοκρατία, που δεν αναγνωρίζει σύνορα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, πιστεύω ότι είναι άδικο να θεωρούμε ότι ο πανευρωπαϊκός προβληματισμός για την αποτελεσματικότερη καταπολέμηση της τρομοκρατίας αποσκοπεί στο να απομειωθούν τάχα τα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι σαν να λέμε ότι η Ευρώπη απολακτίζει τον ίδιο τον πολιτισμό της, έναν πολιτισμό του οποίου θεμέλιο λίθο αποτελούν τα ανθρώπινα δικαιώ-

ματα, τα δικαιώματα του πολίτη.

Είναι, λοιπόν, δεδομένη η ευαισθησία της Ευρώπης, γι' αυτό άλλωστε και διακηρύσσεται ρητά στην απόφαση-πλαίσιο ότι καμία από τις διατάξεις δεν μπορεί να ερμηνεύεται κατά τρόπο, ώστε να περιορίζεται ή να καταργεί θεμελιώδη δικαιώματα ή ελευθερίες. Εξάλλου, με ποια λογική παραγνωρίζουμε ότι η ασφάλεια αποτελεί βασικό κεκτημένο του δικαίου μας συστήματος και πολιτισμού; Αναγκαία προϋπόθεση για να είναι κανείς ελεύθερος πολίτης είναι να αισθάνεται ασφαλής –και αντίστροφα, ασφαλώς.

Αυτή η αντίληψη είναι που υπαγορεύει τον ομόθυμο προβληματισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις δύο αυτές αποφάσεις-πλαίσιο του Ιουνίου του 2002. Αποσκοπούμε στην περιφρούρηση της συλλογικής ασφάλειας της κοινωνίας και όλων των ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Στο πλαίσιο αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κινείται το νομοσχέδιο και περιγράφει τη βούλησή μας, τη βούληση της Ελλάδος να συμβάλει ενεργά στην προώθηση αυτού του διακηρυγμένου στόχου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Θέλω να σημειώσω τις βασικές αρχές που διέπουν τούτο το νομοθέτημα.

Σε ό,τι αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, πρώτη αρχή είναι ότι διαμορφώνεται ένας ενιαίος πια δικαστικός χώρος και ανοίγει ο δρόμος, ώστε οι δικαστικές αρχές των διαφόρων κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης να επικοινωνούν απευθείας, χωρίς πολιτικό έλεγχο και ακόμα χωρίς εμπλοκή της διοικητικής γραφειοκρατίας. Θεσμοθετείται έτσι μια άλλη αντίληψη για τη χειραφέτηση της ευρωπαϊκής δικαιοσύνης από τις όποιες κρατικές παρεμβάσεις για αυστηρή τήρηση της νομιμότητας και εξοβελισμό κάθε αλλότρια προς τη δικαιοσύνη σκοπιμότητας.

Δεύτερη βασική αρχή είναι η δυνατότητα οι Έλληνες να δικάζονται στην Ελλάδα. Και αυτό έχει διασφαλιστεί στην πράξη κατά τρόπο ουσιαστικά απαράβατο, παρά το γεγονός ότι η λογική που διέπει την ομόφωνη απόφαση-πλαίσιο των δεκαπέντε, λογική την οποία έχει υιοθετήσει και η προηγούμενη κυβέρνηση, είναι ότι δεν γίνονται διακρίσεις μεταξύ ημεδαπών και αλλοδαπών στον ενιαίο ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο.

Παρά ταύτα διευρύνουμε την προστασία των Ελλήνων μετατρέποντας δυναμικούς λόγους άρνησης της εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σε υποχρεωτικούς πια λόγους και έτσι αποκλείεται η εκτέλεση εντάλματος για πράξεις που τελέστηκαν –έστω και εν μέρει– στην Ελλάδα. Αν η πράξη τελέστηκε στο εξωτερικό και η Ελλάδα ασκήσει δίωξη, το ένταλμα δεν εκτελείται. Σημειώνω μάλιστα ότι ακόμα και αν ασκήσουμε δίωξη μετά από την άσκηση δίωξης από πλευράς ξένης χώρας και πάλι έχουμε τη δυνατότητα επικαλούμενοι την δίωξη στην Ελλάδα να μην επιτρέψουμε την έκδοση Έλληνα.

Με άλλα λόγια, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εξαντλήσαμε –για να μην πω ότι υπερβήκαμε– τα όρια τα οποία έθετε η συνοπογεγραμμένη και από την προηγούμενη κυβέρνηση δεσμευτική απόφαση-πλαίσιο. Οι Έλληνες πολίτες παραμένουν κατά τρόπο πρακτικά απαρέγκλιτο στη δικαιοδοσία της ελληνικής δικαιοσύνης.

Στην παρατήρηση του κ. Βενιζέλου για το διπλό αξιόποινο το οποίο κάμπτεται τάχα επιθυμώ να υπενθυμίσω ότι κατ' αρχήν με το άρθρο 10 παράγραφος 1 υιοθετείται το διπλό αξιόποινο ως αρχή, ως κανόνας.

Πράγματι στην παράγραφο 2 του άρθρου 10 αναφέρονται συγκεκριμένες πράξεις που ρητά εξαιρούνται –δεν εξετάζεται το διπλοαξιόποινο. Αλλά η αρχή του διπλού αξιοποιούν δεν κάμπτεται ούτε εδώ, δεδομένου ότι όλες αυτές οι πράξεις που εξαντλητικά, περιοριστικά απαριθμούνται –πρόκειται για *numerus clausus*– όλες αυτές οι πράξεις είναι αξιόποινες κατά τον ελληνικό ποινικό νόμο. Το εμπόριο ναρκωτικών, το εμπόριο ανθρώπινων οργάνων, οι οργανωμένες ληστείες, η αρχαιοκαπηλία το λαθρεμπόριο πυρηνικών ουσιών, ο βιασμός δεν είναι όλες αυτές πράξεις οι οποίες είναι αξιόποινες κατά τον ελληνικό ποινικό νόμο;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Βάλτε διπλά άρθρα του ποινικού κώδικα ή του ειδικού νόμου κύριε Υπουργέ.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Το έκανα κύριε Βενιζέλο και είναι όλες αξιόποινες.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: 'Όχι, γράψτε το στο νόμο. Βάλτε εντός παρενθέσεων τον αριθμό...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούπας): Παρακαλώ κύριε Βενιζέλο. Θα έχετε το δικαίωμα για τριτολογία.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Ακόμη, δεν ανοίγει σε καμία περίπτωση σε πείσμα κάποιων επαγγελματιών της πολιτικής καχυποψίας ο δρόμος για την έκδοση τάχα υπόπτων. Σχετικά με τους Έλληνες ελάτε να το συνομολογήσουμε, δεν υπάρχει θέμα γιατί ρητώς ορίζεται ότι δεν υπάρχει θέμα έκδοσης των Ελλήνων.

Αλλά δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα ούτε για τους αλλοδαπούς. Καθόλου διευρύνεται ο κύκλος των εκζητούμενων προσώπων. Η διατύπωση του νόμου –διαβάζω– είναι «για να ασκηθεί ποινική δίωξη» και εξ' αυτού τεκμαίρεται ότι τάχα μπορεί και ο απλώς ύποπτος να εκδοθεί. Αλλά αυτή η διάταξη δεν παραπέμπει σε υπόπτους. Χρησιμοποιείται κατά το πρότυπο της απόφασης-πλαίσιο για να καλύψει περιπτώσεις άλλων δικονομικών συστημάτων της τυπικής άσκησης της ποινικής δίωξης προηγείται ένα στάδιο ενδελεχούς μελέτης της υπόθεσης και πάντως όταν υπάρχει ήδη πρόσωπο συγκεκριμένο στο οποίο αποδίδεται η κατηγορία.

Στις περισσότερες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης η τυπική έναρξη της ποινικής δίωξης μετατίθεται σε χρονικό σημείο πολύ μεταγενέστερο αυτού που στην Ελλάδα εννοούμε ως άσκηση ποινικής δίωξης και προϋποθέτει τη φυσική παρουσία του κατηγορουμένου. Πως θα μπορούσε, να ασκηθεί η δίωξη αν χρειάζεται η αυτοπρόσωπη παρουσία του κατηγορουμένου για να του απαγγελθεί η κατηγορία και ο κατηγορούμενος δεν εκδίδεται μέχρι να ασκηθεί η δίωξη;

Και να θυμίσω ακόμα κάτι. Να θυμίσω ότι για όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης –και για μας– οι προϋποθέσεις έκδοσης του ευρωπαϊκού εντάλματος παραμένουν ως έχουν σήμερα. Αρκούν αποχρώσεις ενδείξεις προκειμένου να οδηγήσουν σε έκδοση. Έτσι συμβαίνει σήμερα. Γιατί διαμαρτύρεστε;

Σε ό,τι αφορά τις βασικές αρχές που διέπουν το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου –μιλώ για τις αντιτρομοκρατικές ρυθμίσεις– εκεί θα ήθελα να συνοψίσω τρεις συνολικά περιπτώσεις, τις βασικότερες:

Η μη αυστηροποίηση του επιπέδου ποινών σε σχέση με το σημερινό πλαίσιο παρά μόνο περιφερειακά σε ελάχιστες περιπτώσεις και κατ' εφαρμογή της ομόφωνης απόφασης-πλαίσιο των δεκαπέντε.

Δεύτερον, η εξειδικευμένη αντιμετώπιση της σύγχρονης διεθνούς τρομοκρατίας –αναγκαία στο βαθμό που διαφέρει από άλλες μορφές οργανωμένης εγκληματικότητας– και ο καθαρότερος ορισμός της έννοιας των τρομοκρατικών πράξεων και οργανώσεων.

Και τρίτη βασική αρχή, η αντιμετώπιση διαστάσεων της εγκληματικής συμπεριφοράς που εκφεύγουν από τα στενά όρια της παραδοσιακής δράσης όπως είναι η διεύθυνση και ο συντονισμός της τρομοκρατικής οργάνωσης, η παροχή πληροφοριών αλλά και υλικών μέσων στην τρομοκρατική οργάνωση και η συσκότιση, χρηματοδότηση της τρομοκρατίας.

Υπάρχει και άλλη μια παρατήρηση του κ. Βενιζέλου στην οποία θα ήθελα να δώσω μια απάντηση. Αν και δεν ισχυρίζομαι ότι είμαι βέβαια ειδικότερος αυτού, θα αποτολμήσω να τον διορθώσω: σε σχέση με την εικοσιτετράωρη προθεσμία έφεσης κατά της απόφασης του Συμβουλίου Εφετών για την προσαγωγή του εξητουμένου, θα πω πρώτον ότι η απόφαση-πλαίσιο δεν υποχρεώνει τα κράτη-μέλη να προβλέψουν δεύτερο βαθμό –τα περισσότερα κράτη δεν προβλέπουν άσκηση ενδίκου μέσου, εμείς το προβλέπουμε–, αλλά το σημαντικότερο είναι ότι η προθεσμία άσκησης της έφεσης, δηλαδή οι είκοσι τέσσερις ώρες, που οπωσδήποτε σε πρώτη ακοή ακούγονται ως μία πολύ βραχεία προθεσμία είναι η ίδια η προθεσμία που προβλέπεται σήμερα στην αντίστοιχη διαδικασία του άρθρου 451 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Σας διαβάζω: «Ενδικο μέσο κατά της απόφασης. Κατά της οριστικής απόφασης του Συμβουλίου Εφετών επιτρέπεται σε αυτόν για τον οποίο ζητείται η έκδοση και στον εισαγγελέα να ασκήσουν έφεση στο δεύτερο τμήμα του Αρείου

Πάγου μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες από τη δημοσίευση της απόφασης για την έφεση». Ότι λοιπόν ισχύει σήμερα, ισχύει και με τη ρύθμιση του νόμου που εισάγουμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να εξομολογηθώ ότι με κάποια θλίψη εισέπραξα τούτες τις ημέρες την κριτική που ασκήθηκε από ορισμένες πλευρές με αφορμή τη συζήτηση του νομοσχεδίου. Εγώ θεωρώ ότι στην μεταπολιτευτική μας δημοκρατία όλες οι πολιτικές παρατάξεις και βέβαια πρώτα απ' όλα η εκλεγμένη κυβέρνηση είναι εξίσου ευαίσθητες απέναντι στα συνταγματικά και κοινωνικά δικαιώματα των πολιτών, απέναντι στα δημοκρατικά κεκτημένα. Δεν υπάρχουν οι δημοκράτες και οι άλλοι. Ο συναγωνισμός δημοκρατικής εγρήγορσης με αφορμή και πρόσχημα –θα το πω έτσι- το ευρωπαϊκό ένταλμα και την εξειδίκευση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, ηχεί επιεικώς αναχρονιστικός. Είναι «καρικατούρα» άλλων ξεπερασμένων εποχών. Το να ζούμε με φαντάσματα του παρελθόντος απάδει στη δημοκρατία που μαζί κατακτήσαμε και μαζί οικοδομήσαμε.

Η αιματηρή απειλή της τρομοκρατίας ανήκει στο παρόν, είναι υπαρκτή και μας αφορά όλους αδιάκριτα από τις κομματικές σημαίες που σηκώνει καθείς. Είναι μελαγχολικό πράγματι να διαβάζει κανείς σε μερίδα του τύπου ότι η έννοια του ατομικού τρομοκράτη –τι φοβερό!- πλήττει τα ατομικά δικαιώματα, ωσάν ένας αποφασισμένος τρομοκράτης με εξειδικευμένες μάλιστα γνώσεις και στοιχειώδη πρόσβαση στη σύγχρονη τεχνολογία να μην έχει σήμερα τη δυνατότητα να επιφέρει κατά βούληση πλήγματα σοβαρότατα, πολλές φορές περισσότερο σοβαρά από αυτά που θα μπορούσε να καταφέρει μια οργάνωση.

Είναι αδιανόητο να ακούει κανείς ότι το νομοσχέδιο ποινικοποιεί τάχα το ακραίο φρόνημα –έτσι ειπώθηκε- όταν εξ ορισμού τιμωρείται μόνο η τέλεση τρομοκρατικής πράξης και η απειλή για τέλεση συγκεκριμένης πράξης που μπορεί να τρομοκρατήσει τους πολίτες και να διαταράξει την ομαλή ζωή.

Είναι παράλογο να κινδυνολογούν ορισμένοι αποφαινόμενοι ότι εφεξής η Κυβέρνηση θα αντιμετωπίζει τον απεργό, το διαδηλωτή, τον καταληψία ως τρομοκράτη τάχα.

Ή όπως ακούσθηκε στην Αίθουσα, τελεί υπό το φάσμα της απαγόρευσης όποιος συνδικαλιστικός ή πολιτικός φορέας τυχόν υποκινήσει σε απεργίες, συμβολικές καταλήψεις δρόμων ή κτιρίων. Λίγο ακόμα και θα πίστευε κανείς ότι βρισκόμαστε στη χιτλερική Γερμανία και όχι στη δημοκρατική Ελλάδα της Ενωμένης Ευρώπης.

Σας παραπέμπω, λοιπόν, στο ίδιο το νομοσχέδιο, στην παράγραφο 8 του άρθρου 40. Εκεί φθάνουμε και στο εξής περιεργό, πρωτότυπο, αν θέλετε. Δεν επιχειρούμε μόνο τον ορισμό της τρομοκρατικής πράξης, περιοριστικά και πάλι, εξαντλητικά και πάλι. Αλλά, για να μην υπάρχει καμιά σκιά, προχωρούμε και στο παράδοξο να ορίσουμε και τι δεν είναι τρομοκρατική πράξη.

Και λέμε ότι δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη η τέλεση ενός ή περισσότερων τρομοκρατικών ακόμη από τα εγκλήματα που μόλις ορίστηκαν ως τρομοκρατικά, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια διαφύλαξης, αποκατάστασης ή καθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας με την έννοια του άρθρου 5 του Συντάγματος ή αν αποσκοπεί στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας ή άλλου δικαιώματος προβλεπόμενου από το Σύνταγμα κλπ.

Ποιος νηφάλιος αναγνώστης του νομοσχεδίου δεν θα διαπιστώσει ότι οι διατάξεις αυτές αποκλείουν οποιαδήποτε παρανόηση για το τι μπορεί να συνιστά τρομοκρατική πράξη και ότι χαράσσει ξεκάθαρα όρια μεταξύ της τρομοκρατικής παράνοιας και της δημοκρατικής πάλης;

Έχουμε συνείδηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι και ενός απωτέρου κινδύνου: του κινδύνου ο θεσμικός χαρακτήρας που πρέπει να προσλάβει η διεθνής συνεργασία για την αντιμετώπιση της διεθνούς τρομοκρατίας να χρησιμοποιηθεί ως πρόσχημα για την ανάπτυξη μηχανισμών διεθνούς παρέμβασης και καταστολής ή μηχανισμών συνολικής αστυνόμευσης της κοινωνίας.

Βούλησή μας, βούληση όλων των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, όλων των ευρωπαϊκών λαών, όπως αποτυπώνονται στην ομόφωνη απόφαση-πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι να περιφρουρήσουμε εαυτούς από παρόμοιους «πειρασμούς» και

παράλληλα να δώσουμε συντεταγμένα τις μάχες στη διεθνή σκηνή, ώστε μία τέτοια προοπτική να μη γίνει παγκόσμιο καθεστώς.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Επιτρέψτε μου ακόμα παρακαλώ τρία λεπτά, κύριε Πρόεδρε.

Είναι κοινή συνείδηση στην Ευρώπη ότι αν εν ονόματι της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας απομειώναμε το δημοκρατικό τρόπο ζωής μας και δεχόμασταν εκπτώσεις στα δημοκρατικά κεκτημένα, θα ήταν σαν να παίζαμε το παιχνίδι των τρομοκρατών.

Χρέος μιας δημοκρατικής πολιτείας, αγαπητοί συνάδελφοι και κατ' επέκταση χρέος του δημοκρατικού κόσμου είναι να αντιμετωπίσουμε τις βαθύτερες αιτίες που εκτρέφουν σήμερα την τρομοκρατία: τις κραυγαλέες ανισότητες στην κατανομή του παγκόσμιου πλούτου, τον κοινωνικό αποκλεισμό, την εξαθλίωση που συνυπάρχει με την ευημερία της αγοράς, την επιλεκτική επίκληση αρχών του δικαίου για την εξυπηρέτηση σχεδίων παγκόσμιας επιβολής, την κοινωνική αδικία και καταπίεση, τη μονοσήμαντη υλιστική κατεύθυνση του πολιτισμού. Η εξάλειψη των αιτίων αυτών είναι που συνιστά την πραγματική απάντηση της δημοκρατίας στην τρομοκρατία.

Και για να τα πετύχουμε όλα αυτά πρέπει να εξασφαλίσουμε διεθνή συνεργασία. Δεν αποτελεί, λοιπόν, και ας τελειώσω με αυτήν την παρατήρηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αντινομία για μια σύγχρονη και δημοκρατική πολιτεία, να είναι ταυτόχρονα αποτελεσματική και αν θέλετε και αυστηρή, ως προς την αντιμετώπιση της διεθνούς τρομοκρατίας, αλλά συγχρόνως και ευαίσθητη, ως προς τα βαθύτερα αίτια που την εκτρέφουν.

Αυτή η αντίληψη υπαγορεύει τον ομόθυμο προβληματισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των είκοσι πέντε σήμερα κρατών-μελών. Γιατί επιχειρούμε πράγματι όλοι και τη συλλογική ασφάλεια να περιφρουρήσουμε και τα ατομικά δικαιώματα των πολιτών να μη θίγουμε. Αυτή η χρυσή τομή είναι το ζητούμενο. Και αυτή η χρυσή τομή είναι και ο γνώμονας αυτού του νομοσχεδίου που απαντά με ξεκάθαρη δημοκρατική λογική στον παραλογισμό της τρομοκρατίας. Πρόκειται –και ας τελειώσω με τη φράση αυτή- για τη λογική μιας χώρας οργανικού μέλους του ευρωπαϊκού χώρου, τη λογική μιας χώρας που βρίσκεται σε ένα ιδιαίτερα ευπαθές σταυροδρόμι των ηπείρων, σε ένα ιδιαίτερο ευπαθές σταυροδρόμι των καιρών.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ κ. Καστανίδης έχει το λόγο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν υπάρχει ασφάλεια χωρίς ελευθερία και ασφαλώς δεν υπάρχει ελευθερία χωρίς ασφάλεια. Αυτή η ισορροπία των δύο εννοιών, των δύο επιδιωκόμενων στόχων πρέπει πάντοτε να ανευρίσκεται κυρίως στις νομοθετικές πρωτοβουλίες. Υπάρχουν, όμως, περίοδοι που η ισορροπία μεταξύ ασφάλειας και ελευθερίας διαταράσσεται. Όπως παραδείγματός χάρη συνέβη στις δράσεις και στις συζητήσεις, οι οποίες κατεγράφησαν σε διεθνές επίπεδο, μετά τις δραματικές εξελίξεις της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001.

Σε τέτοιες εποχές κατά τις οποίες για λόγους διεθνών σκοπιμοτήτων ωθούνται τα πράγματα προς μία υπερεντατική ενίσχυση της ασφάλειας, η ευθύνη όλων μας πρέπει να είναι η υπερρόπηση των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των ατομικών ελευθεριών των πολιτών. Σε τέτοιες εποχές μπορεί να τίθενται με τη μορφή διλήμματος το ερώτημα: ασφάλεια ή ελευθερία;

Η απάντησή μας πρέπει να είναι ότι όσο ενισχύουμε την ασφάλεια, τόσο θα πρέπει αυτές τις περιόδους να βαθαίνουμε την ελευθερία και την προάσπιση των ατομικών δικαιωμάτων.

Σε μια τέτοια περίοδο ζούμε σήμερα. Δυστυχώς το νομοσχέδιο το οποίο συζητούμε δεν κινείται προς την επιθυμητή κατεύθυνση και δεν έχει προσανατολισμό την υπεράσπιση των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών.

Καλώ τον Υπουργό Δικαιοσύνης και τους συναδέλφους της

Πλειοψηφίας, να σκεφθούν μαζί μας, και επιστρατεύοντας τη δημοκρατική ευαισθησία τους και τη συνείδησή τους, να επιλέξουν τελικά τη διασφάλιση των ατομικών δικαιωμάτων και των ελευθεριών. Τους καλώ να σκεφθούν μαζί μας, γι' αυτό επιθυμώ να είμαι απολύτως σαφής στις παρατηρήσεις τις οποίες θα κάνω. Είπε ο Υπουργός Δικαιοσύνης ότι υπογράψαμε μια απόφαση-πλαίσιο από την οποία δεν μπορούμε να αποστούμε. Η διαπίστωση αυτή είναι σωστή με μία κρίσιμη όμως δική μου παρατήρηση. Όταν γίνεται η εισαγωγή μιας απόφασης-πλαίσιο στην εσωτερική νομοθεσία, δεν υποχρεούσαι να αντιγράψεις, αλλά να προσαρμόσεις.

Θα το κάνω ευκρινέστερο με βάση το άρθρο 34 παράγραφος 2 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κύριε Υπουργέ, το άρθρο 34 παράγραφος 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση ορίζει ότι ο σκοπός των αποφάσεων-πλαisiών είναι να βοηθήσει στη προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των χωρών-μελών και όχι στην ταύτισή τους.

Στο ίδιο άρθρο της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση ορίζεται ότι οι αποφάσεις πλαίσιο δεσμεύουν τις χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, όχι κατά τα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν ούτε στις διαδικασίες προσαρμογής στις εσωτερικές έννομες τάξεις. Και σε επιβεβαίωση της γενικής αρχής, η απόφαση πλαίσιο που αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, ορίζει στο προοίμιο της ότι η προσέγγιση που επιδιώκεται αφορά έναν ορισμό της τρομοκρατίας που να είναι παραπλήσιος στις χώρες-μέλη, όχι ταυτόσημος.

Εσείς αυτό το οποίο κάνετε είναι, χωρίς να επεξεργάζεστε την απόφαση πλαίσιο, αξιοποιώντας τα δεδομένα της εσωτερικής έννομης τάξης γενικά και ειδικότερα του ποινικού μας πολιτισμού, να την μεταφέρετε άκριτα και μάλιστα καθ' υπέρβαση αυτών που σας ζητάει η απόφαση πλαίσιο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για να διαπιστώσετε πόσο βάσιμη είναι η επιχειρηματολογία μας ότι δεν υπάρχει ορθή προσαρμογή, σας λέω μόνο τούτο: Για τριάντα δύο μεγάλες κατηγορίες εγκλημάτων εισάγεται η κάμψη της αρχής της διερευνητικής του διπλού αξιοποιούν πριν από την έκδοση οποιασδήποτε απόφασης για παράδοση ενός ημεδαπού ή αλλοδαπού.

Το διπλό αξιόποινο, όπως ξέρετε, ερευνάται. Η Ευρωπαϊκή Ένωση με την απόφαση πλαίσιο ζητά να καμφθεί το διπλό αξιόποινο μόνο για την παραχάραξη. Εμείς στο συζητούμενο νομοσχέδιο εισάγουμε την αρχή της εξαιρέσεως του διπλού αξιοποιούν για όλα τα εγκλήματα που αφορούν το νόμισμα, χωρίς να μας το ζητά η απόφαση πλαίσιο.

Η απόφαση πλαίσιο ζητά να μην ελέγχεται το διπλό αξιόποινο στις περιπτώσεις της ομηρίας ή της παράνομης παρακράτησης. Εμείς, αντιθέτως, προχωρούμε έτι περαιτέρω και προτείνουμε την εισαγωγή στην εσωτερική έννομη τάξη της κάμψης του ελέγχου του διπλού αξιοποιούν και στην περίπτωση της αρπαγής.

Η απόφαση πλαίσιο, κύριε Υπουργέ, ζητά την κάμψη του διπλού αξιοποιούν για το έγκλημα μόνο της καταδολίευσης. Ποιος σας επιβάλλει να ορίσετε για όλα τα εγκλήματα σε βάρος των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τη μη διερεύνηση του διπλού αξιοποιούν; Ποιος σας το ζητάει;

Να γιατί ισχυρίζομαι ότι ενώ θα οφείλατε να λειτουργήσετε με «τη λογική της προσεγγίσεως», ενώ θα οφείλατε να κάνετε μία πραγματική πολιτική άσκηση προσαρμογής της συγκεκριμένης αποφάσεως πλαίσιο στην εσωτερική έννομη τάξη, εργάζεστε με έναν τρόπο πλήρως μηχανιστικό, καθόλου ευφάνταστο, υιοθετώντας ένα πνεύμα, το οποίο ευθέως παραβιάζει τον ποινικό μας πολιτισμό.

Ισχυρίζομαι ότι η δυνατότητα έκδοσης ημεδαπών αμφισβητείται και εν πάση περιπτώσει προσκρούει, κατά την άποψή μου, ευθέως στους ορισμούς του άρθρου 5 του Συντάγματός μας. Το μεγαλύτερο μέρος της συνταγματικής και ποινικής επιστήμης έχει ήδη αποφανθεί ότι σύμφωνα με την πρόνοια του άρθρου 5 του Συντάγματος δεν μπορεί να εκδοθεί ημεδαπός. Εγείρεται, λοιπόν, θέμα συνταγματικότητας της σχετικής ρυθ-

μίσεως και αυτό θα πρέπει να το λάβετε πολύ σοβαρά υπόψη σας.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Δεν εκδίδεται ρητά. Δεν το έχετε εκτιμήσει σωστά.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Βεβαίως, εκδίδεται. Κάνετε λάθος, κύριε Πολύδωρα. Παρά το γεγονός ότι υπάρχουν συγκεκριμένες προϋποθέσεις και όροι για την έκδοση ημεδαπού, δεν απαγορεύεται.

Επιτρέπεται. Και δυστυχώς αυτό, κατά την άποψή μου, αποτελεί ευθεία προσβολή του άρθρου 5 του Συντάγματός μας. Αλλά υπάρχουν και άλλα προβλήματα που αφορούν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Θα σας πω ένα παράδειγμα. Εισάγονται έννοιες όπως ξενοφοβία –σε αυτό το θέμα θα επανέλθω– ο ρατσισμός, η δολιοφθορά, χωρίς να προσδιορίζονται επακριβώς οι πράξεις που συγκροτούν στην προκειμένη περίπτωση την έννοια του εγκλήματος. Ποιες είναι, δηλαδή οι πράξεις που συνιστούν την αξιόποινη συμπεριφορά στην δολιοφθορά, στο ρατσισμό, στη ξενοφοβία.

Καθιερώνεται συνεπώς ένα καθεστώς πλήρους ανασφάλειας για τα εγκλήματα αυτά, την ίδια ώρα που επιβάλλεται αδυναμία ελέγχου του διπλού αξιοποιούν στη χώρα μας, στα πλαίσια εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

Μια από τις βασικές αρχές, επίσης, στα πλαίσια του καθεστώτος έκδοσης που ισχύει στη χώρα μας, όπως και αλλού, είναι η αρχή της ειδικότητας. Δηλαδή κανένας δεν διώκεται, παρά μόνο για το έγκλημα για το οποίο ζητείται η έκδοσή του.

Και όμως, κύριε Υπουργέ, με το νομοσχέδιό σας σε επτά περιπτώσεις κάμπτεται η αρχή της ειδικότητας και μπορεί τελικώς να διωχθεί ημεδαπός ή αλλοδαπός στη χώρα που ζητάει την έκδοσή του και για εγκλήματα που είναι πέραν της αιτήσεως εκδόσεως. Σας το επιβάλλει αυτό η απόφαση πλαίσιο; Σας απαντώ ευθέως, όχι. Το σημαντικότερο όμως πρόβλημα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναδεικνύεται στο δεύτερο μέρος των ρυθμίσεων τις οποίες εισάγεται η κυβέρνηση και που αφορούν την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Το πρώτο κρίσιμο μέγεθος που πρέπει να μας απασχολήσει είναι ότι για πρώτη φορά στην ποινική μας ζωή εισάγεται ως τρομοκρατική δραστηριότητα, η δραστηριότητα ενός ατόμου, δηλαδή, το τρομοκρατικό έγκλημα πλέον αφορά μεμονωμένη δράση ενός ατόμου. Ποτέ μέχρι στιγμής δεν αξιολογήθηκε στο ποινικό μας σύστημα ως τρομοκρατική δραστηριότητα στο ποινικό μας σύστημα η δράση ενός ατόμου. Εισάγεται, λοιπόν, για πρώτη φορά και αυτό πρέπει να σας πω ότι είναι εξαιρετικά επικίνδυνο.

Την ίδια ώρα που εμείς εισάγουμε την ατομική τρομοκρατική δράση στην εσωτερική ποινική μας νομοθεσία, οι Γερμανοί, που πολύ πρόσφατα προσάρμοσαν την δική τους ποινική νομοθεσία στην απόφαση-πλαίσιο, αρνήθηκαν να αποδεχθούν ως δυνατή τρομοκρατική δραστηριότητα τη μεμονωμένη δράση ενός ατόμου.

Οι Γερμανοί, επι πλέον συνέδεσαν την πιθανότητα να βλαβεί δημόσια αρχή ή διεθνής οργανισμός, συνέδεσαν την πιθανότητα να προκληθεί σοβαρός φόβος και να εξαναγκαστεί μια δημόσια αρχή ή ένας διεθνής οργανισμός να προχωρήσει σε παράνομη πράξη ή παράλειψη, μόνο αν αυτό είναι αποτέλεσμα συλλογικά οργανωμένης τρομοκρατικής δράσης.

Συναφώς προς αυτή την πρώτη παρατήρηση, που αφορά την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, είναι και η εισαγωγή παντελώς ασαφών εννοιών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για πρώτη φορά, τυποποιούνται ως τρομοκρατικές πράξεις κοινά εγκλήματα: όπως η αρπαγή ανηλίκου, η διακεκριμένη φθορά ξένης περιουσίας κλπ. Τυποποιούνται ως τρομοκρατικές πράξεις, υπό την προϋπόθεση βεβαίως, ότι τελούνται υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μία χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό ή με σκοπό να εκφοβίσουν έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσουν σε παράνομη πράξη ή παράλειψη δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό. Ο εξαιρετικός κίνδυνος που προκύπτει από αυτές τις ρυθμίσεις είναι ότι εισάγονται παντελώς ασαφείς έννοιες, οι οποίες μάλιστα δεν είναι γνωστές στο ποινικό μας σύστημα. Και η ασάφεια αυτή των εννοιών δεν μπορεί να ξεπεραστεί, διότι δεν υπάρχουν κοινά ερμηνευτικά εργαλεία, δεν υπάρχουν κοινά

αποδεκτές ερμηνευτικές προσεγγίσεις. Τι θα πει «τελούνται υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μία χώρα ή μπορεί να προκαλέσουν σοβαρό φόβο»;

Το χειρότερο όλων, μετά απ' αυτήν την ανασφάλεια δικαίου που δημιουργείται, κύριε Υπουργέ, είναι οι σοβαρότατες αντινομίες, που προκύπτουν από τις ρυθμίσεις τις οποίες εισηγήστε. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα: Κατά το νέο 187Α του ποινικού μας κώδικα, όπως τροποποιείται σύμφωνα με την πρότασή σας, όποιος παρέχει πληροφορίες ή υλικά μέσα σε κάποιον, για να τελήσει τρομοκρατική πράξη τιμωρείται με ποινή καθειρξεως μέχρι δέκα χρόνια. Αυτό αποτελεί ευθεία προσβολή μιας από τις πιο θεμελιώδεις αρχές κάθε αντικειμενικού ποινικού συστήματος. Το ελληνικό ποινικό μας σύστημα είναι ένα αντικειμενικό ποινικό σύστημα.

(Στο σημείο αυτό κυτπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα μου δώσετε και εμένα δύο λεπτά, κύριε Πρόεδρε. Άλλωστε θα τελειώσω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Θα κρατηθεί και ο χρόνος ο δικός σας και του Υπουργού και όλων των εκπροσώπων από τη δευτερολογία.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Σύμφωνα με τα άρθρα 45 και επόμενα του ποινικού μας κώδικα η ευθύνη του συμμετόχου ακολουθεί την ευθύνη του αυτουργού. Η ποινή του συμμετόχου ακολουθεί την ποινή του αυτουργού. Δηλαδή, δεν είναι ασύνδετη για τον ποινικό μας νομοθέτη η ευθύνη του συμμετόχου από την τέλεση της άδικης πράξης. Πρέπει να τελεστεί η άδικη πράξη, για να αναζητηθεί και η ποινική ευθύνη του συμμετόχου. Εδώ, λοιπόν, εισάγεται μία βαρύτερη παρέκκλιση από το αντικειμενικό ειδικό ποινικό σύστημα. Μπορεί να τιμωρείται κάποιος, επειδή παρέχει πληροφορίες ή παρέχει υλικά αγαθά σε αυτόν που πρόκειται να κάνει τρομοκρατική πράξη, ανεξαρτήτως από το αν ο φυσικός αυτουργός θα τελήσει την άδικη πράξη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΡΙΟΣ: Είναι δυνατόν όμως; Πώς θα συμβεί;

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Βεβαίως ναι, κατά τη ρύθμιση την οποία εισάγετε. Και όχι μόνο αυτό, αλλά επιπροσθέτως και εάν ακόμα τελεστεί η συγκεκριμένη πράξη, κύριε συνάδελφε, μπορεί να έχουμε βαρύτερη ποινή για το συμμετόχο απ' ότι για τον φυσικό αυτουργό. Θα σας πω ένα παράδειγμα: Κατά το άρθρο 40 του νομοσχεδίου που εισηγήσθε, η φθορά ξένης ιδιοκτησίας, που βεβαίως παίρνει τα χαρακτηριστικά τρομοκρατικής ενέργειας, τιμωρείται με τρία έως πέντε έτη. Ε, λοιπόν αυτός ο οποίος θα δώσει πληροφορίες τιμωρείται με καθειρξη μέχρι δέκα χρόνια. Έτσι, λοιπόν, αν κάποιος δώσει πληροφορίες σε μία τρομοκρατική ομάδα για τις κινήσεις που κάνει ο φύλακας μιας δημόσιας υπηρεσίας, με σκοπό βεβαίως στο κενό της φυλάξεως να επεξεύρι η τρομοκρατική οργάνωση και να προκαλέσει φθορά ξένης ιδιοκτησίας, και ο ύποπτος για την παροχή πληροφοριών τελικώς συλληφθεί, ενώ ο δράστης δεν ολοκληρώσει την τρομοκρατική ενέργεια, αυτός ο οποίος παρείχε την πληροφορία θα τιμωρηθεί μέχρι δέκα χρόνια καθειρξη. Ο φυσικός αυτουργός πάλι, ο οποίος ενδεχομένως θα προχωρήσει –να πάρω εγώ τη χειρότερη περίπτωση– στη φθορά, θα τιμωρηθεί μέχρι πέντε χρόνια φυλάκιση.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Δεν γίνεται αυτό.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Ε, καλά δεν γίνεται. Εντάξει. Είναι ακριβώς έτσι, όπως σας το λέω. Να σας το πω διαφορετικά. Η φθορά ξένης ιδιοκτησίας τιμωρείται, τυποποιούμενη ως τρομοκρατική ενέργεια, με τρία έως πέντε έτη.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Ο όρος της τρομοκρατίας.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Επαναλαμβάνω ότι τυποποιούμενη ως τρομοκρατική ενέργεια τιμωρείται από τρία έως πέντε χρόνια.

Ε αυτός που παρέχει τις πληροφορίες, τιμωρείται με καθειρξη μέχρι δέκα χρόνια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει, όμως, –και αυτό είναι το τελευταίο θέμα που θίγω και κλείνω– και ένα τεράστιος σημασίας, άλλο θέμα που αφορά τις ειδικές ανακριτικές πράξεις.

Μέχρι σήμερα οι ειδικές ανακριτικές πράξεις, όπως είναι η

εξέταση του DNA, γίνεται κάτω από ορισμένες αυστηρές προϋποθέσεις. Τώρα, οι ειδικές ανακριτικές πράξεις μπορούν να αφορούν έναν ατελείωτο αριθμό υπόπτων, όχι διωκομένων, διότι εκτός από το τρομοκρατικό έγκλημα τιμωρείται η προπαρασκευαστική πράξη, τιμωρείται η απειλή τρομοκρατικής ενέργειας, τιμωρείται η παροχή πληροφοριών όπως και η παροχή υλικών αγαθών προκειμένου να τελεστεί η τρομοκρατική πράξη. Δηλαδή, κάθε ύποπτος όχι μόνο τρομοκρατικής ενέργειας, αλλά ύποπτος για προπαρασκευαστική πράξη, ύποπτος για παροχή πληροφοριών, ύποπτος για παροχή υλικών μέσων για τη διενέργεια τρομοκρατικής πράξης, όλος αυτός ο απερίοριστος κύκλος υπόπτων, μπορεί να τελεί υπό το ασφυκτικό καθεστώς της παραβίασης ατομικών δικαιωμάτων, για να γίνει ειδική ανακριτική πράξη.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Πού τα βρήκατε αυτά;

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κύριε Υπουργέ της Δικαιοσύνης, πριν αναρωτηθείτε πού τα βρήκαμε, μελετήστε καλύτερα.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Ε, όχι...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Ε, όχι όταν μου λέτε πού τα βρήκατε, θα σας απαντήσω: Είναι καλύτερα να μελετήσετε. Σας παρακαλώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κύριε Καστανίδη, παρακαλώ προχωρήστε χωρίς να ζητάτε απαντήσεις.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Καλό είναι να μελετήσετε και εσείς.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κύριε Υπουργέ της Δικαιοσύνης, ίσως θα ήταν πολύ ενδιαφέρον, πριν συνεχίσουμε τη συζήτηση, να συνηνοηθείτε και με συνεργάτες σας.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Μα, έδωσε εξηγήσεις από το Βήμα, ο κύριος Υπουργός.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κύριε Πολύδωρα, σας παρακαλώ. Σε λίγο θα διαδεχθείτε στο Βήμα, τον κ. Καστανίδη.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, δεν υπάρχει κανείς σ' αυτόν τον τόπο που να μη μάχεται την τρομοκρατία. Και δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι έχουμε όλοι μας τις καλύτερες των προθέσεων για την υπεράσπιση των ατομικών ελευθεριών. Εκείνο που έχει όμως σημασία είναι προς τα πού προσανατολίζεται η συγκεκριμένη νομοθετική πράξη. Δεν είναι θέμα προθέσεων.

Η συγκεκριμένη, λοιπόν, νομοθετική πράξη, σε μια εξαιρετικά δύσκολη εποχή, φοβούμαι ότι κινείται προς την υπερενίσχυση της ασφάλειας και σε βάρος των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων. Κατά την επεξεργασία των άρθρων, θα καταθέσουμε συγκεκριμένες προτάσεις, ελπίζοντας ότι θα βελτιώσετε την πρόταση την οποία εισηγήσθε. Δεν είμαι αισιόδοξος –μακάρι να διαφυσθώ– ότι ωφέλιμες και χρήσιμες προτάσεις υπέρ των ελευθεριών θα υιοθετηθούν.

Η Αντιπολίτευση ασκεί με υψηλή ευθύνη το καθήκον της και θα καταψηφίσει οπωσδήποτε στην περίπτωση που δεν διορθώσετε σοβαρότατα λάθη του νομοσχεδίου που εισηγήσθε.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κύριε Καστανίδη, εξαντλήσατε και το χρόνο της δευτερολογίας σας, να έχετε υπόψη σας και σας μένει μόνο η τριτολογία για πέντε λεπτά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν προβλέπεται συμψηφισμός, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Επείσημα στον κ. Καστανίδη, ότι εξαντλεί και το χρόνο της δευτερολογίας. Και απ' ό,τι βλέπετε, κύριε Γεωργακόπουλε, δεν διαμαρτύρεται ούτε ο ίδιος.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Δεν αφορά τον κ. Καστανίδη αυτό, κύριε Πρόεδρε, αφορά το Προεδρείο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Το λόγο έχει ο κ. Πολύδωρας.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι το συζητούμενο σχέδιο νόμου υπηρετεί δύο αρετές. Η μία είναι αυτή η συμβολή της Ελλάδος –και προς τούτο συγχάιρω την προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, γιατί άνευ επιφυλά-

ξων ψήφισε τις αποφάσεις-πλαίσια και τις δύο- στη διαμόρφωση του ενιαίου δικαίου χώρου, ενός χώρου, όπως είπε και ο Υπουργός της Δικαιοσύνης, που θέλουμε να είναι χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

Η δεύτερη αρχή είναι μία επίκαιρη, θα έλεγε κανείς, γι' αυτό το καλοκαίρι και υπό την πίεση των πραγμάτων εκπομπή, αποστολή ενός σήματος στην οικουμένη-το είπε με καταπλήσσο-σα ειλικρίνεια, εξομολογητική ειλικρίνεια, ο Υπουργός της Δικαιοσύνης- αντί να είναι ο οποιοσδήποτε συνάδελφος στις ελληνικές ή τις ξένες τηλεοράσεις και να λέει «επιδιώκουμε να διοργανώσουμε, να διεξαγάγουμε τους ασφαλέστερους και καλύτερους Ολυμπιακούς Αγώνες». Ας διατυπωθεί αυτό και με την ευκαιρία του παρόντος νομοσχεδίου από την Εθνική Αντιπροσωπεία. Είναι λίγο;

Και εάν αυτά υποτιμώνται και τα δύο και η ευρωπαϊκή μας συμβολή και η περίπτωση για το πώς επικαιροποιούμε τη στάση μας κατά της τρομοκρατίας -ότι είμαστε, όχι μόνο ρητορικά, εκείνοι που καταδικάζουμε τη σύγχρονη μάστιγα των ασυμμέτρων απειλών της τρομοκρατίας και τα παρόμοια και θέλουμε μια μαχόμενη δημοκρατία και στον τόπο μας- θέλω να σας ρωτήσω ευθέως, τι θα νομοθετούσατε εσείς σήμερα με αυτές τις δύο αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ή αλλιώς είναι ανεκτό, να εκπεμφθεί από την Εθνική Αντιπροσωπεία ένα σήμα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι εδώ είμαστε κάπως ετεροβαρείς υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και όταν το σύνολό μας, δηλαδή, ο φυσικός μας χώρος, οι εταίροι μας και εμείς με την υπογραφή μας έχουμε ενώσει τις δυνάμεις μας, θέλει να έχει μία ισορροπία η πολιτική βούληση και η πολιτική πράξη και ο νόμος εδώ στην Ελλάδα μεταξύ ελευθερίας, ατομικών δικαιωμάτων και πολέμου κατά της τρομοκρατίας; Αυτό είναι το επιδιωκόμενο.

Θέλω να τα σκεφτούμε όλα αυτά, διότι παρακολουθώντας προσεκτικά τη συζήτηση και στην Επιτροπή και εδώ θέλω να σας εγκαλέσω, κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, ότι κάνετε περίτεχνες νομικές ασκήσεις. Από την επαγγελματική μου διαστροφή μερικές φορές θαυμάζω τα ευρήματά σας, την επινοητικότητα σας και τους συλλογισμούς σας, τους νομικούς. Νομίζω, όμως, ότι είναι πρόσχημα πολιτικό. Πρόσχημα γιατί δεν έχετε τη γενναιότητα καρδιάς και την πολιτική βούληση να πείτε, ναι, τιμούμε την υπογραφή μας -του κ.Πετσάλνικου, αν δεν κάνω λάθος- και για τις δύο αποφάσεις, ως ΠΑΣΟΚ, ενιαίο ΠΑΣΟΚ. Εμείς λέμε συνέχεια της πολιτείας. Η μία κυβέρνηση υπέγραψε στις Βρυξέλλες, η άλλη κυβέρνηση εκτιμώντας το απαιτούμενο ευρωπαϊκό και κοινωνικό και επίκαιρο -πιο επίκαιρο μετά την 11η Σεπτεμβρίου του 2001 και μετά την 11η Μαρτίου του 2004 στην Ισπανία. Αυτά είναι δυναμικές, οι οποίες υπαγορεύουν πολιτικές συμπεριφορές και εντέλει νομοθετικές πρωτοβουλίες.

Εγώ θαυμάζω, τον Υπουργό της Δικαιοσύνης, για την πρωτοβουλία γιατί υπό πίεση -σώζεται και η Ολομέλεια η δική μας εδώ, οι συνεδριάσεις- πρέπει ως απτόμενο το θέμα των ατομικών δικαιωμάτων, να συζητηθεί σε Ολομέλεια. Και φυσικά σας ζητώ να σεβαστείτε ότι πρέπει, να συζητηθεί και να ψηφιστεί τώρα, πριν από τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το χρειαζόμαστε.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ: Γιατί;

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Για τον ίδιο λόγο που όλοι σας -εκτός αν έχετε άλλη άποψη, δεν έτυχε να σας δω προσωπικά- και όλοι μας -«όλοι σας» λέω για το ΠΑΣΟΚ, μια και ερωτώμαι- διατυπώνετε τη δήλωση -και την υπογράφεω, την προσυπογράφεω- ότι θέλουμε να εκπέμψουμε στην οικουμένη το σήμα, ότι είμαστε ικανοί να διεξαγάγουμε ασφαλείς, τους ασφαλέστερους Ολυμπιακούς Αγώνες.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Μου επιτρέπετε μία διακοπή, κύριε Πολύδωρα;

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Εγώ ναι.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ορίστε, κύριε Βενιζέλο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Με την ανάπτυξη αυτού του επιχειρήματος εκθέτετε τη χώρα σε κίνδυνο μεγάλης παρεξήγησης και προσβολής της αξιοπιστίας της στα διεθνή μέσα ενημέρωσης, γιατί όταν από του Βήματος της Βουλής και ως Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της κυβερνητικής Πλειοψηφίας

κατηγορείτε την Αξιωματική Αντιπολίτευση, ότι δεν κήδεαι της ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων...

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Κατάλαβα.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: ...κάτι που είναι ανακριβές, δίνετε έρεισμα σε όλους τους συστηματικούς συκοφάντες της χώρας να πλήξουν την αξιοπιστία μας λίγες εβδομάδες πριν από την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Ευχαριστώ πολύ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: Σας παρακαλώ, πάρα πολύ, να το αποσαφηνίσετε αυτό...

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Βεβαίως!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ: ...και να το ανακαλέσετε.

Με την ευκαιρία δηλώνω και ως πρώην Υπουργός, αρμόδιος για την προετοιμασία των Ολυμπιακών Αγώνων ότι μέριμνά μας χωρίς καμία έκπτωση και παρεκκλίση είναι να οργανώσουμε απολύτως ασφαλείς Ολυμπιακούς Αγώνες.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΥΛΥΔΩΡΑΣ: Εγώ αποδέχομαι την παρέμβαση-διακοπή του κ. Βενιζέλου ως αναγκαίο συμπλήρωμα του δικού μου επιχειρήματος, με δύο στοιχεία που αξιοποιώ. Δεν είναι στις προθέσεις μου να εκθέσω τη χώρα καταγγέλλοντας μία παράταξη, την παράταξη που ήταν χθες. Αυτός ακριβώς είναι ο συλλογισμός μου.

Μάλιστα από τη διακοπή του κ. Βενιζέλου αξιοποιώ δύο στοιχεία: την καταληκτική δήλωση, το επαναλαμβανόμενο προς αποσαφήνιση πάσης αμφιβολίας κλπ, και το ενδιάμεσο, πράγμα που είναι ανακριβές. Θα ευχόμουν να είναι ανακριβές και ενώ νομίζω και εγώ μαζί σας.

Ο συλλογισμός ο δικός μου έλεγε, ότι επικαλούμαστε και επιστρατεύουμε μια πολύ καλή νομική επίδοση σε νομικές ασκήσεις, οι οποίες έχουν την αξία τους, τη σχετική, γιατί έχουν αντικρουστεί όλα και εγώ θα επιχειρήσω να το πράξω, που περισσότερο καταλήγει να είναι πρόσχημα. Σας ήλεγξα για την γενναιότητα καρδιάς. Έβλεπα ότι δεν υπάρχει. Υπάρχει με την παρέμβαση του κ. Βενιζέλου. Είναι ανακριβές. Θέλουμε και Ολυμπιακούς Αγώνες και την υπόθεση της τρομοκρατίας, που και ο κ. Καστανίδης τη διετύπωσε.

Τι συμβαίνει εδώ; Μπορώ να μην κατηγορήσω τους ομιλητές του ΠΑΣΟΚ, για παράδειγμα, με την καλή μου προαίρεση, που είπαν ότι οι δύο συμβάσεις είναι άσχετες και θα έπρεπε να είναι δύο νομοσχέδια; Δεν συγκινείστε από το γεγονός ότι είναι ψηφισμένες την ίδια ημέρα; Δεν συγκινείστε από το γεγονός ότι έχει κατάλογο εγκλημάτων και για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και για την τρομοκρατία, που συμπίπτει κατά 80%; Δεν ξέρω αν υπάρχει κάποιο από τα αδικήματα της τρομοκρατίας, που να μην συμπεριλαμβάνεται ή αυτούσια ή με πλάγια εννοιολογική ανάλυση στον κατάλογο των εγκλημάτων του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

Πώς μπορώ εγώ να δεχτώ ότι είναι ασύνδετα, ενώ βλέπω εδώ νομοτεχνική πληρότητα και αρτιότητα, όταν έρχονται και τα δύο νομοθετήματα αυτά από πράξεις συναφείς, σχεδόν ταυτόσημες, στην επιδίωξη του απώτερου σκοπού, η οποία επιδίωξη του απώτερου σκοπού είναι ενιαίος δικαϊκός ευρωπαϊκός χώρος ελευθερίας, δικαιοσύνης και ασφάλειας;

Πώς μπορώ, για παράδειγμα, να μην ελέγξω τις αιτιάσεις που ηγέρθησαν για την περίπτωση του υπόπτου; Λέει ο Υπουργός της Δικαιοσύνης και στην Επιτροπή και εδώ: «Δεν είναι αυτό καμία προθυμία της Ελλάδος, να στείλει τον ύποπτο στο άλλο κράτος». Τι είναι; Θέλουμε να κάνουμε μια προσαρμογή στα διαφορετικά δικαϊκά συστήματα στην προεργασία, διότι σε πολλά από τα ευρωπαϊκά κράτη στην ενότητα των οποίων ανήκουμε δεν υπάρχει η ίδια τυπική μορφή της ασκήσεως ποινικής δίωξης. Και είναι πειστικότατο. Έχει πολύ προεργασία προδικαστικού χαρακτήρα, η οποία στο τέλος προαπαιτεί, ενώ εμείς δεν το έχουμε αυτό, και την παρουσία του κατηγορούμενου και εκείνη την ώρα για να ασκηθεί η ποινική δίωξη. Μου άρεσε η παραστατικότητα με την οποία ο νομικός Υπουργός Δικαιοσύνης Αναστάσης Παπαληγούρας λέει: «Πώς θα ασκηθεί, όταν το προαπαιτούμενο είναι να είναι ενώπιον των αρχών του ζητούμενου κράτους»;

Αυτά είναι ο ευθύς λόγος της Κυβέρνησης προς την Εθνική Αντιπροσωπεία. Τουλάχιστον ζητούσαμε την κατανόηση στο

νομικό επιχείρημα. Ο κ. Καστανίδης –σας διέκοψα και με συγχωρείτε αναδρομικά- έλεγε το επιχείρημα, παραδείγματος χάριν, της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας εν σχέσει με την πληροφορία. Μα, ο ίδιος στην ανάλυση του επιχειρήματος έλεγε ότι, εάν η φθορά ξένης ιδιοκτησίας περιβληθεί το χαρακτήρα, υπαχθεί στον πρόσθετο όρο του αξιοποιήσιμου ή στον ίδιο το χαρακτήρα για το νομικό χαρακτηρισμό της πράξεως ως τρομοκρατία, δεν είναι σε αυτά τα ποινικά όρια που λέει η πρώτη πράξη ή η σκέψη ότι η φθορά ξένης ιδιοκτησίας θα τιμωρηθεί κατά επεικέλεστο βαθμό απ' ό,τι ο παρέχων τις πληροφορίες. Δεν ισχύει.

Το ίδιο δεν ισχύει για υπόθεση...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Σας το λέει και το Επιστημονικό Συμβούλιο, κύριε συνάδελφε.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Το Επιστημονικό Συμβούλιο –δεν το είπατε- λέει ότι είναι θετικό και κάνει την ανάλυση σε εκείνα τα οποία κατηγορήσατε εσείς, παραδείγματος χάρι ότι ορίζει ως τρομοκρατική πράξη και του μονήρους ανθρώπου, του ενός ανθρώπου. Δηλαδή φεύγει από τον παραδεδομένο χαρακτήρα της συμμορίας, της ομάδας και της συστάσεως ομάδος για κακουρηγματικές πράξεις και πηγαίνει, εκτιμώντας τα σύγχρονα δεδομένα με την τεχνολογία, με την ικανότητα, με την απόφαση και εκτιμά ότι και ο μεμονωμένος, ο μονήρης κακοποιός μπορεί να είναι εις το κατηγορήμα της τρομοκρατίας.

Οι αναλύσεις, οι εξηγήσεις, οι οποίες εδόθησαν είναι πειστικές. Και σε όλα αυτά....

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Μια ερώτηση μπορώ να κάνω;

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Με συγχωρείτε, όχι.

Σε όλα αυτά θέλω να συζητήσουμε και αναλυτικά δύο ρυθμίσεις. Ο κ. Καραμάριος μας ελέγχε νομικά, αλλά του ζητώ να κατανοήσει ότι είναι μια διάταξη νόμου στην οποία προέχει το πολιτικό στοιχείο –το λέω μετά παρηρησίας- και όχι το αυστηρά νομικό στοιχείο. Ποια είναι η διάταξη νόμου; Είναι ότι δεν είναι τρομοκρατία εκείνη η πράξη η οποία μπορεί να έχει ομοιότητες, διάφορα συνδικαλιστικά, ελευθερίες, ατομικές ελευθερίες, πολίτευμα, δημοκρατία. Είναι μεγάλη διασφάλιση. Είναι μια ρήτρα η οποία είναι αξιοπρόσεκτη και καταδεικνύει την ευαισθησία της Κυβέρνησης και του Υπουργού ο οποίος εισάγει το νομοσχέδιο προς συζήτηση και ψήφιση και ζητώ να εκτιμηθεί.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Το μέτρο ποιο είναι για τη συνδικαλιστική ελευθερία;

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Σε κάθε περίπτωση, επειδή είναι εδώ μία άλλη προτασόμενη αρετή στο ίδιο νομοσχέδιο, θα σας την πω τώρα, κύριε Κουβέλη, εκλεκτέ συνάδελφε, Κοινοβουλευτική Εκπρόσωπος του Συνασπισμού. Τι είναι; Παρέχεται όλη η κρίση και όλη η απόφαση για την υλοποίηση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στη δικαστική εξουσία. Απεμπλέκεται –και αυτό είναι κατάκτηση που προέρχεται από τις αποφάσεις, είναι κατάκτηση που ενσωματώνεται εδώ- και θέλω να πω ότι στα πλαίσια της διακριτικής εξουσίας εκείνου που κρίνει με αυτήν τη ρήτρα για τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, για το πολίτευμα, για την ατομική ελευθερία, εμπιστεύομαι τον Έλληνα δικαστή, διότι εκείνος καλείται να κάνει τη διαφορά. Και σας λέω ότι δεν μπορεί, μονόδρομος διαμορφώνεται. Έτσι το εκτιμώ, έτσι το εισηγούμαι στη συζήτηση. Η πρώτη ρήτρα είναι αυτή.

Η δεύτερη ρήτρα λέει ότι ο ημεδαπός δεν εκδίδεται. Πολύτιμη ρήτρα και αυτή. Μου αντέλεξε ο συνάδελφος ότι παρά ταύτα κατ' αρχήν δεν μπορούσε να παραβιαστεί και η αρχή, διότι είσαι σε μία ενότητα, σε μία ευρωπαϊκή ενότητα.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Εκδίδεται.

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ: Εν τέλει δεν εκδίδεται, το μελέτησα, εκεί τείνουν οι διατάξεις και οι συγκεκριμένες απαγορεύσεις τις οποίες θεσπίσαμε και νομίζω ότι έχουμε ένα ισορροπημένο νομοσχέδιο στην κρίση, στην απόφαση και στην ψήφιση της Εθνικής Αντιπροσωπείας και για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και για την τρομοκρατία. Νομίζω ότι αυτό το «κατά συνείδηση» που ελέγχε δεν ξέρω αν ισχύει πλέον για την άποψη, τη σκοπιά του ΠΑΣΟΚ. Να το τηρήσετε και εδώ να έχουμε και τη δημοκρατική ευαισθησία και το σεβασμό, να τιμήσουμε δηλαδή την υπογραφή μας στις αποφάσεις.

Και εδώ ενώνουμε τις δυνάμεις μας για εκείνο που είπε ο κ. Βενιζέλος όταν με διέκοψε, ότι είναι ευδιάκριτο, ότι είναι ακρι-

βές ότι η παράταξη του ΠΑΣΟΚ ασφαλώς υπερψηφίζει την αρχή του ενιαίου ευρωπαϊκού δικαίου χώρου, σέβεται την υπογραφή στις συμβάσεις και εκπέμπει και το σήμα εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων ότι εδώ θα φτιάξουμε τους καλύτερους, ασφαλέστερους Ολυμπιακούς Αγώνες. Είμαστε μια δημοκρατία μαχόμενη για την ελευθερία και κατά της τρομοκρατίας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Συνεχίζουμε με τον κατάλογο των ομιλητών. Από δω και πέρα η διάρκεια της ομιλίας θα είναι δέκα λεπτά. Είναι εγγεγραμμένοι δεκαέξι ομιλητές, που αυτό σημαίνει ότι μαζί με τις δευτερολογίες θα διαρκέσει η συνεδρίαση πολύ μετά τα μεσάνυχτα. Το Προεδρείο, λοιπόν, παρακαλεί να τηρηθεί ο χρόνος του δεκαλέπτου.

Ο κ. Μιλτιάδης Παπαϊωάννου έχει το λόγο. Ελπίζω να τηρήσετε το δεκάλεπτο.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ξεκινήσω με τα αυτονόητα για να μην υπάρχουν παρανοήσεις, παρεξηγήσεις και να μην υπάρχουν αβεντικές ερμηνείες από τον κ. Πολύδωρα.

Η τρομοκρατία είναι αυτονόητο ότι είναι ένα έγκλημα και ταυτόχρονα ένα υπαρκτό διεθνές πρόβλημα. Χρειάζεται η διεθνής συνεργασία για την αντιμετώπισή του.

Κύριε Υπουργέ, εδώ θα προτάξω και εγώ το πολιτικό. Είπατε στην πρωτολογία σας ότι είναι το υπ' αριθμόν ένα διεθνές πρόβλημα είναι η τρομοκρατία. Πιστεύω ότι κάνετε ένα μεγάλο λάθος. Αυτό εκπέμπουν κυρίως, αν όχι αποκλειστικά, οι Ηνωμένες Πολιτείες. Άλλα είναι τα πρώτα προβλήματα της ανθρωπότητας, όπως είναι η πείνα η παιδική, η θνησιμότητα, η προστασία του περιβάλλοντος, η έλλειψη ενέργειας και τόσα άλλα ζητήματα.

Έκανα αυτή την σημείωση, στην αρχή, για να αναδείξω στη συνέχεια ότι αυτό το νομοσχέδιο εκπέμπει τρομοφοβία, ότι συμβάλλει σε ένα κλίμα τρομοϋστερίας. Αυτό είναι το κρίσιμο ζήτημα. Ασφαλώς και η ασφάλεια είναι βασικό δικαίωμα των πολιτών και ευθύνη της κάθε πολιτείας, μέσα όμως στα πλαίσια όμως που τέθηκαν από τους προηγούμενους συναδέλφους –το είπα και ο κ. Βενιζέλος- σε συνέπεια και ισορροπία με τις πανανθρώπινες αξίες της ελευθερίας, της δικαιοσύνης, της δημοκρατίας.

Το κρίσιμο ερώτημα κατά συνέπεια είναι αν ο κύριος Υπουργός βρήκε τη χρυσή τομή. Αν βρήκε την ισορροπία στα πλαίσια των διεθνών υποχρεώσεων της χώρας και στις συμβάσεις στις οποίες έχουμε και εμείς τη δική μας ξεχωριστή συμμετοχή;

Θα σας πω, κύριε Υπουργέ, ότι πάρα πολλές και σημαντικές ρυθμίσεις –τις έβρισαν και οι προηγούμενοι συνάδελφοι- είναι έξω από την απόφαση-πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και θα σας θυμίσω, χωρίς να σας κάνω περισσότερες αναλύσεις, μερικές απ' αυτές, όπως:

Η έννοια του ατομικού τρομοκράτη. Ο κ. Καστανίδης είπε ότι η Γερμανία που είχε μέχρι σήμερα αυτή την ήδη τον βγάξει από τον ποινικό της δίκαιο. Εμείς γιατί αυτήν τη στιγμή φέρνουμε την έννοια του ατομικού τρομοκράτη; Όταν υπάρχει έγκλημα –γιατί ένας τρομοκράτης κάνει κάποιο έγκλημα- υπάρχει και η αντίστοιχη ποινική πρόβλεψη και η αντίστοιχη νομική μεταχείριση από το ισχύον μας νομικό οπλοστάσιο.

Γιατί, κύριε Υπουργέ, αυξάνετε από είκοσι χρόνια σε τριάντα χρόνια την παραγραφή για την ανθρωποκτονία όταν είναι αποτέλεσμα τρομοκρατικής δράσης; Επειδή η χώρα μας δεν μπόρεσε τόσα χρόνια να έχει θετικά αποτελέσματα στην υπόθεση της «17 Νοέμβρη», σημαίνει ότι από είκοσι χρόνια τα πάμε σε τριάντα;

Γιατί, κύριε Υπουργέ, αυτήν τη στιγμή, έστω κάτω από τις πράγματι πολλές ασφαλιστικές δικλίδες, προβλέπεται η έκδοση Ελλήνων πολιτών;

Γιατί, κύριε Υπουργέ, μιας και επικαλεσθήκατε την παράγραφο 8 του άρθρου 40 του σχεδίου νόμου, δεν σας έχουν πει οι συνεργάτες σας ότι η διατύπωση αυτή είναι ελλιπής σε σχέση με την παράγραφο 2 του άρθρου 1 της απόφασης-πλαίσιο του Συμβουλίου για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας;

Δεν γίνεται αναφορά και θα πρέπει να γίνει μέχρι την τελική ψήφιση του σχεδίου νόμου, στις αρχές της ελευθερίας, της

δημοκρατίας, του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών του κράτους δικαίου.

Να επαναλάβετε εδώ μαζί με αυτά που έχετε πει, ότι αυτήν τη διατύπωση που υπάρχει για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας στο άρθρο 6 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα περιληφθεί στην τελική διατύπωση. Θα είναι μία επιπλέον εγγύηση.

Είπα στην αρχή ότι το όλο πλαίσιο –εγώ θα μείνω στο τι εκπέμπει, στο σήμα που είπε ο κ. Πολύδωρας– έχει το πολιτικό του στοιχείο. Και νομίζω ότι οι δικές σας ρυθμίσεις, που εισηγείστε στην Εθνική Αντιπροσωπεία, είναι συμβατές με την τρομοφοβία που θέλουν να επιβάλουν, που εκπέμπουν οι Ηνωμένες Πολιτείες σε ολόκληρο τον κόσμο. Και φοβάμαι ότι είναι σε συνέπεια με μία στροφή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής προς τον ατλαντισμό. Με εξέπληξε χθες το ότι η Νέα Δημοκρατία, η Κυβέρνησή της, ο κ. Καραμανλής, υποστήριξαν για την προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης τον κ. Κρις Πάτεν, δηλαδή την επιλογή των Ηνωμένων Πολιτειών, ενώ μέχρι σήμερα, από την εποχή του Κωνσταντίνου Καραμανλή, όταν μπήκαμε στην ΕΟΚ σταθερή ήταν η θέση όλων των ελληνικών κυβερνήσεων να συμπλέουμε με το γαλλογερμανικό άξονα. Άρα, μήπως αυτό το σήμα δεν είναι ένα σήμα, προς την οικουμένη που είπε προηγούμενα ο κ. Πολύδωρας αλλά ένα σήμα προς τις Ηνωμένες Πολιτείες;

Θα μπορούσατε, κύριε Υπουργέ, να είστε πιο σαφής. Άλλωστε η Επιστημονική Υπηρεσία της Βουλής μεταξύ των άλλων σημειώνει «αφόρητη χρήση αόριστων εννοιών, ότι επιφορμαρεί το ενδεχόμενο υπερβολικής διευρύνσης του αξιοποιήσιμου». Οι προηγούμενοι συνάδελφοι κατέθεσαν συγκεκριμένες προτάσεις. Δεν θα ήταν σωστό, κύριε Υπουργέ, να τα δείτε αυτά και ως υπήρχε μία μικρή καθυστέρηση για την ψήφιση του σχεδίου νόμου, ώστε να γίνει ουσιαστική συζήτηση και με τη συμμετοχή εκπροσώπων των επιστημονικών φορέων της χώρας; Τόσα χρόνια που είμαι στη Βουλή των Ελλήνων και από τότε που θεσμοθετήθηκε αυτή η διαδικασία, πρώτη φορά διαπιστώνω εκτίμηση «δεν θα έρθουμε στη Βουλή να καταθέσουμε, γιατί ο χρόνος που μας έχει δώσει η Κυβέρνηση και όχι η Βουλή είναι τόσο λίγος ώστε να μην μπορούμε να διατυπώσουμε θέσεις». Αυτό δεν συνιστά δημοκρατικό έλλειμμα; Αυτό δε σημαίνει ότι από αυτήν την Κυβέρνηση λείπει η δημοκρατική ευαισθησία, τού να ακουστούν οι αρμόδιοι φορείς;

Να σας ρωτήσω και κάτι άλλο, κύριε Υπουργέ, σε σχέση με τη διαδικασία, την οποία πρέπει να προσέχουμε. Γιατί αλλάξετε την ειδική νομοπαρασκευαστική επιτροπή; Δεν ήταν άξιοι νομικοί; Άλλωστε νομίζω ότι πρόεδρος ήταν ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου. Γιατί βάλατε τους δικούς σας ανθρώπους; Μην τυχόν γιατί θέλατε να περαστεί αυτές τις διατάξεις που ανέφεραν οι κύριοι συνάδελφοι και για να δώσετε ένα σήμα; Άρα, δεν προέχει το πολιτικό στοιχείο σε σχέση με το νομικό; Είναι σωστές οι εκτιμήσεις του Κοινοβουλευτικού Εκπροσώπου της Νέας Δημοκρατίας και των άλλων συναδέλφων ότι τελικά δεν κάνουμε τίποτε άλλο παρά να φέρουμε εκείνο για το οποίο δεσμευθήκαμε και δεσμεύθηκε και η προηγούμενη κυβέρνηση και ο κύριος Υπουργός στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Να, όμως που εσείς επικαλείστε αυτό το επιχείρημα που δεν είναι αληθινό. Γιατί είχατε πολλές ευχέρειες στα πλαίσια της απόφασης-πλαίσιο να προστατεύσετε με καλύτερες εγγυήσεις αλλά και με διατάξεις ουσιαστικού περιεχομένου όλες αυτές τις ρυθμίσεις που ούτως ή άλλως στο πλαίσιο τους συμφωνούμε όλοι μας ότι είναι αναγκαίες.

Κλείνοντας, κύριε Υπουργέ, εγώ δεν πιστεύω ότι αυτή τη στιγμή υπήρχε κάποιος επείγων λόγος για να ψηφίσουμε αυτό το νομοσχέδιο πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Χαίρομαι που ο κ. Πολύδωρας, μετά τη διακοπή που έκανα και με την παρέμβαση του κ. Βενιζέλου, διόρθωσε την αρχική του εκτίμηση, γιατί θα ήταν λάθος εκπομπή πολιτικού μηνύματος, που ασφαλώς δεν έχουμε ανάγκη που τουναντίον προσφέρει αρνητικές υπηρεσίες στη μεγάλη υπόθεση των Ολυμπιακών Αγώνων.

Κύριε Υπουργέ, ξεκινήσατε λάθος σε ένα κρίσιμο νομοσχέδιο, από τη διαδικασία, με την αντικατάσταση των μελών της νομοπαρασκευαστικής επιτροπής για το λόγο ότι βιαστήκατε να

το φέρετε στην Εθνική Αντιπροσωπεία χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερα σημαντικός λόγος και κυρίως γιατί οι εγγυήσεις που δίνει το νομοσχέδιο τόσο επί της ουσίας όσο και επί της διαδικασίας δεν είναι αυτές που θα έπρεπε να είναι, όπως απαιτούν οι καιροί.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Μία παρέμβαση να κάνω. Νομίζω ότι θα είναι χρήσιμη, γιατί επιβεβαιώνεται σύγχυση και άγνοια για το θέμα.

Επειδή και ο κ. Παπαϊωάννου και ο κ. Καστανίδης διερωτήθηκαν γιατί αυθαιρετούμε επιβάλλοντας συγκεκριμένες ποινές σε συγκεκριμένες πράξεις, πρέπει να πω ότι φαίνεται να μην έχετε διαβάσει την απόφαση πλαίσιο. Σας διαβάζω μόνο δύο παραγράφους του άρθρου 5 για να αντιληφθείτε τη λεπτομερή δεσμευτική ρύθμιση που προκύπτει από την απόφαση πλαίσιο. Διαβάζω το άρθρο 5 παράγραφος 2: «κάθε κράτος μέλος λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα ώστε εγκλήματα τρομοκρατίας που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 και τα εγκλήματα που αναφέρονται στο άρθρο 4, εφόσον έχουν σχέση με εγκλήματα τρομοκρατίας, να επισύρουν ποινές στερητικές της ελευθερίας αυστηρότερες από εκείνες που προβλέπει το εθνικό δίκαιο για τα ίδια εγκλήματα όταν δεν συντρέχει η συγκεκριμένη πρόθεση που απαιτείται δυνάμει του άρθρου 1 παράγραφος 1 εξαιρουμένων των περιπτώσεων στις οποίες οι προβλεπόμενες ποινές είναι ήδη οι μέγιστες δυνατές βάσει του εθνικού δικαίου».

Η επόμενη παράγραφος: «Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα ώστε τα εγκλήματα που απαριθμούνται στο άρθρο 2 να επισύρουν ποινές στερητικές της ελευθερίας, οι μέγιστες των οποίων δεν μπορούν να είναι μικρότερες από δεκαπέντε έτη για το έγκλημα που αναφέρεται στο άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο α' και για τα εγκλήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο β' να μην είναι μικρότερες από οκτώ έτη. Εφόσον το έγκλημα που αναφέρεται στο άρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχείο α' αφορά μόνο την πράξη την αναφερόμενη από το άρθρο 1 παράγραφος 1 στοιχείο θ' η μέγιστη ποινή δεν μπορεί να είναι μικρότερη από οκτώ έτη» και άλλα αντίστοιχα...

Πάω να εξηγήσω ότι υπάρχουν συγκεκριμένα και πολύ περιορισμένα πια περιθώρια κινήσεων από πλευράς της όποιας νομοθετούσης κυβέρνησης. Και σ' αυτό που μόλις είπε ο κ. Καστανίδης που διερωτήθηκε γιατί υπάρχει αυτή η ποινή για τον πληροφοριοδότη και γι' αυτόν που χρηματοδοτεί την τρομοκρατική οργάνωση, η απάντηση είναι αυτή που μόλις διάβασα. Γιατί το συγκεκριμένο πλαίσιο ποινών είναι δεσμευτικό και αναφέρεται στην παράγραφο 3 στοιχείο β' του άρθρου 5.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Μου επιτρέψτε μια διακοπή;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ορίστε, κύριε Καστανίδη, έχετε το λόγο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κύριε Υπουργέ, αυτά που σας είπα κατά την πρωτολογία μου δεν είναι για να δυσχεράνουν αλλά για να διευκολύνουν τη συζήτηση.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Μα, δεν είναι ακριβή.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κατά το άρθρο 40 του συζητούμενου νομοσχεδίου στην περίπτωση στ' προβλέπεται η διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας ότι μπορεί να συνιστά τρομοκρατική ενέργεια. Ναι ή όχι;

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Με ρωτήσατε για άλλο θέμα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Αυτό θα σας πω.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):

Δεν είπατε μόνο αυτό. Αναφερθήκατε σε πολλά θέματα και εγώ απήντησα σε ένα από αυτά.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Σας το θέτω και πάλι για να διευκολύνω. Αυτός λοιπόν ο οποίος θα προχωρήσει σε διακεκριμένη φθορά περιουσίας και θα τυποποιηθεί αυτή η αξιόποινη συμπεριφορά του, κατά το άρθρο 40, ως τρομοκρατική ενέργεια, θα τιμωρηθεί σύμφωνα με τα όσα προβλέπει το

άρθρο σαράντα με τρία ως πέντε χρόνια φυλάκιση.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Πάλι τα ίδια.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Η ρύθμισή σας το λέει. Προσέξτε ποιο είναι το θέμα.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Εγώ σας απήντησα σε άλλο θέμα. Εσείς το αγνοείτε και επα- νέχεσθε σε άλλο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Στο ίδιο θέμα σας απαντώ.

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Μπορούμε να μιλάμε για όλα συγχρόνως;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Κύριε Καστανίδη, είναι πολύ ενδιαφέρουσα η συζήτηση αλλά το Προεδρείο σας παρακαλεί να συντομεύετε.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Θα ολοκληρώσω, γιατί καταλαβαίνω ότι δεν υπάρχει θέμα συζήτησης. Το νομοσχέδιό σας προβλέπει ότι αυτή είναι η ποινή τρία έως πέντε χρόνια. Την ίδια ώρα για το ίδιο έγκλημα, αν κάποιος δίνει πληροφορίες, τιμωρείται μέχρι δέκα χρόνια κάθειρξη. Αντιλαμβάνεσθε ότι αυτό είναι μία αντινομία. Δεν σας το επιβάλλει η απόφαση – πλαίσιο. Διότι κατά τα άρθρα 45 και επόμενα του Ποινικού μας Κώδικα η ευθύνη και η ποινή του συμμετόχου ακολουθεί την ευθύνη του αυτουργού.

Δεν σας λέει κανένας, ούτε η απόφαση – πλαίσιο ότι θα τιμωρηθεί με δέκα χρόνια. Αυτό προσπαθώ να σας πω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Νιώτης έχει το λόγο.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΝΙΩΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουμε ενώπιόν μας ένα διπλό σχέδιο νόμου, με δύο κεφάλαια, που θα μπορούσαν να ήταν δύο διαφορετικά σχέδια νόμου και που αφορούν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας ως προσθήκη διατάξεων με την προσπάθεια εναρμόνισης των δύο κεφαλαίων και των αντιστοιχών αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Κύριε Πρόεδρε, υπάρχουν ενστάσεις και αντιρρήσεις επί βασικών θεμάτων του συγκεκριμένου νομοσχεδίου. Νομίζω ότι εξαρχής θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τη στάση μας.

Κύριε Υπουργέ, επιχειρήσατε προσωπικά να αντιμετωπίσετε τα σχετικά επιχειρήματα, τα οποία δεν είναι μόνο δικά μας ή των άλλων κομμάτων, αλλά είναι και της Επιστημονικής Υπηρεσίας της Βουλής όπως και του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί κανείς να διακρίνει συνεννόηση ή χειρισμό για ίδιο κομματικό όφελος κλπ. Έρχεσθε να αντιμετωπίσετε αυτά τα θέματα και τη θεμιτή προσπάθεια να διευκολύνουμε τη διόρθωση αυτών των διατάξεων κατά τη συζήτηση των άρθρων με μία γενικόλογη και αφοριστική τοποθέτησή σας, τι να κάνω, όφειλα να αντιγράψω το πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου όπως το συνυπέγραψε και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Αυτό το επιχείρημα νομίζω ότι κατέρρευσε, γιατί εδώ δεν πρόκειται περί οδηγίας που πρέπει να την εναρμονίσουμε. Ακόμη και μία οδηγία μπορούμε να την τροποποιήσουμε. Αυτό εξηγήθηκε αναλυτικά και από τον κ. Καστανίδη αλλά και από άλλους συναδέλφους, ότι είχατε τη δυνατότητα -όταν οι επί μέρους διατάξεις βρίσκονται σε αντίθεση με το Σύνταγμα ή ανατρέπουν πάγιες αρχές του ποινικού δικαίου μας- να βρείτε τον τρόπο να φέρετε διατάξεις που πραγματικά θα έδιναν το στοιχείο της ισορροπίας, της εναρμόνισης και της αίσθησης ότι δεν επιδιώκουμε τη θεμελίωση διατάξεων που δεν είναι αποδεκτές απ' όλους μας όπως η ασφάλεια και η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας ξοδεύοντας χωρίς λόγο τα αποθέματα που διαθέτει το Σύνταγμα και η έννομη τάξη μας υπέρ της προστασίας των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων της ελευθερίας των πολιτών.

Δυστυχώς υπάρχει μία προχειρότητα και μια απαράδεκτη ταχύτητα που ήρθε αυτό το σχέδιο νόμου. Προσπάθησε ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας να δικαιολογήσει την προχειρότητα λέγοντας, μα, τι να κάνουμε, έχουμε μπροστά μας τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Η Ελλάδα, όπως και τα άλλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διαθέτει ένα νομικό και θεσμικό αυξημένο οπλοστάσιο για την αντιμετώπιση της

τρομοκρατίας. Σε καμία περίπτωση δεν θα είχαμε πρόβλημα να προσθέσουμε και κάποιες διατάξεις που να εναρμονίζουν το ελληνικό με το ευρωπαϊκό πλαίσιο, αν όλα αυτά δεν γίνονταν με την απαράδεκτη προχειρότητα και ταχύτητα, εμφανίζοντας τέτοιες ακραίες διευθετήσεις.

Για ένα τόσο σοβαρό θέμα καλέσατε ενώπιον της αρμοδίας επιτροπής την Ένωση Ελλήνων Ποινικολόγων, το Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών και την Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων. Εξ αυτών προσήλθε με την καλή του θέληση, χωρίς καν να έχει προλάβει να μελετήσει και να ενημερωθεί, ο αξιότιμος Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών κ. Παξινός ο οποίος κατέθεσε ομοίως τις ενστάσεις του, όπως τις επαναδιατυπώνει πιο αναλυτικά το Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής και όπως αναλυτικά και με πολιτικό σκεπτικό σε πολλές από αυτές τις περιπτώσεις και οι συνάδελφοί μου και ο ομιλών τώρα σας επαναθέτουμε για να μπορέσουν ίσως να διορθωθούν κατά τη συζήτηση των άρθρων.

Προβλέπεται σε ένα πλαίσιο όπως είναι το ευρωπαϊκό ένταλμα και το οποίο επί της αρχής είναι αποδεκτό. Κανείς στην Ευρώπη και κανείς από εμάς δεν έχουμε επί της αρχής καμία αντίρρηση και πρέπει να προωθηθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Όμως αυτό ως αρχή και ως θέση δεν σημαίνει καθόλου ότι εσείς πρέπει με το πρόχειρο νομοθέτημά σας να βάζετε εμβλασματικές διατάξεις οι οποίες έρχονται να ανατρέψουν βασικούς κανόνες του ποινικού μας δικαίου. Προβλέπετε την παράδοση ακόμα και υπόπτων πριν καν ασκηθεί η ποινική δίωξη. Επίσης προβλέπεται η παράδοση ημεδαπών ακόμη και αν η πράξη δεν διώκεται στην Ελλάδα.

Πέραν τούτων, καταργείτε την αρχή του διττού αξιόποινου. Ομολογώ ότι εδώ υπάρχει μία οδηγία, μία πίεση, ένα πλαίσιο από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, αλλά με σωστή συζήτηση -και ίσως στα άρθρα θα μπορούσαμε να βρούμε λύση- θα μπορούσατε να μην κάμψετε αυτήν την αρχή και να προβλέψετε να μπαίνουν στις εξαιρέσεις μόνο πράξεις που διώκονται κατά το ελληνικό δίκαιο, έτσι ώστε να μην είστε αντίθετος ούτε με την εναρμόνιση και την απαίτηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο γενικό του πλαίσιο και στο πνεύμα, αλλά ούτε και να κάμπτεται μία βασική και θεμελιώδης αρχή, όπως είναι η αρχή του διπλού αξιοποιήσιμου που δίνει τη δυνατότητα στο δικαστή να ελέγχει εάν η πράξη για την οποία ζητείται η έκδοση ή η δίωξη είναι διωκτέα και κατά το ελληνικό ποινικό δίκαιο και τον ελληνικό ποινικό νόμο. Δεν το κάνετε αυτό!

Βεβαίως, όπως σωστά είπατε, υπάρχει το πλαίσιο. Το πλαίσιο όμως πρέπει να το ερμηνεύουμε στο πνεύμα του. Υπάρχουν οι ελευθερίες που η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση δίδει στα κράτη-μέλη. Και πώς αλλιώς να ήταν όταν όλοι γνωρίζουμε το δημοκρατικό έλλειμμα το οποίο υπάρχει μέσα στο ευρωπαϊκό σύστημα, αλλά και το γεγονός ότι αυτές οι αποφάσεις δεν λαμβάνονται από το νομοθετικό σώμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά από την εκτελεστική εξουσία και τη γραφειοκρατία; Να γιατί πρέπει όταν προσαρμόζουμε αυτά τα πλαίσια, να επιχειρούμε να είμαστε σωστά συντεταγμένοι με το γενικό ευρωπαϊκό πνεύμα, αλλά να θεμελιώνουμε αυτές τις διατάξεις μέσα στο πλαίσιο του ελληνικού Συντάγματος και των βασικών κανόνων του ποινικού μας συστήματος.

Είναι σαφές, κύριε Υπουργέ, ότι και στο δεύτερο κεφάλαιο έρχεστε ουσιαστικά να αντιγράψετε την ίδια τη διάταξη του πλαισίου που έθεσε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο το 2002 και κάνετε μία πάρα πολύ πολύ ατυχή και κακή διατύπωση, θέτοντας ουσιαστικά γενικόλογες διατάξεις και όρους που δεν μπορούν να εξειδικευτούν. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείτε -όχι εσείς αλλά όλοι οι υπεύθυνοι παράγοντες του νομικού μας κόσμου και το Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής οι οποίοι τοποθετήθηκαν και είπαν ότι διά αυτού του τρόπου διευρύνεται απαράδεκτως το αξιόποινο- την εντύπωση ότι διά αυτού του τρόπου βλάπτονται και προσβάλλονται ατομικές ελευθερίες και συλλογικά δικαιώματα. Ως εκ τούτου υπάρχει άμεσος κίνδυνος να κατηγορηθούμε ότι δημιουργούμε τέτοιου είδους εντυπώσεις χωρίς ουσιαστικά να προστατεύουμε το αγαθό της ασφάλειας.

Είναι ανάγκη κατά τη συζήτηση των άρθρων να προσέξει περισσότερο ο κύριος Υπουργός. Καλά κάνει τώρα και όση ώρα

ομιλώ προσέχει το σύμβουλό του, αλλά θα έπρεπε να είχε συνεργαστεί καλύτερα πριν φέρει εδώ το νομοσχέδιο. Εγώ όμως δεν είμαι ο πιο εξειδικευμένος σύμβουλός σας. Εδώ μαζί με τον ομιλούντα είμαστε και άλλοι συνάδελφοι που προσερχόμαστε από το νομικό κόσμο αλλά πολιτικά πρέπει να σκεφτούμε να μην ξανακουστούν εδώ επιχειρήματα σαν αυτό «ή το ψηφίζετε ή θα κατηγορηθούμε ότι η Ελλάδα δε συνασπίζεται στον αγώνα κατά της τρομοκρατίας». Είναι πάρα πολύ βαρύ επιχειρήμα να το απευθύνει κανείς ιδιαιτέρως προ των Ολυμπιακών Αγώνων, αλλά είναι βαρύ αλλά αληθές και ψευδές όταν το απευθύνει κανείς σε στελέχη ενός κόμματος, που ως κυβέρνηση φέραμε και ψηφίσαμε ολόκληρη σειρά νομοθετημάτων και διεθνών συμβάσεων. Να αναφερθώ στη διεθνή σύμβαση για τη φυσική προστασία του πυρηνικού υλικού, τη διεθνή σύμβαση για τη σύλληψη ομήρων και στο ν. 2928/01 που η ποινική μας νομοθεσία, τέλος, αντιμετώπισε δραστικά το φαινόμενο της τρομοκρατίας.

Θα παρακαλούσαμε, λοιπόν, αντί να αντιμετωπίζετε χωρίς ιδιαίτερο σεβασμό τα επιχειρήματά μας, να συνεργαστείτε μέσα σ' αυτήν την Αίθουσα, ώστε η εναρμόνιση να γίνει κατά τέτοιον τρόπο που και το Σύνταγμα και οι ατομικές ελευθερίες να μην καμφθούν σε καμία περίπτωση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ο κ. Σαλαγιάννης έχει το λόγο. Απών. Διαγράφεται.

Ο κ. Γεϊτόνας έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΪΤΟΝΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να ξεκινήσω την ομιλία μου λέγοντας ότι κανείς δεν μπορεί να διαστρεβλώσει το νόημα αυτής της συζήτησης με υπονοούμενα. Όλες οι πτέρυγες της Βουλής και η ελληνική κοινωνία είμαστε ενωμένοι στον αγώνα κατά της τρομοκρατίας. Δεν θα πρέπει, όμως, να διαφεύγει από κανέναν ότι με περισσότερη δημοκρατία σε παγκόσμιο επίπεδο, πολιτική, οικονομική και κοινωνική, θα επιτύχουμε τον κοινό στόχο του ξεριζώματος της τρομοκρατίας.

Η κριτική μας με επιχειρήματα, όπως ακούστηκε από την πλευρά τη δική μας, για το νομοσχέδιο είναι και καλοπροαίρετη και αποσκοπεί στο να λάβει υπόψη του ο κύριος Υπουργός τα επιχειρήματα αυτά και τις προτάσεις και να βελτιώσει τις διατάξεις, έτσι ώστε να έχουμε συνολικό όφελος απ' αυτές τις ρυθμίσεις.

Ξεκινήσατε κατά τη γνώμη μου, κύριε Υπουργέ, με ένα πολιτικό λάθος, είπαν κάποιοι συνάδελφοι δικαιοπολιτικό, αλλά εγώ δεν είμαι νομικός. Είναι λάθος πολιτικό η επίπλευση του νομοσχεδίου. Όμως ανοίγω μια παρένθεση για να πω ότι είναι τεράστιο λάθος οι αναφορές που έγιναν από πλευράς της Νέας Δημοκρατίας και συνδύασαν την κατάθεση και ψήφιση του νομοσχεδίου με το θέμα των Ολυμπιακών Αγώνων. Η Ελλάδα είναι σε θέση με το ισχύον της νομικό και θεσμικό πλαίσιο, με τα συστήματα οργάνωσης και με το σχέδιο ασφάλειας να εγγυηθεί ασφαλείς αγώνες.

Επανέρχομαι λοιπόν κλείνοντας την παρένθεση να πω ότι είναι πολιτικό λάθος το ότι ακολουθήσατε όχι κοινοβουλευτική πρακτική αλλά μια διαφημιστική πρακτική του «δύο σε ένα». Φέρατε δύο διαφορετικές ρυθμίσεις σε ένα νομοσχέδιο. Και θα πω γιατί είναι πολιτικό λάθος. Γιατί ουσιαστικά η συνύπαρξη στο ίδιο νομοσχέδιο του ευρωπαϊκού εντάλματος της σύλληψης και ρυθμίσεων για την τρομοκρατία αποδυναμώνει τη συνολική και απαραίτητη κοινωνική αποδοχή. Διότι είναι γνωστό ότι οι πολίτες νιώθουν ανασφάλεια για την τρομοκρατία και ζητούν αποτελεσματικά μέτρα, αλλά ταυτόχρονα είναι ευαίσθητοι στον κίνδυνο ενδεχόμενης συρρίκνωσης των δικαιωμάτων τους σε ένα κλίμα μάλιστα τρομοψύχωσης και τρομοϋστερίας που έχει διαμορφωθεί παγκοσμίως.

Επίσης, κύριε Υπουργέ, είπατε ότι είναι προσχηματική η κριτική εάν πρόκειται για προσαρμογή-αντιγραφή της απόφασης πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο ελληνικό δίκαιο. Απεδείχθη και έτσι είναι τα πράγματα ότι είχατε ευελιξία. Και πέραν της ευελιξίας που είχατε για να προσαρμοστούν οι διατάξεις στο δικό μας δίκαιο με βάση το δικό μας νομικό πολιτισμό εσείς προχωρήσατε παραπέρα σε «υπερφόρτωση» όπως απεδείχθη. Δεν θα επαναλάβω τα επιχειρήματα. Στα συγκεκριμένα άρθρα

υπερφορτώσατε αυτή την απόφαση πλαίσιο με την ενσωμάτωσή στο δίκαιο. Και το λέω αυτό γιατί πιστεύω πραγματικά ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα είναι βέβαιο ότι βελτιώνει τη δικαστική συνεργασία στην Ευρώπη. Τι κάνετε όμως; Εδώ είναι η κριτική μας. Έτσι όπως έχετε κάνει τις ρυθμίσεις προσαρμογής, ουσιαστικά αντιγραφής, την υπεραξία που δημιουργεί ο ενιαίος δικαστικός χώρος για την ασφάλεια των πολιτών την καταναλώνετε μέσω απαξίας στην ποινική εξουσία που έχουμε με την εκχώρηση δηλαδή ποινικής εξουσίας, την εκχώρηση κυριαρχίας. Εν προκειμένω μη προσαρμογής των διατάξεων στο νομικό πολιτισμό μας. Και θα έρθω στο νομικό πολιτισμό μας στη συνέχεια όταν αναφερθώ στην τρομοκρατία. Γι' αυτό άλλωστε πήρα το λόγο. Διότι όλοι ανάγουμε τη συζήτηση στο επίπεδο των δικαστών. Πριν από τους δικαστές υπάρχουν και οι αστυνομικοί οι οποίοι θα έρθουν να εφαρμόσουν το νόμο.

Υπάρχουν λοιπόν ζητήματα όσον αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα και την προσαρμογή τα οποία εθίγησαν και στα οποία νομίζω ότι θα πρέπει να δώσει ικανοποιητικές απαντήσεις ο κύριος Υπουργός, έτσι ώστε μέσα απ' αυτήν την προσαρμογή να μην απαξιωθεί η οποιαδήποτε υπεραξία.

Έρχομαι τώρα στο θέμα της τρομοκρατίας. Είναι οι νέες ρυθμίσεις συμπληρωματικές του 2928 με βάση πάλι την απόφαση πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ασφαλώς είπε και ο κύριος Υπουργός και συμφωνούμε ότι η διεθνής τρομοκρατία είναι μάστιγα. Στη νέα γενιά της εγώ θα πρόσθετα, που είναι μαζική, τυφλή και δικτυωμένη αποτελεί πραγματικό κίνδυνο για τις ελεύθερες κοινωνίες. Τη μάχη όμως ενάντια στη τρομοκρατία δεν θα την κερδίσουμε μονοδιάστατα ή με καταστολή ή με αυστηρότερους ποινικούς νόμους. Εγώ πιστεύω ότι είναι ανάγκη με διεθνή συνεργασία συνδυασμένες πολιτικές να αλλάξουμε το κοινωνικό και όχι μόνο έδαφος που επιτρέπει τη γέννηση και καλλιέργεια της τρομοκρατίας. Επίσης, ο αγώνας κατά της τρομοκρατίας θα πρέπει να κατευθύνεται στους πραγματικούς στόχους, να δίνεται με τα όπλα της δημοκρατίας για να μην παγιδευτούμε σε φαύλο κύκλο βίας και αίματος. Επιτέλους, σε παγκόσμιο επίπεδο πρέπει να πάρουμε το μάθημα από γεγονότα και χειρισμούς από μεγάλα κράτη, την τελευταία τριετία. Πιστεύω ακράδαντα ότι δεν υπάρχει ελευθερία χωρίς ασφάλεια και ασφάλεια χωρίς ελευθερία. Ή να το πω αλλιώς, ότι το δилήμμα, η διάζευξη ασφάλεια ή ελευθερία, έχει μια απάντηση, την κατάφαση. Και ασφάλεια και ελευθερία. Είναι όλα αυτά σε λεπτή ισορροπία και εμείς ως κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αποδείξαμε τόσο κατά την εξάρθρωση, σύλληψη αλλά και τη δίκη των μελών της «17 Νοέμβρη» ότι αυτές οι ισορροπίες είναι εφικτές. Στην Ευρώπη είχαμε ενεργή παρουσία για τη δημιουργία του ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου ελευθερίας, δικαιοσύνης αλλά και ασφάλειας και πρωτοστατήσαμε στη διασφάλιση και προστασία των ατομικών ελευθεριών και θεσμών του κράτους δικαίου.

Ορισμένες διατάξεις –και με αυτό θα τελειώσω– που εισάγονται δημιουργούν προβλήματα. Ερωτηματικά νομικής φύσεως τέθηκαν. Είναι ασαφείς, απροσδιόριστοι έννοιες, μη γνωστές στο δίκαιο. Και αν είναι γνωστές στους νομικούς δεν είναι γνωστές –και εννοώ ότι δεν είναι συνειδησιακά εμπεδωμένες– στο αστυνομικό προσωπικό το οποίο προηγείται στον αγώνα κατά της τρομοκρατίας. Και είναι και παρατηρήσεις που κάνει το Επισημημονικό Συμβούλιο της Βουλής. Χρειάζονται, λοιπόν, να αποσαφηνιστούν και ελπίζω να αποσαφηνιστούν στη συνέχεια, στη συζήτηση των άρθρων. Πρέπει να αποσαφηνιστούν, για να έχουμε το καλύτερο αποτέλεσμα. Αλλιώς θα δημιουργήσουν διλήμματα, νομολογίες και δικαστικές περιπέτειες.

Όμως υπάρχει και η άλλη πλευρά, αυτή που θέλω να πω, μια πλευρά πιο ρεαλιστική. Τη λέω ως πρώην Υπουργός Δημόσιας Τάξης που έχω μετάσχει και στα συμβούλια Υπουργών Εσωτερικών Υποθέσεων και Δικαιοσύνης. Συζητούσαμε αυτά τα θέματα. Αυτές είναι συζητήσεις πολλών ετών που κάναμε στην Ευρώπη.

Ποια είναι η ρεαλιστική πλευρά; Πριν από τη σύλληψη και τη δίκη θα κληθούν να εφαρμόσουν αυτόν το νόμο αστυνομικά όργανα, όργανα της τάξης. Εκεί το πρόβλημα των ασαφειών εντείνεται. Έχει τεθεί, παραδείγματος χάριν, απ' όλους το θέμα της ερμηνείας του όρου «σοβαρά» στην παράγραφο 3 του

άρθρου 40 ή της έννοιας «βλάπτεται σοβαρά η χώρα» της παραγράφου 1. Το «σοβαρά», λοιπόν, πριν απ' όλα θα κληθούν αστυνομικοί να το ερμηνεύσουν. Αστυνομικοί που βρίσκονται συνήθως σε κλίμα πίεσης, όταν απειλούνται ή υπάρχουν τέτοια γεγονότα, σε κατάσταση ζήλου κανονικού και υπερβάλλοντος ζήλου πολλές φορές.

Πόσο δύσκολο θα ήταν να σφάλλουν, να αυθαιρετήσουν και να πάρουν άλλο δρόμο τα πράγματα; Αυτό θα ήθελα, κύριοι συνάδελφοι, να το σκεφθούμε σοβαρά και πολύ περισσότερο να το σκεφθεί ιδιαίτερα σοβαρά ο κύριος Υπουργός. Γι' αυτό και προτείνουμε αυτές τις διορθώσεις, ώστε να αποσαφηνισθούν οι διατάξεις, να μπορούν να εγγυηθούν τις ελευθερίες, να αποφύγουμε αυθαιρεσίες και εκτροπές, για να έχουμε το καλύτερο αποτέλεσμα.

Επίσης όπως είναι τα πράγματα και στο πρώτο και στο δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου, με αυτήν την αντιγραφή και πολλές φορές καθ' υπερβολήν υπέρβαση ακόμη και των ορίων των αποφάσεων πλαισίου, δεν μπορούμε να ψηφίσουμε επί της αρχής το νομοσχέδιο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Το λόγο έχει ο κ. Κωνσταντίνος Ρόβλιας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΟΒΛΙΑΣ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριε Υπουργέ, δεν θα ψηφίσω αυτό το νομοσχέδιο, διότι με κάνει να ανησυχώ. Με κάνει να μη νιώθω ασφαλής στη χώρα μου. Και με κάνει να μη νιώθω ασφαλής, όχι μόνο γιατί μπορεί να με παραδώσει η πολιτεία μου σε ένα άλλο κράτος, ενώ αυτό μπορεί να αποφευχθεί, αλλά γιατί μπορεί να με παραδώσει να δικαστώ ή να φυλακιστώ για ένα αδίκημα που δεν το ξέρω, που δεν ξέρω τα στοιχεία του ή τις ποινές που προβλέπονται γι' αυτό. Με παραδίνει η πολιτεία μου σε ένα άλλο ποινικό σύστημα χωρίς να με έχει ενημερώσει. Αναφέρομαι, βέβαια, στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και ειδικότερα στο άρθρο 10 παράγραφος 2, εκεί όπου αίρεται η υποχρέωση ελέγχου του διττού αξιοποίνου. Αίρεται για τριάντα δύο αδικήματα τα οποία αναφέρονται επιγραμματικά και αορίστως. Αυτό σημαίνει ότι εγώ ή ένας άλλος Έλληνας πολίτης, χωρίς να γνωρίζω τα ακριβή στοιχεία κάποιου αδικήματος, χωρίς να γνωρίζω τις ποινές που προβλέπονται για κάποιο αδίκημα σε μία άλλη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μπορεί να συλληφθώ στην Ελλάδα και να παραδοθώ σ' αυτήν τη χώρα είτε για να ανακριθώ είτε για να δικαστώ είτε για να εκτίσω κάποια ποινή.

Αυτή η διάταξη έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τα άρθρα 7 παράγραφος 1 και 5 παράγραφος 3 του Συντάγματος, τα οποία ρητά απαιτούν για τον Έλληνα πολίτη να υπάρχει ελληνικός νόμος που να προβλέπει τα στοιχεία του αδικήματος και τις ποινές οι οποίες προβλέπονται γι' αυτό. Εν προκειμένω η όλη επιγραμματική και αόριστη αναφορά των τριάντα δύο αδικημάτων δεν υπηρετεί το άρθρο 7 του Συντάγματος. Και δεν το λέω μόνο εγώ αυτό. Το λέει και η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής, η οποία επισημαίνει ότι κατά τους ελληνικούς ποινικούς νόμους δεν είναι αξιόποινες ορισμένες πράξεις από τον κατάλογο αυτών των τριάντα δύο αδικημάτων, όπως για παράδειγμα είναι η λαθρεμπορία ορμονικών ουσιών, η ξενοφοβία, η εμπορία φυτικών ειδών και ορισμένα εγκλήματα που σχετίζονται με τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριε Υπουργέ, θεωρώ ότι με τις τριάντα δύο εξαιρέσεις από την υποχρέωση για το διττό αξιόποινο ανοίγουμε ένα επικίνδυνο παράθυρο στην ελληνική ποινική έννομη τάξη, στην ελληνική ποινική παράδοση.

Το δεύτερο σημείο για το οποίο ανησυχώ είναι το ότι το σχέδιο νόμου, παρ' ότι μπορεί, δεν καθιερώνει την απόλυτη αδυναμία παράδοσης ενός Έλληνα υπηκόου. Και αναφέρομαι συγκεκριμένα στο άρθρο 11 περίπτωση στ' και στο άρθρο 11 περίπτωση η'. Λέει το σχέδιο νόμου ότι αν το πρόσωπο εναντίον του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προς το σκοπό της εκτέλεσης ποινής είναι ημεδαπός και αν η Ελλάδα αναλαμβάνει την υποχρέωση να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφάλειας, τότε αυτός ο Έλληνας πολίτης δεν παραδίδεται στο

άλλο κράτος μέλος. Θα μπορούσαμε πολύ εύκολα να προβλέψουμε ότι η Ελλάδα υποχρεούται να αναλάβει την υποχρέωση να εκτελέσει την ποινή για την οποία δίδεται ο Έλληνας πολίτης. Αυτό όμως δεν το λέει το νομοσχέδιο. Όπως επίσης στην περίπτωση η' δεν λέει ότι η Ελλάδα θα μπορούσε να έχει την υποχρέωση να ασκήσει την ποινική δίωξη για την οποία αναζητείται ο ημεδαπός και δεν έχει ασκηθεί ακόμη εδώ. Για να ισχύσει όμως αυτή η υποχρέωση ειδικά στην περίπτωση η' ερχόμαστε στο κενό, που σας επεσήμανα, του άρθρου 10 παράγραφος 2, δηλαδή στην αόριστη αναφορά των τριάντα δύο ποινικών αδικημάτων.

Αυτά, κύριε Υπουργέ, θα μπορούσαν πραγματικά να έχουν καλυφθεί με τον εξής απλό τρόπο: εάν είχατε επισυνάψει ως παράρτημα σε αυτό το νομοσχέδιο τα τριάντα δύο αδικήματα, όπως ακριβώς προβλέπονται στις είκοσι πέντε χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατ' αυτόν τον τρόπο τα στοιχεία των ποινικών αυτών αδικημάτων θα είχαν καταστεί μέρος της ελληνικής έννομης τάξης, θα ήταν μέρος ελληνικού νόμου και έτσι δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα παραβίασης του Συντάγματος. Όπως επίσης δεν θα υπήρχε θέμα παραβίασης Συντάγματος ως προς το άρθρο 5.2, εφόσον θα υπήρχε υποχρέωση της ελληνικής πολιτείας για την έκδοση της ποινής ή για την άσκηση ποινικής δίωξης σε σχέση με το άρθρο 11.

Κύριε Υπουργέ, δεν θα ψηφίσω το σχέδιο νόμου, όπως είπα στην αρχή, γιατί με κάνει να ανησυχώ. Προσέξτε ότι η ισορροπία ασφάλειας και ελευθερίας, την οποία επιδιώκετε δεν φαίνεται να τηρείται, όταν ο πολίτης ανησυχεί από τις ρυθμίσεις. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ο κ. Βασίλειος Τόγιας έχει το λόγο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΓΙΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα θέματα που εισάγει το νομοσχέδιο είναι ιδιαίτερα κρίσιμα, σοβαρά και ευαίσθητα. Νομίζω ότι πρέπει όλους μας να μας απασχολήσει ιδιαίτερα, αλλά κυρίως το κριτήριο της αντιμετώπισης αυτών των θεμάτων πρέπει να είναι η ευθύνη και η ευαισθησία.

Θα ήθελα να πω εξ αρχής, κύριε Υπουργέ –και νομίζω ότι θα συμφωνήσετε– ότι δεν συμβάλλουν στη δημιουργία κλίματος εύθυνης αντιμετώπισης προσεγγίσεις που ακούστηκαν είτε από τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο της Νέας Δημοκρατίας, με υποκρυπτόμενη απειλή και πίεση του τύπου –περίπου αυτό μας είπε– «ψηφίστε και στείλτε μήνυμα ότι θέλετε κι εσείς να κάνουμε ασφαλείς Ολυμπιακούς Αγώνες» –νομίζω ότι ήταν μία άστοχη έκφραση–

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης): Δεν το είπα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΓΙΑΣ: Δεν τον ακούσαμε όλοι, κύριε Υπουργέ; **ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ (Υπουργός Δικαιοσύνης):** Ήμουν εδώ και τον άκουσα με προσοχή. Αυτό που λέτε δεν το είπα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΓΙΑΣ: Νομίζω ότι όλοι μας το ακούσαμε. Εγώ τουλάχιστον και άλλοι συνάδελφοι μπορούμε να συνηγορήσουμε ότι αυτό ειπώθηκε και επιμένω ότι ήταν μία άστοχη έκφραση. Υπήρχε όμως και χειρότερη έκφραση: «Τι να κάνουμε, αν είναι να περισταλούν τα δημοκρατικά δικαιώματα ή οι ελευθερίες και αυτό είναι κατά κάποιον τρόπο μια αναγκαία θυσία». Νομίζω ότι όλοι μας πρέπει να παίρνουμε αποστάσεις από τέτοιες απόψεις.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι ρυθμίσεις του διπλού, θα έλεγα, νομοσχεδίου, της διπλής θεματολογίας επιχειρούν να ενοποιήσουν ή να προσεγγίσουν ή να συγκλίνουν σε αυτό που λέμε «εθνικές κυριαρχίες». Το πρόβλημα, νομίζω, έχει βαθύτερα αίτια ως προς την αντιμετώπισή του και θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ακόμη και αυτές οι ρυθμίσεις, αυτές οι προσπάθειες ενοποίησης και προσέγγισης των εθνικών κυριαρχιών έχουν μερικές ατέλειες από τη γέννησή τους. Για παράδειγμα, η αυτονόηση –και νομίζω αποδεκτή από όλους μας– ανάγκη για την ισχύ του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν λαμβάνει υπόψη ότι δεν υπάρχουν ενιαίες δικονομικές διαδικασίες στις χώρες που καλείται να εφαρμοστεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Υπάρχουν μεγάλες διαφορές από χώρα σε χώρα και

έτσι οποιαδήποτε ρύθμιση θα έχει τον περιορισμό ότι προσκρούει σ' αυτές τις ιδιαιτερότητες, ακόμα και διορθωμένες. Είναι γνωστό ότι υπάρχουν μεγάλες διαφορές ακόμα στις προϋποθέσεις ποινικής δίωξης από χώρα σε χώρα. Επομένως σε μία τελευταία ανάλυση ούτε αυτό μπορεί να καλύψει μέσα από μία ρύθμιση ενός νομοσχεδίου. Πιστεύω ότι αυτό εκδηλώνει και αποκαλύπτει ένα δημοκρατικό έλλειμμα που υπάρχει στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση, όταν θέλει από την κορυφή να ρυθμίσει θέματα, χωρίς να έχει λύσει θέματα βάσης. Και αυτή η έλλειψη νομίζω ότι συμπληρώνεται με μία πίεση που ασκείται –και είναι λογική σε ένα βαθμό– και στις χώρες-μέλη μέσα από τα εθνικά τους κοινοβούλια, να συζητούν βιαστικά θέματα ουσίας που ανατρέπουν εσωτερικό δικαϊκό σύστημα σε πολλές περιπτώσεις. Πιστεύω ότι αυτό έγινε και εδώ. Θα μπορούσε να υπάρχει πλήρης και ουσιαστικός διάλογος και όχι βιασύνη, που μπορεί να οδηγήσει σε λάθη, γιατί τα λάθη μένουν. Θα μπορούσαν τα κράτη-μέλη και τα εθνικά κοινοβούλια να οργανώσουν πιο ουσιαστικούς, πλήρεις διαλόγους γύρω από αυτά τα θέματα και να μην έχουμε φαινόμενα, τα οποία δεν τιμούν την έννοια και τις αξίες του διαλόγου.

Επιστημονικοί φορείς και στη χώρα μας, με κύρος, με αναμφισβήτητη διάθεση προσφοράς και με γνώση να λένε, για παράδειγμα: «Δεν μπορούμε να σας πούμε τις απόψεις μας γιατί αιφνιδιαζόμαστε». Δεν θα ήταν δύσκολο στα πλαίσια ενός οργανωμένου διαλόγου να αντιμετωπιστούν τέτοια θέματα και να έχουμε έναν πλήρη δημοκρατικό διάλογο και κυρίως με σκοπό –γιατί ο σκοπός τέτοιων ρυθμίσεων εν τέλει είναι ο πολίτης και ο λαός– να έχουμε και τη συναίνεση και την πλήρη ενημέρωση και πληροφόρηση των πολιτών.

Είναι αλήθεια ότι δεν έχει δοθεί πειστική απάντηση στο γιατί εισάγονται μαζί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και η νομοθετική αντιμετώπιση, ο νέος αντιτρομοκρατικός νόμος. Επίσης είναι αλήθεια πως σε ό,τι αφορά κυρίως το δεύτερο, το οποίο πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ξεφεύγει της επέμβασης σε δικονομικά θέματα και σε θέματα συνεργασιών και εισχωρεί ευθέως σε θέματα ουσιαστικού ποινικού δικαίου, θα χρειαζόταν περισσότερη προσοχή.

Έχουν λεχθεί πολλά παραδείγματα και πιστεύω ότι όλα χρειάζονται μια προσεκτική αντιμετώπιση και μια πιο βαθιά και ευαίσθητη προσέγγιση. Για παράδειγμα, τίθεται ένα κατώτατο όριο ποινής που σηματοδοτεί βασικά την επαύξηση των ποινών. Αυτό μπορεί να συνδυαστεί και με την αοριστία βέβαια των προϋποθέσεων που θέτει.

Τίθεται η παραγραφή των τριάντα ετών για τρομοκρατικές πράξεις που απειλούνται με ισόβια. Δεν υπάρχει εδώ μια τάση αποδυνάμωσης έως και κατάργησης του θεσμού της παραγραφής; Επιβάλλεται αυτό από κανέναν;

Δεύτερο παράδειγμα, εξαιρείται από το πεδίο της τρομοκρατικής πράξης η άσκηση ατομικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας. Αυτό όμως, σαφώς υποθέτω, αφορά τις νόμιμες προϋποθέσεις και νομίμως είναι στημένα σωματεία που ασκούν συνδικαλιστική δράση. Αν πάρουμε την περίπτωση να μην έχουμε νόμιμες, ας πούμε μετά από δικαστική απόφαση που κηρύσσει μια απεργία ως καταχρηστική ή άτυπες μορφές συνδικαλιστικής δράσης, αυτά μπορούν να ενταχθούν στο αδίκημα;

Επόμενο ερώτημα: Τιμωρείται η σοβαρή απειλή διάπραξης τρομοκρατικού αδικήματος, με τρόπο που προκαλεί τρόμο. Μια αόριστη και ασαφής έννοια, μια πολιτική δήλωση που μπορεί να εκφράζει μια ακρότητα, ένα ακραίο φρόνημα, μπορεί να οδηγήσει σε ποινικοποίηση με βάση την παράγραφο 3;

Έγινε αναφορά –και είναι σωστό– για τη χρηματοδότηση και την παροχή πληροφοριών, τα οποία τα χωράει όλα και η εφαρμογή αυτής της διάταξης μπορεί να οδηγήσει σε ακρότητες. Υπάρχει συγκρότηση του τρομοκρατικού αδικήματος;

–εδώ εντάσσονται τα अपαριθμούμενα αδικήματα– και υπάρχει το κριτήριο του τρόπου ή του σκοπού του εκφοβισμού. Ο σκοπός όμως βλάβης των συνταγματικών, πολιτικών ή οικονομικών δομών μιας χώρας, είναι τόσο ρευστός και αόριστος και πραγματικά θα μπορούσε να συμπεριλάβει ίσως το ακραίο ιδεολογικό φρόνημα ως κριτήριο ένταξης της πράξης, ας πούμε το ιδιότυπο τρομοκρατικό αδίκημα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**.)

Είναι ερωτήματα τα οποία νομίζω ότι χρειάζονται προσοχή, γιατί έστω και υπό πίεση ένα νομοθέτημα μπορεί να ψηφιστεί, να γίνει νόμος, οι συνέπειές του όμως θα μένουν. Και εφόσον δεν απαντώνται αυτά τα σημαντικά ερωτήματα –και αρκετά άλλα πιθανώς– νομίζω ότι είναι δύσκολο να αποδεχθεί κανείς την ψήφισή του.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Η κ. Τζάκρη έχει το λόγο για δέκα λεπτά.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παγκόσμια αποδοκιμασία της τρομοκρατίας ως φαινομένου που απειλεί τις ανοιχτές δημοκρατικές κοινωνίες, την ελεύθερη διακίνηση ατόμων και ιδεών και την παγκόσμια νομιμότητα επιβάλλει την αποτελεσματική αντιμετώπισή του από όλους. Και τούτο γιατί η τρομοκρατία είναι ζήτημα που τέμνει οριζόντια τον πολιτικό άξονα και αφορά όλους ανεξαιρέτως. Για το λόγο αυτόν είναι αναγκαίος ο σχεδιασμός μιας ελάχιστης παγκόσμιας και όχι απλά ευρωπαϊκής στρατηγικής, η οποία θα αποτελέσει σταθερή βάση πρόληψης και όχι καταστολής του φαινομένου.

Όμως αν γίνει δεκτό ότι η τρομοκρατία αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους εχθρούς που αντιμετωπίζει σήμερα η δημοκρατία, πρέπει επίσης να γίνει δεκτή η αντίληψη ότι η καταπολέμησή της δεν μπορεί παρά να έχει χαρακτήρα δημοκρατικό. Εξάλλου μόνο ένα αποκρυσταλλωμένο, σαφές και δημοκρατικό σύστημα αντιμετώπισης της τρομοκρατίας και του οργανωμένου εγκλήματος μπορεί να επιφέρει ουσιαστικά αποτελέσματα χωρίς να παρεκκλίνει από το σκοπό του. Με λίγα λόγια οποιαδήποτε αντιτρομοκρατική πολιτική δεν μπορεί παρά να λαμβάνει υπ' όψιν της τον παράγοντα ανθρώπινα δικαιώματα. Τα δικαιώματα αυτά εξάλλου πρέπει να αποτελούν το κεντρικό περιοριστικό πλαίσιο στη χάραξη οποιασδήποτε πολιτικής και μάλιστα στα πλαίσια μιας παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας.

Υπάρχουν βέβαια πολλοί που ισχυρίζονται ότι οι έννοιες «ασφάλεια» και «ανθρώπινα δικαιώματα» είναι αλληλοκαλυπτόμενες. Όμως οι υποστηρικτές αυτής της άποψης δεν λαμβάνουν υπ' όψιν κάτι εξαιρετικά σημαντικό: το αίσθημα ασφάλειας είναι και αυτό ανθρώπινο δικαίωμα. Και το κυριότερο, αποτελεί πτυχή του απολύτου ανθρώπινου δικαιώματος: του δικαιώματος στη ζωή.

Σε αντίθεση μάλιστα με τα υπόλοιπα ανθρώπινα δικαιώματα, το συγκεκριμένο δεν διαφοροποιείται από χώρα σε χώρα, ούτε αλλάζει ανάλογα με πολιτισμικά, πολιτικά ή θρησκευτικά δεδομένα. Είναι αίτημα πανανθρώπινο, παγκόσμιο.

Παράλληλα, η διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η δημιουργία ενός δημοκρατικού περιβάλλοντος είναι η πιο σημαντική προϋπόθεση για την επίτευξη ενός σταθερού κλίματος ασφάλειας. Σε τελική ανάλυση, μόνο μια κοινωνία που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τους δημοκρατικούς θεσμούς πρέπει να αποτελεί αντικείμενο προστασίας.

Αυτή η αμφίδρομη σχέση ανάμεσα σε φαινομενικά ασύμβατες –στην πραγματικότητα όμως απόλυτα σχετιζόμενες– έννοιες πρέπει να αποτελεί δεσμευτικό πλαίσιο πολιτικής στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι άλλωστε σαφές ότι η εμβάθυνση και η ουσιαστική διεύρυνση της Ένωσης προϋποθέτει πέραν της δημοκρατικής αρχής και της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την εγγύηση ασφάλειας των πολιτών.

Σε τελική ανάλυση, η δημιουργία ενός «κοινού τόπου» ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης ήταν από την αρχή πρωταρχικός στόχος για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το σχέδιο νόμου που φέρεται προς ψήφιση ενοποιεί απαράδεκτα δύο άσχετα μεταξύ τους κεφάλαια: Το πρώτο μέρος ρυθμίζει θέματα που αφορούν την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην απόφαση-πλαίσιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και το δεύτερο μέρος τροποποιεί το ν. 2928/2001 σε συμμόρφωση με την απόφαση-πλαίσιο «για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας».

Κατ'αρχήν η μίξη των δύο κανονιστικών παρεμβάσεων συνιστά τεράστιο δικαιολογικό λάθος διότι εντάσσει το θεσμό του ευρωπαϊκού εντάλματος στο κλίμα της τρομοκρατίας και προ-

καλεί σύγκυση στην κοινή γνώμη.

Το όλο ζήτημα είναι αναγκαίο να συζητηθεί με άνεση χρόνου. Η ουσιαστική διαδικασία του κατεπείγοντος είναι βαθύτατα αντιδημοκρατική, καθώς θέτει στο περιθώριο την ενημέρωση των πολιτών, τη διαμόρφωση στάσεων και συμπεριφορών και την έκφραση απόψεων από φορείς και ειδικούς. Το κυβερνητικό επιχείρημα ότι η Ελλάδα έχει καθυστερήσει και επομένως επιβάλλεται να προχωρήσει γρήγορα είναι προφανώς μετέωρο. Ας καθυστερήσουμε και άλλο για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα. Η σπουδή να κατατεθεί το νομοσχέδιο σε δύο εικοσιτετράωρα μετά τις ευρωεκλογές και η απόλυτη σιωπή για το ίδιο κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου μόνο δημοκρατική ευαισθησία δεν προδίδει.

Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης συμβάλλει αποφασιστικά στη διαμόρφωση ενός «ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου δίωξης και εκτέλεσης των ποινικών διαδικασιών». Στο όνομα όμως αυτού του στόχου δημιουργείται σαφώς ο κίνδυνος κατάργησης δικαιοκρατικών εγγυήσεων και υποβοήθησης της συνεργασίας των αρχών για τη δίωξη μορφών πολιτικής παραβατικότητας.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του σχεδίου νόμου:

Για πρώτη φορά επιτρέπεται η έκδοση και για τους ημεδαπούς αν η πράξη δεν διώκεται στην Ελλάδα, ενώ η ελληνική πλευρά μπορεί να θέσει ως όρο ότι θα εκτίσει την ποινή του στη χώρα μας, ζητώντας εγγυήσεις για την επιστροφή του. Η ρύθμιση αυτή έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το Σύνταγμα, που απαγορεύει σε αντιδιαστολή με τους αλλοδαπούς κάθε έκδοση ημεδαπού για πράξη που τελέστηκε στην Ελλάδα, ενώ η παράδοση ημεδαπού για πράξη που τελέστηκε στην ημεδαπή αποτελεί σαφή κατάργηση της αρχής της τοπικότητας, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 5 του Ποινικού Κώδικα, κατά το οποίο η πράξη διώκεται κατά το δίκαιο της χώρας όπου τελείται.

Περαιτέρω, επιτρέπεται η έκδοση κατηγορουμένων ακόμη και για πλημμελήματα, ενώ μέχρι σήμερα η χώρα μας εκδίδει κατηγορουμένους μόνο για κακουργήματα, αλλά επιτρέπεται και η έκδοση απλών υπόπτων, Ελλήνων ή αλλοδαπών. Θα μπορούν δηλαδή να συλλαμβάνονται πολίτες εναντίον των οποίων δεν έχει ασκηθεί δίωξη και να αναρρέουν σε ευρωπαϊκές δικαστικές αρχές, γεγονός που ανατρέπει όλα όσα ισχύουν σήμερα στην ελληνική έννομη τάξη.

Ακόμη καταργείται η βαθμίδα της έγκρισης της απόφασης από τον αρμόδιο Υπουργό Δικαιοσύνης. Η παράδοση θα γίνεται μόνο με απόφαση των δικαστικών αρχών. Έτσι σε περιπτώσεις που η έκδοση αφορά εγκλήματα με πολιτικά κίνητρα χάνεται ανεπιστρεπτή η δυνατότητα να ασκηθεί πολιτική πίεση με σκοπό τη μη έκδοση, από την πλευρά κάποιων κοινωνικών κινημάτων.

Επίσης αίρεται για μια σειρά αδικημάτων, σύμφωνα με το άρθρο 10 του σχεδίου νόμου, ο έλεγχος του διττού αξιοποιού.

Η κατάργηση του διττού αξιοποιού δημιουργεί μία πραγματικότητα πρωτοφανή, όπου η χώρα παράδοσης παραδίδει άτομο για πράξη, την οποία η ίδια δεν κρίνει αξιόποινη.

Περαιτέρω δίνεται η δυνατότητα «διαμεταγωγής του εκζητούμενου» στο κράτος που τον ζητεί για να ασκήσει αυτό τη δίωξη και να τον επιστρέψει πίσω να εκτίσει την υπόλοιπη ποινή του. Η διάταξη αυτή θυμίζει την αντίστοιχη της συμφωνίας έκδοσης ΗΠΑ και Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Επιχειρείται δήθεν να τεθούν ασφαλιστικές δικλίδες, όσον αφορά την προστασία των δικονομικών δικαιωμάτων του εκζητούμενου, όμως η επιτάχυνση της διαδικασίας έκδοσης που σύμφωνα με το σχέδιο νόμου θα πρέπει να έχει ολοκληρωθεί το αργότερο εντός εξήντα ημερών ή κατ' εξαίρεση εντός ενενήντα ημερών –από δύο χρόνια που συνήθως κρατά σήμερα– και οι ασφυκτικές προθεσμίες –μιας ή δύο ημερών– που μπορεί να προσφύγει κατά της διάταξης του εισαγγελέα για την κράτησή του και η πρόβλεψη ότι ο κατηγορούμενος θα κρατείται το πολύ για τριάντα ημέρες μέχρι να αποφασιστεί η παράδοσή του, καταργεί στην πράξη την όποια προσπάθεια να τεθούν ασφαλιστικές δικλίδες για την προστασία των ατομικών και δικονομικών δικαιωμάτων του εκζητούμενου.

Παρά την εμφανή πρόθεση του Υπουργού Δικαιοσύνης να αμβλύνει τις εντυπώσεις και να υποβαθμίσει τους κινδύνους που παραμονεύουν υποστηρίζοντας ότι «πρακτικά οι ημεδαποί

πολίτες δεν εκδίδονται, λόγω των προϋποθέσεων που έχουν προβλεφθεί» και ότι οι σχετικές διατάξεις «βασικά αφορούν αλλοδαπούς» ή ότι «για την έκδοση υπόπτων η στάθμιση θα γίνεται από τις αρμόδιες δικαστικές αρχές και σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να υπάρχουν απτές ενδείξεις που να στοιχειοθετούν το αίτημα της παράδοσης» σίγουρα πάντως δεν επιτυγχάνεται «η χρυσή τομή στη σύζευξη της υπηρετήσης δύο βασικών αγαθών της ελευθερίας και της ασφάλειας» και οι ρυθμίσεις της Κυβέρνησης για το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης αποτελούν συρρίκνωση των ατομικών ελευθεριών και των δικαιωμάτων του πολίτη που γίνεται στο όνομα της δήθεν αντιμετώπισης της τρομοκρατίας και πλήγμα για το νομικό μας πολιτισμό, εφόσον τα προωθούμενα προοδευτικά μέτρα δεν είναι τα αναγκαία ούτε τα κατάλληλα για την επίτευξη του συγκεκριμένου σκοπού για τον οποίον εισάγονται, που στην προκείμενη περίπτωση είναι η εξασφάλιση της ασφάλειας των πολιτών και της κοινωνίας που ανάγεται πλέον σε πρωτίστη ελευθερία και σε ύψιστο αγαθό.

Όσον αφορά τον αντιτρομοκρατικό νόμο –άρθρο 40 και επόμενα του σχεδίου νόμου– αυτός αποτελεί μεταφορά του κοινού ευρωπαϊκού πλαισίου του Δεκεμβρίου του 2001. Με αυτόν συγκροτείται το τρομοκρατικό αδίκημα. Με το νομοσχέδιο υιοθετείται ο κοινοτικός ορισμός της τρομοκρατίας. Όμως ο σκοπός βλάβης των συνταγματικών, πολιτικών και οικονομικών δομών μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού είναι ιδιαίτερα ρευστός και αόριστος και μπορεί να σημαίνει απλώς το ακραίο ιδεολογικό φρόνημα ως κριτήριο ένταξης της πράξης σε αυτό το έγκλημα της τρομοκρατίας.

Περαιτέρω, εξαιρούνται μεν από το πεδίο της τρομοκρατικής πράξης η άσκηση ατομικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας, δεν μας λένε όμως τι γίνεται με τις μη νόμιμες μορφές άσκησης της συνδικαλιστικής δράσης –που αναφέρθηκε προηγουμένως ο συνάδελφος– όπως π.χ. όταν μια απεργία έχει κηρυχθεί καταχρηστική από το δικαστήριο ή όταν πρόκειται για ένα σωματείο που δεν έχει συστηθεί νομίμως.

Σαφές είναι η αυστηροποίηση της ποινικής μας νομοθεσίας, αφού για πρώτη φορά το τρομοκρατικό αδίκημα μπορεί να τελεστεί και από ένα μόνο και όχι αναγκαστικά από μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης.

Περαιτέρω, υπάρχει αυστηρότερη ποινική μεταχείριση του αρχηγού της τρομοκρατικής οργάνωσης. Τίθεται ένα κατώτατο όριο ποινής στις περιπτώσεις ii και iii του άρθρου 40 του σχεδίου νόμου.

Τιμωρούνται με κάθειρξη και οι προπαρασκευαστικές πράξεις μιας τρομοκρατικής ενέργειας. Αυξάνεται η παραγραφή από είκοσι σε τριάντα χρόνια για τα εγκλήματα που απειλούνται με ισόβια. Αυξάνεται στα είκοσι πέντε χρόνια η υποχρεωτική κράτηση όσων καταδικάζονται ισόβια.

Τιμωρείται η σοβαρή απειλή διάπραξης τρομοκρατικού αδικήματος με τρόπο που «προκαλεί τρόμο» με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών. Και εδώ όμως υπάρχει ο κίνδυνος μία πολιτική δήλωση με ακραίο φρόνημα να οδηγήσει σε ποινικοποίηση. Τιμωρείται η χρηματοδότηση ή η παροχή πληροφοριών για τη διευκόλυνση τέλεσης τρομοκρατικών πράξεων.

Από όλα τα παραπάνω γίνεται σαφές ότι με το προς ψήφιση φερόμενο σχέδιο νόμου, η αντιμετώπιση του φαινομένου της τρομοκρατίας γίνεται από την Κυβέρνηση κατασταλτικά και όχι με το σχεδιασμό μιας πολιτικής, η οποία θα αποτελέσει σταθερή βάση πρόληψης του φαινομένου. Στις νέες παγκόσμιες συνθήκες η Ελλάδα πρώτη απ' όλους θα πρέπει να δώσει το μήνυμα στους λαούς, ότι σέβεται την ιδιαιτερότητα κάθε πολιτισμού και κάθε θρησκείας και ότι δεν επικροτεί τη μισαλλοδοξία και τον τυφλό φανατισμό.

Σίγουρα πάντως το πρόβλημα της τρομοκρατίας δεν επιλύεται με την αυστηροποίηση της νομοθεσίας ούτε με την εισαγωγή ρευστών και αόριστων νομικών εννοιών, όπως «ο σκοπός βλάβης» των συνταγματικών πολιτικών και οικονομικών δομών μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού ή η σοβαρή απειλή διάπραξης τρομοκρατικού αδικήματος με τρόπο που προκαλεί τρόμο.

Και αυτό είναι μόνο η αρχή. Σύντομα θα κληθούμε να κυρώ-

σουμε με νόμο την ελληνοαμερικανική σύμβαση έκδοσης υπόπτων, όπως προδιαγράφεται πλέον από την περυσινή αμερικανοευρωπαϊκή σύμβαση δικαστικής συνεργασίας, ενώ από την περασμένη εβδομάδα όσοι από εμάς και για όποιους λόγους θέλουν να ταξιδέψουν στις ΗΠΑ θα πρέπει πρώτα να δίνουν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα στην Αμερικανική Πρεσβεία—που θεωρείται ξένο έδαφος—για την εξασφάλιση της βίζας.

Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό και έχει προκαλέσει, σύμφωνα με πληροφορίες, ήδη την παρέμβαση της Αρχής Προσωπικών Δεδομένων, αφού γίνεται συλλογή και επεξεργασία προσωπικών δεδομένων Ελλήνων από ξένους, τα οποία θα στέλνονται στο εξωτερικό, στις αρμόδιες αμερικανικές υπηρεσίες. Μπορεί οι Αμερικάνοι να θέλουν να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις λέγοντας, ότι τα στοιχεία αυτά είναι εμπιστευτικά, ωστόσο είναι ήδη γνωστό πως οι ΗΠΑ δεν εξασφαλίζουν κατ' αρχήν ικανοποιητικό επίπεδο προστασίας των προσωπικών δεδομένων, εφόσον δεν διαθέτουν συγκεκριμένο νομικό πλαίσιο που να ρυθμίζει την επεξεργασία αυτών των δεδομένων, ούτε θεσμοθετημένη ανεξάρτητη αρχή που να εγγυάται την εφαρμογή του νομικού πλαισίου και την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών.

Επομένως παρά το γεγονός ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στη διαμόρφωση ενός ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου δίωξης και εκτέλεσης των ποινικών διαδικασιών...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

... και παρά το γεγονός ότι μπορεί να τίθεται ζήτημα αναθεώρησης του ήδη υφισταμένου νομικού πλαισίου για την τρομοκρατία, κυρίως μετά τα προβλήματα που ανέκυψαν στην πράξη από τη σύλληψη και την παραπομπή σε δίκη των μελών της 17ης Νοέμβρη και του ΕΛΑ, η σοβαρή συρρίκνωση των ατομικών ελευθεριών που συνεπάγεται η θέσπισή τους που φτάνει μέχρι το σημείο της εκχώρησης κυριαρχικών δικαιωμάτων των Ελλήνων σε ξένους, καθώς και η αυστηροποίηση και ταυτόχρονα η εισαγωγή αόριστων και επικίνδυνων νομικών εννοιών, δεν αφήνει περιθώρια για την ψήφισή τους κατ' αρχήν.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία συνάδελφε. Καταφέρατε βέβαια στον ίδιο χρόνο να έχετε διπλάσια Πρακτικά από όλους τους άλλους συναδέλφους σας. Τα είπατε πολύ γρήγορα.

Ο κ. Τζίμας έχει το λόγο για δέκα λεπτά.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΖΙΜΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την άποψη πως το πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας δεν είναι αν εισάγονται μαζί τα δύο μέρη του παρόντος νομοσχεδίου, αλλά εάν η έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και η τροποποίηση του νόμου για την τρομοκρατία χρειάζεται στην ελληνική κοινωνία. Νομίζω πως ισχύει το δεύτερο.

Πριν από λίγα χρόνια στον ευρωπαϊκό χώρο δεν είχαμε ελεύθερη διακίνηση προσώπων. Υπήρχαν κράτη χωρισμένα στα δύο. Κράτη που τα χώριζαν φυσικά χωρίσματα. Πριν από λίγα χρόνια στον ευρωπαϊκό χώρο δεν κυκλοφορούσαν ελεύθερα οι ιδέες και υπήρχαν κατάλογοι βιβλίων που επιτρέπονταν να κυκλοφορήσουν μόνο σε ορισμένα ευρωπαϊκά κράτη. Το τοπίο δεκαπέντε χρόνια μετά έχει αλλάξει σημαντικά, έχει αλλάξει ριζικά. Άρα τα προβλήματα της κοινωνίας του ευρωπαϊκού ιδιαίτερα χώρου που μας αφορά, θα πρέπει να αντιμετωπιστούν με νέες μεθόδους και με νέες πολιτικές.

Έχουμε μπροστά μας να κτυπήσουμε τη μάστιγα της τρομοκρατίας. Από την ιστορία των τελευταίων δεκαετιών φαίνεται πως η τρομοκρατία κτυπάει και οργανωμένα κράτη. Μέσα στο πλαίσιο της παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας που ζούμε εκ των πραγμάτων θα αναπτυχθούν πολιτικές και μέτρα σε παγκόσμιο επίπεδο, τα οποία θα έχουν ως στόχο να αντιμετωπίσουν φαινόμενα που αφορούν όλους τους πολίτες αυτού του πλανήτη. Ένα τέτοιο ζήτημα είναι η τρομοκρατία. Ένα τέτοιο ζήτημα είναι η έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Δεν μπορεί να έχουμε ελεύθερη διακίνηση προσώπων και να μην έχουμε ελεύθερη διακίνηση δικαστικών αποφάσεων.

Δεν εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης από ένα τυχαίο ευρωπαϊκό δικαστικό όργανο, αλλά εκδίδεται από μία δικαστική αρχή ενός κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αυτό σημαίνει διαφάνεια. Καθιερώνεται το δικαίωμα ενημέρωσης, αλλά και προσφυγής συγχρόνως στο Συμβούλιο Εφετών του εξητουμένου προσώπου.

Δεν άκουσα από τις απόψεις ορισμένων συναδέλφων να αμφισβητούνται ορισμένα βασικά σημεία του νομοσχεδίου που αναφέρονται στην έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Δηλαδή αμφισβητείται ποιος είναι αρμόδιος για την έκδοση; Αμφισβητείται το πεδίο εφαρμογής του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης; Αμφισβητείται η διαδικασία διαβίβασης, το δικαίωμα άρσης προνομίων και ασυλίας; Αμφισβητείται ο τρόπος εκτέλεσης;

Έχω την άποψη, λοιπόν, πως από τη στιγμή που δεν αμφισβητήθηκαν επί της ουσίας τα ζητήματα αυτά, αποτελεί αναγκαιότητα να καθιερώσουμε διαδικασίες εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

Έρχομαι τώρα στο δεύτερο ζήτημα του υπάρχοντος νομοσχεδίου: Τρομοκρατία. Δεν αναίρεται, ούτε περιορίζεται οποιαδήποτε μορφή πολιτικής εκδήλωσης ή άλλη μαχητική συνδικαλιστική δράση όταν έχει ως στόχο να εγκαθιδρύσει ή να διαφυλάξει το δημοκρατικό πολίτευμα. Όλοι μας θέλουμε να μην υπάρχουν νόμοι εναντίον της τρομοκρατίας, αλλά για να συμβεί αυτό δεν πρέπει να υπάρχει τρομοκρατία.

Σήμερα, όχι μόνο δεν έχουμε κατάργηση του φαινομένου της τρομοκρατίας, αλλά έχουμε έξαρση. Εκ των πραγμάτων, λοιπόν, θα πρέπει να ενισχύσουμε τις μορφές, τις πολιτικές και τα μέτρα που θα έχουν ως στόχο την πάταξη αυτής της μαστίγας που λέγεται τρομοκρατία.

Δεν πρέπει να μας ξενίζει το γεγονός γιατί υπάρχει αυτή η καχυποψία σε ολόκληρο τον κόσμο για την Ελλάδα; Γιατί ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων αμφισβητείται η τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων μέσα σ' ένα κλίμα ασφάλειας; Μήπως γιατί τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν όλα τα προηγούμενα χρόνια δεν επέφεραν αυτό που επιθυμούσε και η προηγούμενη κυβέρνηση, δηλαδή ένα κλίμα ασφάλειας που να έχει υποστεί διάχυση σε ολόκληρο το παγκόσμιο σκηνικό;

Είμαστε σε μία εποχή που μπορούμε να κατασκευάσουμε πυρηνικές και ατομικές βόμβες μόνο με το δίκτυο των πληροφοριών που προσφέρονται μέσα από το internet και το διαδίκτυο. Δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη τα νέα δεδομένα που επεξεργάζεται και χρησιμοποιεί σήμερα η διεθνής τρομοκρατία; Δεν πρέπει να μας απασχολήσει το γεγονός πως εκτός από την τρομοκρατία που έχει ως στόχο να πλήξει φυσικές παρουσίες προσώπων και κρατών, υπάρχει και η οικονομική τρομοκρατία, το οικονομικό έγκλημα, η τρομοκρατία των ιδεών πολλές φορές;

Κανένας δεν υποστήριξε ότι το υπάρχον νομοσχέδιο πλήττει τη δημοκρατία. Κανένας δεν υποστήριξε ότι το υπάρχον νομοσχέδιο με τα άρθρα του και τις πολιτικές του έχει ως στόχο να απελευθερώσει το καθεστώς και την ισχύουσα διαδικασία και να ενισχύσει το αίσθημα της ανασφάλειας των πολιτών. Αντίθετα, όλες οι πτέρυγες υποστήριξαν πως και με το νομοσχέδιο αυτό ενισχύεται το αίσθημα της ασφάλειας των πολιτών.

Στις αρχές της δεκαετίας 1990 αναπτύχθηκε έντονος διάλογος στα ευρωπαϊκά όργανα για την ξενοφοβία και το ρατσισμό. Η δε 11η Σεπτεμβρίου του 2001 οδήγησε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ να απαντήσει με τη με αριθμό 1373/2001 απόφασή του στις 28 Σεπτεμβρίου του 2001 και ανάγκασε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες στη συνέχεια να ενισχύσουν την εθνική τους νομοθεσία και να εξουδετερώσουν το δυσμενές κλίμα που υπήρχε τότε και δημιουργούσε ένα μεγάλο αίσθημα ανασφάλειας στους πολίτες.

Η Ελλάδα δεν έπρεπε και δεν πρέπει να μείνει έξω από το κλίμα αυτό. Αν τα μέτρα της προηγούμενης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ για την τρομοκρατία ήταν απολύτως σωστά και δεν επιδέχονταν καμία απολύτως τροποποίηση, θα είχαμε αυτό το διεθνές κλίμα για την Ελλάδα σε ολόκληρο τον κόσμο; Ασφαλώς όχι. Δεν χρειαζόμαστε μια θεωρητική τοποθέτηση απέναντι στην τρομοκρατία, αλλά χρειαζόμαστε μια τελείως πρακτική

τοποθέτηση. Το ζήτημα είναι καθαρά πολιτικό και έχουμε χρέος ως Έλληνες να προστατεύσουμε την Ελλάδα. Έχουμε χρέος να προστατεύσουμε τη γαλήνη, την ασφάλεια, την ειρήνη.

Γι' αυτό πιστεύω πως αυτό το νομοσχέδιο δεν είναι νομοσχέδιο της Νέας Δημοκρατίας, αλλά είναι νομοσχέδιο της Ελλάδος. Έχει ως στόχο να θωρακίσει και να ενισχύσει το αίσθημα της ασφάλειας των Ελλήνων πολιτών που είναι ενταγμένοι μέσα στον ευρωπαϊκό χώρο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Τζίμα.

Το λόγο έχει για δέκα λεπτά ο συνάδελφος κ. Τζαμτζής.

ΙΩΡΔΑΝΗΣ ΤΖΑΜΤΖΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναγνωρίζουμε όλοι ότι η διεθνής τρομοκρατία και το οργανωμένο έγκλημα είναι μάστιγα. Πριν από λίγο καιρό είχαμε το χτύπημα της τρομοκρατίας στη Νέα Υόρκη στους Δίδυμους Πύργους και πραγματικά πριν από ελάχιστο χρονικό διάστημα είχαμε το χτύπημα στο τρένο στη Μαδρίτη, όπου είχαμε θύματα χιλιάδες αθώους πολίτες.

Η Ελλάδα γνώρισε την τρομοκρατική δράση και πλήρωσε με αίμα αυτήν την τρομοκρατική δράση. Στη χώρα μας αφαιρέθηκαν ανθρώπινες ζωές. Όπως περιέργως και υπόπτως η παράταξή μας πλήρωσε με αίμα αυτήν την τρομοκρατική δράση.

Ας δούμε, όμως, μέχρι σήμερα τι έχει γίνει. Από το 1978 με το ν. 774, περί καταστολής της τρομοκρατίας και προστασίας του δημοκρατικού πολιτεύματος, η Παράταξή μας ψήφισε στη Βουλή νόμο για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Ο τότε Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης Ανδρέας Παπανδρέου αντιδρούσε, όπως αντιδρούσε όλη η παράταξη του ΠΑΣΟΚ και μιλούσε για κατάργηση των ατομικών ελευθεριών. Και φυσικά το Μάιο του 1983 είχαμε την κατάργηση του ν. 774 από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Στη συνέχεια, το 1990 ξανά η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με τον Κωνσταντίνο Μητσotάκη ψήφισε το ν. 1916/90, για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα. Στις 24 Νοεμβρίου του 1993 καταργήθηκε ξανά ο νόμος, δίχως βεβαίως να αντικατασταθεί από κάποιο άλλο νομοθέτημα για να μπορέσουν να αντιμετωπιστούν τα φαινόμενα της τρομοκρατίας.

Στη συνέχεια, το 2001 είχαμε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας. Ήταν ο Ιούνιος του 2001. Το 2002 δύο αποφάσεις-πλαίσια από την Ευρωπαϊκή Ένωση θεσμοθέτησαν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, μια προσπάθεια για ενιαία και ισχυρή ευρωπαϊκή απάντηση στη διεθνή τρομοκρατία. Είχαμε ουσιαστικά μια κοινή ευρωπαϊκή πολιτική για μια Ευρώπη ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Και αυτές τις δύο αποφάσεις-πλαίσια, κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, τις ψηφίσατε εσείς, η δική σας κυβέρνηση.

Σήμερα η Κυβέρνησή μας φέρνει το νομοσχέδιο για τη συμπλήρωση του νόμου για την τρομοκρατία και φυσικά την εναρμόνιση της νομοθεσίας της χώρας μας με το ευρωπαϊκό ένταλμα, το οποίο ψηφίστηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το πρώτο, το ευρωπαϊκό ένταλμα ρυθμίζει θέματα που έχουν σχέση με την προσαρμογή, όπως είπα της ελληνικής νομοθεσίας στην απόφαση-πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το δεύτερο μέρος τροποποιεί το ν. 2928/2001 και βεβαίως έχουμε ουσιαστικά μια ενίσχυση της νομοθεσίας μας για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα από τον εισηγητή της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να κάνει ευχές, για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Η τρομοκρατία, όμως, δεν αντιμετωπίζεται με ευχολόγια. Η τρομοκρατία δεν αντιμετωπίζεται ως κοινό ποινικό αδίκημα, γιατί χρησιμοποιεί πρακτικές, χρησιμοποιεί μεθόδους που θέλουν ουσιαστικά μια ειδική μεταχείριση. Χρειάζεται συνεργασία και πρώτα απ' όλα χρειάζεται συνεργασία εσωτερική και βεβαίως διεθνή συνεργασία για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

Στο σημείο αυτό θα σταθώ στο νόμο τον οποίο ψηφίσαμε το

2001 σ' αυτήν την Αίθουσα, νόμο τον οποίο έφερε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με Υπουργό τότε τον κ. Σταθόπουλο.

Πραγματικά υπήρξε υποκρισία από την τότε κυβερνητική παράταξη. Είχαμε τα φαινόμενα συνάδελφοι να αποφεύγουν ακόμη και να μπουν μέσα στην Αίθουσα, συνάδελφοι να αντιτίθενται στο νομοσχέδιο, άλλοι συνάδελφοι να μιλούν εναντίον, άλλοι συνάδελφοι να παίρνουν μία μεσοβέζικη στάση και οι μόνοι σταθεροί υποστηρικτές του νομοσχεδίου ήταν οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, για να μπορέσουμε να βάλουμε τις βάσεις για να αντιμετωπισθεί η τρομοκρατία στη χώρα μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, φοβάμαι ότι ο τότε εισηγητής μας κ. Μαργκογιαννάκης –προφητικός τότε και σήμερα επαληθεύεται, γιατί η ίδια τακτική ακολουθείται από πλευράς σας σήμερα– είχε δίκιο λέγοντας τότε ότι όταν θα έλθει το ΠΑΣΟΚ στην αντιπολίτευση θα καταφέρεται πάλι εναντίον των νομοσχεδίων για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Σήμερα βλέπουμε μία κατανομή, μία ανθρωπογεωγραφία διαφορετική μέσα σε αυτήν την Αίθουσα. Το ΚΚΕ αποχώρησε, η Αξιωματική Αντιπολίτευση εκφράζει διαφορετικές απόψεις. Πραγματικά επαληθεύεται ο τότε εισηγητής μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να σταματήσει αυτό το παιχνίδι. Πρέπει να κατανοήσουμε όλοι μας ότι δεν υπάρχει τρομοουτερία. Ο πολίτης θέλει να δει την πολιτική ηγεσία του τόπου συνολικά αντιμετώπιση απέναντι στα φαινόμενα της τρομοκρατίας. Αυτό που ζητά ο πολίτης είναι σίγουρα ασφάλεια και ελευθερία. Το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου ουσιαστικά συμπληρώνει όλα αυτά τα κενά τα οποία στην πράξη αποδείχθηκε, όπως η περίπτωση του DNA, ότι υπάρχουν.

Στα πλαίσια, λοιπόν, αυτής της αντιμετώπισης της διεθνούς τρομοκρατίας και για να μην θρηνησουμε άλλα θύματα πρέπει να ψηφίσουμε αυτό το νομοσχέδιο και αυτό πρέπει να το πράξετε, κύριοι συνάδελφοι της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, και εσείς. Ειλικρινά με λύπησε η στάση πολλών συναδέλφων από την Αξιωματική Αντιπολίτευση. Σ' ένα τόσο σοβαρό και σημαντικό θέμα, όπως είναι το θέμα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας, πρέπει να υπάρχει ομοψυχία και ομοφωνία.

Η συζήτησή μας μεταδίδεται από το κανάλι της Βουλής ζωντανά, κρινόμαστε από τον ελληνικό λαό και πλέον, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο κ. Παπαθεμελής έχει το λόγο.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ-ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, την επομένη της 11ης Σεπτεμβρίου είναι αυτονόητο και φυσικό ότι προκλήθηκε μία τρομοουτερία. Κατ' εξοχήν βεβαίως στη χώρα που υπέστη το γεγονός, αλλά επειδή αυτή η χώρα είναι η μοναδική υπερδύναμη στον κόσμο διαχύθηκε η ατμόσφαιρα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Θυμάμαι πάντα μία φράση την οποία έχει πει ο σοφός Αμερικανός Βενιαμίν Φραγκλίνος, (ελληνιστί αποδιδόμενος), «σε όλους όσους είναι πρόθυμοι να ανταλλάξουν την ελευθερία με την ασφάλεια, δεν αξίζει τίποτε από τα δύο». Αισθάνομαι ότι είναι μία πολύ σοβαρή επισήμανση. Στην ανθρώπινη ιστορία έχει επανέλθει πολλές φορές το δίλημμα ασφάλεια ή ελευθερία. Η απάντηση βεβαίως είναι «ναι, ασφάλεια, αλλά με ελευθερία», με απόλυτο σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου, των πολιτικών ελευθεριών, των θεμελιωδών ελευθεριών.

Πιστεύω πάντα ότι οι νομοθετικές ρυθμίσεις μπορούν να διαδραματίσουν ένα σημαντικό ρόλο στην καταπολέμηση του τρομοκρατικού φαινομένου. Και υπήρξα εκείνος που από το 1994 από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης τότε υπεστήριξε την άποψη να υπάρξει ταχεία και άμεση νομοθετική ρύθμιση κυρίως εις τα εξής σημεία. Την προστασία μαρτύρων και δικαστών και την εκδίκαση των υποθέσεων τρομοκρατίας αποκλειστικά από συνθέσεις τακτικών δικαστών.

Οι εμπειρίες μου της περιόδου εκείνης με οδήγησαν στο να πιστεύω ακράδαντα πόσο σημασία είχε μια τέτοια ρύθμιση η οποία έγινε με καθυστέρηση επτά ετών με τον 2928/2001, όφειλε να είχε γίνει από πολύ πιο μπροστά αλλά οπωσδήποτε απέδωσε.

Επίσης πρέπει να επισημάνω ότι παρ'ότι ένα μεγάλο κομμάτι της επιστημονικής κοινότητας, ο Τύπος και γενικά οι δημόσιες

συζητήσεις το 2001 και ορισμένα περίεργα φαινόμενα εδώ μέσα στην Αίθουσα τότε είχαν προκαλέσει έντονες αμφισβητήσεις για εκείνες τις ρυθμίσεις, είναι θετικό το γεγονός ότι η ελληνική δικαιοσύνη ανταποκρίθηκε στο ύψος της και δεν δημιουργήθηκαν προβλήματα τα οποία εξέφραζαν με εντονότερους φόβους εκείνοι οι οποίοι δεν ήθελαν τις ρυθμίσεις.

Κύριε Υπουργέ της Δικαιοσύνης και από την Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής και βεβαίως από τη μακρά συζήτηση που έχει διεξαχθεί ως αυτήν την ώρα εδώ, επισημάνθηκαν μια σειρά από θέματα στα οποία νομίζω ότι πρέπει να εγκύψετε ούτως ώστε στην κατ' άρθρο συζήτηση να δώσετε ορισμένες λύσεις τις οποίες το κείμενο του νομοσχεδίου δεν δίνει. Συγχωρείστε με αλλά εγώ δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι δυνατόν να υπάρξει «ατομικός τρομοκράτης». Τρομοκρατία, τρομοκρατική ενέργεια σημαίνει οργάνωση. Είναι αδιανόητο ένας να είναι ατομικός τρομοκράτης. Ένας μπορεί να διαπράξει εγκλήματα, ίσως και πολύ σοβαρότερα από τα τρομοκρατικά. Αλλά εν πάση περιπτώσει είναι ο εγκληματίας δράστης των συγκεκριμένων εγκλημάτων. Δεν πιστεύω ότι είναι τρομοκράτης και φοβούμαι ότι κάποιοι μπορούν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, δια της μεθόδου είτε της *stricto sensu* είτε της *latto sensu* ερμηνείας να οδηγηθούν σε λύσεις εν τοις πράγμασι τις οποίες κανείς από μας και φυσικά και εσείς δεν επιθυμούμε.

Πιστεύω επίσης ότι υπάρχει μια «συλλογική ευθύνη» συλλογική πολιτική ευθύνη κάποια με τις εταιρείες και υπάρχει σίγουρα μία κάμψη σε αρκετά σημεία του διττού αξιοποιούν, όπως επίσης και κάπου τα όρια της αναλογικότητας πράξεως και επαπειλούμενης ποινής δεν είναι σεβαστά.

Τέλος και η Επιστημονική Επιτροπή σας δίνει μία σειρά από σημεία άρθρο 17, 18, 19 κλπ. στα οποία για τα δικαιώματα που παρέχονται στον κατ' ου το ένταλμα δεν προσδιορίζεται ποια θα είναι η κύρωση σε περίπτωση που δεν θα γίνουν σεβαστά. Νομίζω ότι πρέπει και εκεί να δώσετε κάποιες απαντήσεις.

Αλλά οφείλω να προσθέσω το εξής: Όλη αυτή η ρύθμιση αφορά φαινόμενο τρομοκρατίας, ας πω «ελλαδικού τύπου» για να μπορούμε να συνεννοηθούμε. Τρομοκράτης λίγο πολύ του «γλυκού νερού» ο οποίος βεβαίως θέλει να διαπράξει τρομοκρατική ενέργεια, να διαπράξει έγκλημα, αλλά πρωτίστως ενδιαφέρεται για το τομάρι του, δηλαδή για πως θα διασώσει τη ζωή του ο ίδιος, θα σκοτώσει, αλλά δεν θα σκοτωθεί.

Η τρομοκρατία μετά τις 11 Σεπτεμβρίου και αν θέλετε και στις 11 Μαρτίου στη Μαδρίτη, δεν έχει βεβαίως αυτές τις πολύ απλές και «κλασικές» διαστάσεις. Είναι μία τρομοκρατία η οποία είναι απειρώς μεγαλύτερη και φυσικά απειλητικότερη.

Στην υπερτρομοκρατία, ο δράστης διαθέτει τη ζωή του. Αυτοθυσιάζεται, λειτουργεί με τη δύναμη του απελπισμένου. Αντιλαμβάνεται κανείς ότι ρυθμίσεις αυτού του είδους δεν θα μπορούσαν να δώσουν απάντηση στο τρομοκρατικό φαινόμενο της 11ης Σεπτεμβρίου. Εκεί πολλοί Αμερικανοί με ενθιμότητα και ειλικρίνεια -όχι δυστυχώς οι κυβερνήσεις τους- έσκυψαν στο φαινόμενο. Θυμήθηκαν και προηγούμενα γεγονότα. Επί Αϊζενχάουερ είχε τεθεί ένα ερώτημα από τον τότε Αμερικανό Πρόεδρο στο Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας να απαντήσει «γιατί τους μισούν». Και η απάντηση η οποία είχε δοθεί τότε από τους συμβούλους ασφαλείας στον Αϊζενχάουερ ήταν «διότι οι Ηνωμένες Πολιτείες υποστηρίζουν διεφθαρμένα καθεστώτα που εμποδίζουν τη δημοκρατία και την ανάπτυξη και αυτό διότι στοχεύουν να προστατεύσουν μόνο και μόνο τα συμφέροντά τους στα πετρέλαια της Εγγύς Ανατολής, τώρα βεβαίως στα πετρέλαια όλου του κόσμου.

Εάν το Παλαιστινιακό δεν λυθεί, εάν οι αιτίες οι οποίες προκαλούν τα σύγχρονα φαινόμενα της υπερτρομοκρατίας, δεν εξαλειφθούν αποβλέποντας στην αληθινή τους ουσία, κανένα νομοθέτημα αυτού του είδους που ψηφίζει απόψε η Βουλή, δεν πρόκειται να δώσει απάντηση σε τέτοιου είδους αμείλικτα ερωτηματικά. Δεν πρόκειται να εξαλείψει ή έστω περιορίσει την τρομοκρατία. Ο κόσμος πράγματι, περνάει εν ονόματι και της παγκοσμιοποίησης, εν ονόματι και του δόγματος «για τον 21ον αιώνα» όπως τον έχει ονομάσει ο απερχόμενος Πρόεδρος Μπους, περνάει μία φάση εντόνων ανησυχιών και βεβαίως έχουν συμβεί γεγονότα από τα δραματικά στο Ιράκ μέχρι τα

συνεχώς επαναλαμβανόμενα φρικιαστικά στην ταλαίπωρη Παλαιστίνη, τα οποία εάν δεν αντιμετωπισθούν με δικαιοσύνη και ελευθερία δεν θα υπάρξει τέλος στην τρομοκρατία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Ο κ. Καραγκούνης έχει το λόγο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, πράγματι το συζητούμενο νομοσχέδιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποτελεί ιδιαίτερα βαρύνουσας πολιτικής σημασίας νομοθέτημα. Η θέσπιση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως επιφέρει αλλαγές σ' ένα θεσμό, το θεσμό της έκδοσης, ο οποίος από αρχαιολόγων χρόνων ασκείτο μονοπωλιακά από τα εθνικά κράτη και επομένως, υπεισέρχεται στον ίδιο τον πυρήνα της κρατικής εξουσίας την οποία σε κάποιο βαθμό περιορίζει, αφού επιτρέπει πλέον, έστω υπό όρους, την έκδοση Ελλήνων στο εξωτερικό και γενικότερα θέτει ένα πρόβλημα εξισορρόπησης μεταξύ της ανάγκης να διευκολύνουμε την ποινική συνεργασία και καταστολή στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της ανάγκης να γίνουν απολύτως σεβαστά τα ατομικά και ανθρωπίνως δικαιώματα.

Κατ' ακολουθία, τα ερωτήματα αρχής τα οποία οφείλουμε να απαντήσουμε είναι δύο. Συμφωνούμε πρώτον να πάψει η Ελλάδα να ασκεί μονοπωλιακά τη εξουσία εκδόσεως στο όνομα της ταχύτερης και αποτελεσματικότερης ποινικής καταστολής στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Θεωρούμε δεύτερον ότι το συζητούμενο νομοσχέδιο εξισορροπεί ικανοποιητικά με τις συγκεκριμένες ρυθμίσεις του σαν σύνολο τη διευκόλυνση και την επιτάχυνση της ποινικής καταστολής στην Ευρωπαϊκή Ένωση με τον απόλυτο σεβασμό των ανθρωπίνων και ατομικών δικαιωμάτων, ιδίως στο βαθμό που επιτρέπει την έκδοση Ελλήνων στο εξωτερικό;

Επί του πρώτου ερωτήματος, αν συμφωνούμε να πάψει η Ελλάδα να ασκεί μονοπωλιακά την εξουσία της έκδοσης, θα έλεγα ότι στα πλαίσια της θεσμικής εμβάθυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οποία όλοι -πιστεύουμε- επιθυμούμε, οφείλουμε αναπόφευκτα να δεχθούμε ότι ο θεσμός της έκδοσης ως μονοπώλιο της εθνικής κρατικής εξουσίας είναι ξεπερασμένος και αντιπατικός. Πράγματι η μονοπωλιακή άσκηση της εξουσίας της εκδόσεως από τα εθνικά κράτη η οποία χρονολογείται από αρχαιολόγων χρόνων δεν έχει πλέον νόημα στα πλαίσια ενός χώρου διευρυμένης συνεργασίας, όπως ο χώρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και αυτό, διότι παραδοσιακά ο λόγος που τα εθνικά κράτη ασκούσαν μονοπωλιακά την εξουσία έκδοσης ήταν η δυσπιστία προς τα άλλα κράτη, τόσο προς τους νομικούς τους θεσμούς όσο και ως προς τις προθέσεις τους γενικότερα. Όμως, η άλλη ιδέα της οικοδομήσεως ενός κοινού ευρωπαϊκού σπιτιού εδράζεται ακριβώς στην άρνηση της καχυποψίας που γεννά η εθνική περιχαράκωση.

Σ' ένα τέτοιο πλαίσιο είναι ακριβώς ξεπερασμένη και αντιφατική η εμμονή να ασκείται μονοπωλιακά και μάλιστα εν μέρει με πολιτικά κριτήρια η εξουσία της εκδόσεως. Δεν είναι δυνατόν να έχουμε κοινό νόμισμα και ενιαία σύνορα, αλλά για να μεταχθεί ένας εγκληματίας από τη μια χώρα της Ένωσης στην άλλη, να απαιτείται μια περίπλοκη και αργοκίνητη νομική διαδικασία, η οποία μάλιστα τις περισσότερες φορές, όπως ξέρουμε από την εμπειρία μας, δεν καταλήγει πουθενά. Επομένως νομίζω ότι από άποψη αρχής στα πλαίσια της εμβάθυνσης της ευρωπαϊκής συνεργασίας και της οικοδόμησης ενός κοινού ευρωπαϊκού σπιτιού αλλά και για χάρη της ταχύτερης και αποτελεσματικότερης ποινικής καταστολής σε μια εποχή δέυνσης της διεθνούς τρομοκρατίας και διόγκωσης του οργανωμένου διασυνοριακού εγκλήματος οφείλουμε να δεχθούμε τον εκσυγχρονισμό του θεσμού της έκδοσης και τη διευρωπαϊκή του επιτάχυνση και ομογενοποίηση με την καθιέρωση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να κάνω μια επισήμανση. Δεν αρκεί να φτιάχνουμε θεσμούς. Θα πρέπει να εφαρμόζουμε και τους θεσμούς που φτιάχνουμε με καλή πίστη. Το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αποτελεί από μια άποψη αρχής έναν ορθό θεσμό. Οφείλουμε, όμως, και να τον εφαρμόσουμε στην πράξη με καλή πίστη. Αυτό σημαίνει ότι δεν αρκεί να εκφράζουμε τη θεωρητική μας εμπιστοσύνη στους νομικούς θεσμούς των

άλλων ευρωπαϊκών χωρών, αλλά θα πρέπει και στην πράξη να τους σεβόμαστε.

Είδαμε για παράδειγμα τι συνέβη όταν προ ετών συνελήφθη στην Ελλάδα μία ομάδα Άγγλων τουριστών διότι έπαιρναν φωτογραφίες από στρατιωτικό αεροδρόμιο. Αντί το θέμα να αφεθεί στην ανεπηρέαστη κρίση της ελληνικής δικαιοσύνης, ξεκίνησε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης της Μεγάλης Βρετανίας, όπως ενθυμίζετε, μία εκστρατεία διασυρμού της Ελλάδος και του νομικού της συστήματος. Το θέμα, μάλιστα, απασχόλησε και τους αρμόδιους Υπουργούς της αγγλικής Κυβερνήσεως οι οποίοι παρενέβησαν προσωπικά πάμπολλες φορές όχι με γνώμονα την τήρηση των νόμων, αλλά με διαφανή σκοπιμότητα να απαλλάξουν τους Άγγλους κατηγορούμενους από την ελληνική δικαιοσύνη.

Με τέτοιες, βέβαια, νοοτροπίες αντιλαμβάνεστε ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, όπως και πολλά άλλα πράγματα θεσμοθετούμενα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, θα οδηγηθεί σε φιάσκο και θα αποτελεί απλώς μία ακόμη πονηρή μεθόδευση των μεγάλων χωρών σε βάρος των μικρών.

Επομένως δεν αρκεί να θεσμοθετούμε το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, αλλά θα πρέπει και να το εφαρμόζουμε με καλή πίστη αν πράγματι θέλουμε να επιτύχει.

Το σημαντικότερο, όμως, ερώτημα σε σχέση με το συζητούμενο νομοσχέδιο δεν είναι αν συμφωνούμε από την άποψη αρχής με το ευρωπαϊκό ένταλμα. Είναι, όπως είπα, το ερώτημα εάν το συζητούμενο νομοσχέδιο εξισορροπεί ικανοποιητικά, με τις συγκεκριμένες ρυθμίσεις του, σαν σύνολο τη διευκόλυνση και την επιτάχυνση της ποινικής καταστολής στην Ευρωπαϊκή Ένωση με τον απόλυτο σεβασμό των ανθρωπίνων και ατομικών δικαιωμάτων ιδίως στο βαθμό που επιτρέπει την έκδοση Ελλήνων στο εξωτερικό.

Επί του δευτέρου αυτού ερωτήματος θα ήθελα να είμαι κατηγορηματικός ιδίως γιατί έχω παρακολουθήσει τι συνέβη σε άλλες χώρες με τη θεσμοθέτηση του εντάλματος.

Άποψή μου είναι ότι το συζητούμενο νομοσχέδιο είναι ίσως το πληρέστερο, κύριε Υπουργέ, από άποψη προστασίας των ανθρωπίνων και ατομικών δικαιωμάτων από όλες τις αντίστοιχες ρυθμίσεις των άλλων κρατών. Αποδείχθηκε ίσως θετικό ότι καθυστέρησαν να επεξεργαστούμε τη ρύθμιση γιατί ορισμένες άλλες χώρες, οι οποίες έσπευσαν να θεσμοθετήσουν το ένταλμα την εποχή που πρωτοεμφανίστηκε, λίγο μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου στην Αμερική, απλώς υιοθέτησαν τυφλά την απόφαση πλαίσιο η οποία συντάχθηκε σ' ένα φορτισμένο διεθνές κλίμα.

Μου έκανε εξαιρετική εντύπωση ότι το συζητούμενο νομοσχέδιο δεν αποτελεί, όπως άλλα αντίστοιχα ευρωπαϊκών χωρών, αντιγραφή της απόφασης-πλαίσιο, αλλά πολύ περισσότερο ούτε καν υιοθετεί τη δομή τους δείχνοντας με αυτόν τον τρόπο ότι έγινε υπεύθυνη εργασία.

Θέλω να δώσω συγχαρητήρια στον Υπουργό της Δικαιοσύνης, το φίλο Αναστάση Παπαληγούρα. Όλοι μας γνωρίζουμε τη νομική του παιδεία και τη δημοκρατικό του ήθος. Τα επιβεβαιώσε με την υπεύθυνη αυτή δουλειά. Πολλοί ίσως ήθελαν να τον κατηγορήσουν ότι εφαρμόσε τυφλά τις εισαγόμενες ρυθμίσεις και δεν προστατεύει τους Έλληνες πολίτες. Τους διέψευσε, όμως, με τον καλύτερο τρόπο. Πράγματι, ουδεμία έκδοση έγινε –ούτε έπρεπε να γίνει– σε επίπεδο προστασίας των ανθρωπίνων και ατομικών δικαιωμάτων.

Η ουσία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, των ρυθμίσεων, όπως τη βλέπω εγώ, βρίσκεται στο άρθρο 11 όπου θεσπίζονται οι λόγοι απαγόρευσης της εκτέλεσης του εντάλματος. Και εκεί προβλέπονται όλα όσα πρέπει να προβλεφθούν και μάλιστα θεσπίζονται ως υποχρεωτικοί λόγοι απαγόρευσης, λόγοι που η απόφαση-πλαίσιο άφηνε στη διακριτική μας ευχέρεια.

Συμπερασματικά, λοιπόν, θα έλεγα ότι η καθιέρωση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως είναι από άποψη αρχής επιβεβλημένη στα πλαίσια της εμβάθυνσης της ευρωπαϊκής συνεργασίας και της οικοδόμησης ενός κοινού ευρωπαϊκού σπιτιού, αλλά και για χάρη της ταχύτερης και αποτελεσματικότερης ποινικής καταστολής σε μία εποχή όξυνσης της διεθνούς τρομοκρατίας και διογκώσεως του οργανωμένου διασυνορια-

κού εγκλήματος.

Για τους λόγους αυτούς θεωρώ, λοιπόν, ότι οφείλουμε να υπερψηφίσουμε από άποψη αρχής το νομοσχέδιο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Ο κ. Σγουριδής έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο όπως υπογραμμίστηκε και από τους προλαλήσαντες ομιλητές, τους εισηγητές, τους Κοινοβουλευτικούς Εκπροσώπους, αλλά και τον κύριο Υπουργό απαρτίζεται από δύο μέρη. Το πρώτο τμήμα είναι η επικύρωση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Το δεύτερο τμήμα συμπληρώνει την αντιτρομοκρατική μας νομοθεσία βάσει μιας απόφασης-πλαισίου του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Είναι γεγονός ότι για αυτό το νομοσχέδιο υπάρχει ένας ισχυρός αντίλογος και από το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, το οποίο καταψηφίζει επί της αρχής το νομοσχέδιο και από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας το οποίο αποχώρησε από την Αίθουσα και από το Συνασπισμό και από μεμονωμένους Βουλευτές της Συμπολιτεύσεως, αλλά και από φορείς όπως ο Δικηγορικός Σύλλογος της Αθήνας. Ειδικά ο δικός του προβληματισμός με προβληματίζει και εμένα ιδιαίτερα, μιας και δεν έχω τη νομική παιδεία για να εμβαθύνω σε αυτό το νομοσχέδιο το οποίο ψηφίζουμε.

Όμως, είναι αλήθεια ότι ο νομικός μας πολιτισμός είναι ιδιαίτερα ευαίσθητος λόγω της τελευταίας επτάχρονης οδυνηρής εμπειρίας που είχαμε ως λαός από τη χούντα των συνταγματαρχών. Αυτό μας οδήγησε να προσέχουμε ιδιαίτερα τα νομοθετήματά μας ως προς τον πυρήνα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στον προβληματισμό μου αυτό, κύριοι συνάδελφοι, υπάρχουν και δεύτερες σκέψεις, όπως η δημιουργία του υπερεθνικού σχήματος αυτού καθ' αυτού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που προϋποθέτει παραχώρηση μεγάλου τμήματος των εθνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων των κρατών-μελών που την απαρτίζουν. Τα κράτη, δηλαδή, πρέπει να παραχωρήσουν ένα κομμάτι των κυριαρχικών τους δικαιωμάτων για να μπορέσει να συντελεστεί αυτό το υπερεθνικό σχήμα που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση, όχι όμως εκεί που άπτεται του πυρήνα της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η προσυνταγματική επίσης φάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ολοκληρώθηκε με τη Συνθήκη του Μάαστριχ, του Άμστερνταμ, της Νίκαιας, της Λισαβόνας και τώρα προχωράμε στη συνταγματική συνθήκη –ήδη σχεδόν έχουμε κλείσει σε αυτό ως κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης– αποκτώντας έτσι η Ευρωπαϊκή Ένωση πολιτειακά χαρακτηριστικά, όπου σε αυτά εμπεριέχεται η αρχή της δημοκρατίας, η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η αρχή της δικαιοσύνης, η κοινωνία των πολιτών.

Έτσι είναι αδιαμφισβήτητο ότι το πρωτόγνωρο εγχείρημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης κτίζεται με διαδοχικές προσεγγίσεις σε όλες τις κατευθύνσεις. Μία από αυτές τις κατευθύνσεις είναι να αποτελέσει ένα ενιαίο δικαϊκό χώρο της ελευθερίας, της ασφάλειας και της δικαιοσύνης, που κατά κάποιο τρόπο, όπως αναγράφεται και στην εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης των ενταλμάτων σε κατηγορούμενους μεταξύ των κρατών μελών και την αντικατάστασή τους με την παράδοση μεταξύ των δικαστικών αρχών των χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς αυτό να σηματοδοτεί την άρση της προστασίας των προσωπικών δεδομένων.

Στο προβληματισμό μου, όμως, αυτό επισέρχονται και σκέψεις για το πώς προέκυψαν αυτές οι αποφάσεις πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η πρώτη απόφαση πλαίσιο υπεγράφη στις 7-12-2001 με μία προεργασία που ξεκίνησε από το 1996 και δεν έχει καμία σχέση με τα τρομοκρατικά χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου στη Νέα Υόρκη, όταν κατέρρευσαν οι Δίδυμοι Πύργοι και καταπλάκωσαν χιλιάδες αθώους πολίτες. Αυτή η απόφαση πλαίσιο υπεγράφη από τη χώρα μας στις 13-6-2002. Η χρονική σύμπτωση δεν έχει καμία σχέση, όπως είπα προηγουμένως, με το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου.

Η δεύτερη απόφαση πλαίσιο έχει σχέση με το τρομοκρατικό χτύπημα. Διότι μετά από αυτό το Συμβούλιο Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών προχώρησε στην απόφαση 1373/2001, που υποχρεώνει να ληφθούν πρόσθετα μέτρα για την πάταξη της τρομοκρατίας από όλα τα κράτη μέλη. Εξ αυτού του λόγου το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής προχώρησε στην απόφαση πλαίσιο της 22-6-2002.

Και εδώ τι συμβαίνει; Ενώ η χώρα μας είχε πρόσφατα ψηφίσει αντιτρομοκρατικό νόμο, το 2928/2001, χρειάστηκε να γίνουν προσαρμογές σε αυτό το νόμο με αυτό το νομοσχέδιο. Και εδώ τίθεται το μεγάλο ερώτημα: Πρέπει να ενσωματώσουμε απόφες τις υποδείξεις οι οποίες γίνονται από αυτήν την απόφαση πλαίσιο; Κατά την άποψή μου όχι. Μπορεί οι τεχνοκράτες της χώρας να προχώρησαν στην επεξεργασία αυτών των αποφάσεων πλαίσιο, αλλά όμως το ελληνικό Κοινοβούλιο έχει χρέος να επεξεργαστεί μία προς μία τις διατάξεις, να επιφέρει διορθώσεις, να τις προσαρμόσει κατάλληλα, για να μπορέσει από εκεί και πέρα τουλάχιστον απέναντι στο δικό μας νομικό πολιτισμό, με τις δικές του ευαισθησίες να έχει μία καθαρή θέση, ένα καθαρό πρόσωπο.

Μου δίνεται από εδώ η ευκαιρία να επισημάνω ότι υπάρχουν και νέα διεθνή δεδομένα και τα νέα διεθνή δεδομένα δημιουργούν αλλαγές στη θεώρηση των πραγμάτων. Αλλιώς ξεκινάς, βρίσκεις μπροστά σου άλλα δεδομένα και σαφώς τα προσαρμόζεις. Ποια είναι τα σημερινά δεδομένα τα οποία έχουμε;

Το επικίνδυνο της εξάρσης του ισλαμικού φονταμενταλισμού, κύριοι συνάδελφοι, είναι αφ' ενός ότι δεν είναι ενιαίος. Σήμερα ο ισλαμικός φονταμενταλισμός, παρ' όλο που ενδύεται το μανδύα της τζιχάντ και της Αλ Κάιντα, δεν είναι ενιαίος. Είναι τεμαχισμένος και δρα μεμονωμένα. Αφ' ετέρου, ο ισλαμικός αυτός φονταμενταλισμός ιδιωτικοποιείται. Βρίσκει τεράστια κεφάλαια για να μπορεί να συγκεντρώσει το ποσό που χρειάζεται, βρίσκει αγορές όπλων και παράλληλα υπάρχουν αχανείς εκτάσεις όπου έχουν καταλυθεί κάθε έννοια κρατικής υπόστασης, για να μπορεί να κρύβεται.

Εν ονόματι της πάταξης αυτής της μορφής τρομοκρατίας αναπτύσσεται επικίνδυνα ένας νεοβαρβαρισμός από τη Δύση, ένας νεοβαρβαρισμός τον οποίο είδαμε μέσα από τα βασανιστήρια που καταρρακώνουν κάθε προσωπική υπόσταση, κτυπούν τον πυρήνα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και καταργούν τα πάντα εν ονόματι της πάταξης αυτής της μορφής τρομοκρατίας. Είδαμε τα βασανιστήρια με τις κουκούλες στο Ιράκ, στους Ιρακινούς πολίτες, στους Αφγανούς πολίτες και αναρωτιώμαστε σε ποιον αιώνα ζούμε.

Άρα, λοιπόν, εν ονόματι της πάταξης αυτής της μορφής τρομοκρατίας, του ισλαμικού φονταμενταλισμού, πρέπει να εκτρεπόμεθα σε αυτόν το νεοβαρβαρισμό; Και εν ονόματι του ότι θα κτυπήσουμε την τρομοκρατία μπορούμε να επεμβαίνουμε σε κάθε χώρα που υπάρχει στον πλανήτη και από εκεί και πέρα να δημιουργούμε προϋποθέσεις κατάλυσης κάθε κρατικής εξουσίας για να αναπτύσσεται ελεύθερα αυτός ο ισλαμικός φονταμενταλισμός;

Νομίζω ότι αυτά τα νέα δεδομένα δημιουργούν και άλλες θεωρήσεις πάνω στο θέμα της τρομοκρατίας. Αν βλέπεις το μουσουλμανικό κόσμο σαν ένα απέραντο τζιχάντ –είπε κάποιος– τότε είναι βέβαιο ότι ο ισλαμικός κόσμος, ο μουσουλμανικός κόσμος, θα μετατραπεί σ' ένα απέραντο τζιχάντ.

Κλείνοντας, αγαπητοί συνάδελφοι, οφείλω να πω ότι σε αυτά τα νέα δεδομένα το ελληνικό Κοινοβούλιο έχει χρέος να εξετάσει μία προς μία τις διατάξεις του νομοσχεδίου αυτού. Θα πρέπει να το προσαρμόσουμε στο δικό μας δικαίκο σύστημα. Γι' αυτό ακριβώς εμείς καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο αυτό επί της αρχής και θα εξετάσουμε τα άρθρα με οποιοσδήποτε τροπολογίες δεχθεί ο Υπουργός για να τα ψηφίσουμε κατά περίπτωση.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Το λόγο έχει ο κ. Τασούλας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Απόψε συζητούμε επί της αρχής το νομοσχέδιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Συζητούμε γι' αυτά τα συγκεκριμένα θέματα απόψε, αύριο και μεθαύριο όχι μόνο

γιατί περιέχουν ως αφορμές συζητήσεως και το τι έκανε η Αμερική στο Ιράκ ή το τι έκανε ενδεχομένως Σοβιετική Ένωση εις το Αφγανιστάν, αλλά και διότι θα πρέπει να απαντήσουμε ως κοινωνία και ως Κοινοβούλιο στο ερώτημα εάν είμαστε διατεθειμένοι αυτούς οι οποίοι διαπράττουν ανθρωποκτονία εκ προθέσεως ή αρπαγή ανηλίκου ή έκρηξη ή δηλητηρίαση τροφίμων ή άρση ασφαλιστικών μέτρων ή παρακώλυση συγκοινωνιών ή θέτουν σε κίνδυνο τις αεροπορικές ή σιδηροδρομικές συγκοινωνίες, εάν όλους αυτούς, εφόσον όλα αυτά τα κάνουν για να βλάψουν σοβαρά τη χώρα ή για να βλάψουν τα συμφέροντα ενός διεθνούς οργανισμού ή για να εκβιάσουν τη χώρα ή για να καταστρέψουν τις συνταγματικές, τις οικονομικές και τις πολιτικές δομές της χώρας, είμαστε διατεθειμένοι να τους χαϊδεύουμε, να τους ανεχόμαστε, να τους θεωρούμε κοινωνικούς αγωνιστές. Ή είμαστε διατεθειμένοι να βάλουμε τάξη σ' αυτό το πρόβλημα, να το αντιμετωπίσουμε με αυστηρότητα και να τους θεωρούμε όλους αυτούς όχι ως ελαυνόμενους από κάποια αίσθημα πολιτικής κινητροδότησεως, αλλά ως εγκληματίες οι οποίοι πρέπει με αυστηρότητα να αντιμετωπισθούν.

Όλη η άλλη συζήτηση, όλη η άλλη κουβέντα γίνεται έτσι για να λέμε ότι τάχα με αυτές τις διατάξεις, με αυτές τις προθέσεις, με αυτές τις πρωτοβουλίες η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ελληνική Κυβέρνηση ως μέλος οργανικό αυτής της Ενώσεως, έχει πρόθεση δήθεν να καταπολεμήσει το ακραίο πολιτικό ή κοινωνικό φρόνημα.

Εδώ πρόκειται για γεγονότα και για νομικές έννοιες οι οποίες είναι ξεκαθαρισμένες παλαιόθεν. Σας υπενθυμίζω ότι ήδη από το 1977 όταν έγινε η σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την καταστολή της τρομοκρατίας, έχει ξεκαθαρίσει το θέμα ότι η τρομοκρατία συνιστά εγκληματική δράση που δεν έχει καμία σχέση με πολιτικά κίνητρα ή προθέσεις.

Από τότε έως σήμερα έχουν υπάρξει διεθνείς συμβάσεις, διεθνή κείμενα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, έχουν υπάρξει αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και έχει υπάρξει και η τελευταία απόφαση πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που εκθύμως και απεριφράστως υπέγραψε η Ελληνική Κυβέρνηση το καλοκαίρι του 2002, ενώ η Αυστρία, λόγω χάριν, εξέφρασε επιφυλάξεις επικαλούμενη συνταγματικές της προδιαγραφές που δεν μπορούσε να παραβιάσει. Ωστόσο η Ελληνική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τότε, το υπέγραψε χωρίς καμία επιφύλαξη.

Και έχουμε σήμερα εδώ το φαινόμενο που προκαλεί μεγάλη απορία και προκαλεί και δικαίωμα να ρωτά κανείς με έντονο τρόπο το ΠΑΣΟΚ, γιατί σήμερα μετά από λίγο καιρό για όλα αυτά που υπέγραψε απεριφράστως προ διετίας εκφράζει επιφυλάξεις, εκφράζει αντιρρήσεις, ανακαλύπτει λάθη, ανακαλύπτει νομικές σπληναϊκές καταστάσεις που μπορεί να οδηγήσουν τάχα σε καταπίεση ατομικών δικαιωμάτων. Αλλά βεβαίως όταν θέλει κανείς να φέρει τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση, όταν θέλει κανείς να δει τα πράγματα από το πρίσμα της ευθύνης, δεν μπορεί παρά να σταθεί και σ' ένα κείμενο το οποίο είδε το φως της δημοσιότητας το Μάιο του 2003 στη συνδιάσκεψη των σοσιαλιστικών κομμάτων της Ευρώπης στο Βερολίνο.

Σε αυτήν τη Συνδιάσκεψη στο Βερολίνο, ένα χρόνο μετά την υπογραφή της αποφάσεως πλαίσιο, που σήμερα γίνεται νομοθέτημα, τα σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης και της τότε διευρύνσεως και των Βαλκανικών χωρών, συμφώνησαν σε μία έκθεση που υπέβαλε ο Δανός, σήμερα, Πρωθυπουργός κ. Ρασμούνσεν, η οποία έκθεση θεωρείται από τα σοσιαλιστικά κόμματα ως η απάντησή τους στην πρόκληση της παγκοσμιοποιήσεως. Η έκθεση αυτή έχει τίτλο «Η Ευρώπη και μία νέα παγκόσμια τάξη». Και στο κεφάλαιο της τρομοκρατίας δεν λέει τίποτε απ' όσα ακούστηκαν εδώ σήμερα, αλλά λέει ότι «η συνεργασία μέσα στην Ένωση μπορεί να προσφέρει στους πολίτες αυξημένη αποτελεσματικότητα όσον αφορά την προστασία της ελευθερίας, που η τρομοκρατία προσπαθεί να καταλύσει. Η συνεργασία στη δικαιοσύνη και στις εσωτερικές υποθέσεις πρέπει επίσης να ενσωματωθεί στο πρόγραμμα εξωτερικής πολιτικής της Ένωσης. Η συνεργασία μεταξύ Κυβερνήσεων με στόχο την εφαρμογή του νομικού και δικαστικού δικαίου και η αυξημένη συνεργασία των αστυνομικών και των υπηρεσιών

πληροφοριών πρέπει να αποτελέσουν αναπόσπαστο τμήμα του αγώνα μας κατά της τρομοκρατίας τόσο στην Ευρώπη όσο και σε ολόκληρο τον κόσμο».

Και επειδή ακριβώς συμφωνούμε με αυτήν τη διατύπωση, παρά το ότι υπογράφεται και αναδείχθηκε από μία παράταξη με την οποία ιδεολογικά διαφέρουμε, επειδή το θεωρούμε λογικό και επειδή στο θέμα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας οι ιδεολογικές διαφορές φαντάζουν πολυτέλειες δεν είναι τρομοκρατία η δυνατότητα εκφράσεως, έστω ακραίου, πολιτικού φρονήματος, αλλά σκοπός της τρομοκρατίας είναι η κατάλυση των βασικών αρχών της δημοκρατίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, κάτι που έχουμε ζήσει δυστυχώς στην Ελλάδα με πολλά θύματα της τρομοκρατίας από τον πολιτικό, εκδοτικό, δικαστικό και επιχειρηματικό κόσμο. Επειδή, λοιπόν, αυτός είναι ο σκοπός της τρομοκρατίας, η δημοκρατία οφείλει να αμύνεται και να υπερασπίζεται τον εαυτό της, τις κατακτήσεις της και τα δικαιώματα των πολιτών. Και όταν λέμε ότι θέλουμε και επιθυμούμε μία Ευρώπη ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης εννοούμε και αυτό, μία Ευρώπη που συνεργάζεται σε αυτά τα θέματα όχι υπό τον τύπο φιλολογικών συζητήσεων της άλλοτε κοινωνίας των Εθνών ή ακαδημαϊκών ή κοινωνιολογικών σφυγμομετρήσεων, αλλά υπό τον τύπο αποφασιστικών μέτρων αποτροπής, αλλά και αν συμβεί, καταπολέμησης και σκληρής τιμωρίας της τρομοκρατίας. Γι' αυτό και η Ελληνική Κυβέρνηση σήμερα, σεβόμενη απολύτως τα ανθρώπινα δικαιώματα, σεβόμενη απολύτως το γεγονός ότι είναι κράτος δικαίου και όχι συγκρότημα αυθαιρετούντων οργάνων, φέρνει αυτό το νομοσχέδιο. Είναι από τα πρώτα που η παρούσα κυβέρνηση εισήγαγε για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της και έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά κυρίως έναντι των Ελλήνων πολιτών και έναντι της δημοκρατίας, η οποία με αυτό το νομοθέτημα εξοπλίζεται πολύ καλύτερα απ' ό,τι σήμερα. Και γι' αυτό τον εξοπλισμό, γι' αυτήν την υποστήριξη της δημοκρατίας που αυτό το νομοθέτημα προσφέρει, ισχυρίζομαι ότι πρέπει να υπερψηφιστεί, να γίνει νόμος του κράτους. Να ευχηθούμε να μη χρειαστεί να εφαρμοστεί αλλά και αν έρθει η ώρα να εφαρμοστεί, τότε θα καταλάβουμε ότι δεν αξίζει να έχουμε μετανιώσει που δεν μετείχαμε στην υπερψήφισή του.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο κ. Βεργίνης έχει το λόγο.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΕΡΓΙΝΗΣ: Έχω την άποψη ότι το υπο ψήφιση σχέδιο νόμου έχει αναγνωριστεί από τους μέχρι τώρα ομιλητές ότι και σπουδαίο είναι και αναγκαίο εξίσου.

Και μάλιστα πρέπει να συγχαρώ τον Υπουργό Δικαιοσύνης γιατί το έφερε έγκαιρα αλλά και για την αρτιότητα της επεξεργασίας του. Μου κάνει, όμως, εντύπωση ότι οι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ έχουν πάρει σχετικά αρνητική θέση αφού παρατηρήσαμε τον μεν εισηγητή τους να αρνείται την ψήφισή του τον δε Κοινοβουλευτικό τους Εκπρόσωπο να επιφυλάσσεται μετά από πιθανές διορθώσεις.

Η άποψή μου είναι ότι αυτό το νομοσχέδιο είναι αναγκαίο και απαραίτητο για την ελληνική κοινωνία και για την κοινοτική κοινωνία ευρύτερα. Η παγκόσμια απειλή που υπάρχει από την τρομοκρατία επιβάλλει σε όλους μας σύνεση και ορθολογισμό. Το νομοσχέδιο περιλαμβάνει δύο μέρη, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τη βελτίωση του αντιτρομοκρατικού ν. 2928/2001.

Γεννήθηκε το ερώτημα γιατί να έρθουν μαζί αυτά τα δύο. Ακούστηκαν απόψεις ότι έπρεπε να διαχωριστούν. Για μένα μεταξύ αυτών των δύο θεμάτων υπάρχει απόλυτη συνάφεια γιατί και τα δύο αποβλέπουν στην καταπολέμηση της σύγχρονης τρομοκρατίας που έχει πολλές πηγές και εκφάνσεις ατομικής και ομαδικής δράσης. Αποβλέπουν στο να υπάρξει μια ενιαία και ισχυρή ευρωπαϊκή απάντηση στη διεθνή τρομοκρατία. Αποβλέπει στην κοινή ευρωπαϊκή πολιτική κατά της διεθνούς τρομοκρατίας, για τη διατήρηση του ευρωπαϊκού χώρου ενός χώρου που θέλουμε να είναι χώρος ελευθερίας, δικαιοσύνης και ασφάλειας.

Στο ερώτημα να είναι ορθό το νομοσχέδιο πρέπει να πούμε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση λειτουργεί στη βάση των τριών ελευθεριών, της ελευθερίας της διαχείρισης προϊόντων και αγαθών,

της ελευθερίας διακίνησης των εργαζομένων και η ελευθερίας εγκατάστασής τους και της ελευθερίας διακίνησης των κεφαλαίων. Πώς μπορούν να εδραιωθούν και να λειτουργήσουν αυτές οι ελευθερίες αν δεν εξασφαλιστούν οι απαραίτητες συνθήκες προστασίας, δράσης αλλά και αντίδρασης, η ελεύθερη επιλογή μέσων και πρακτικών για δράση και έκφραση σε όλα τα στάδια της παραγωγής αλλά και μεταφοράς αγαθών και προϊόντων, η διακίνηση και εγκατάσταση πολιτών και εργαζομένων και επιπλέον η διασφάλιση της κινητικότητας των κεφαλαίων για αύξηση της επενδυτικής δραστηριότητας και ελευθερίας εγκατάστασης και λειτουργίας των επιχειρήσεων;

Η άσκηση αυτών των ελευθεριών απαιτεί ομαλές συνθήκες δράσης. Αυτές τελευταίες έχουν διαταχθεί. Η ύπαρξη και η άνθιση της τρομοκρατίας δημιουργούν πέρα από ψυχολογική αστάθεια και οικονομική απραξία, οδηγούν και σε περιορισμό των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων αλλά και σε αναποτελεσματικότητα την κοινωνία. Μπορούμε, λοιπόν, να μην επικυρώσουμε αυτές τις αποφάσεις και κατ' επέκταση μπορούμε να μην φέρουμε προς ψήφιση αυτό το νομοσχέδιο; Τι απαντούμε στον Υπουργό Δικαιοσύνης; Πού ανήκουν οι αποφάσεις που έρχονται προς κύρωση, στο πρωτογενές ή στο δευτερογενές δίκαιο της Ευρώπης; Εφαρμόζεται να ή όχι αυτοτελώς το πρωτογενές δίκαιο, ή επαφίεται σε κάθε κράτος μέλος για την εφαρμογή του; Αυτά είναι κατά την άποψή μου πολύ σημαντικά ερωτήματα αλλά είμαι απόλυτα βέβαιος ότι ο κάθε συνάδελφος μπορεί να απαντήσει και πρέπει να απαντήσει γιατί διαφορετικά θα δείξει άγνοια του ευρωπαϊκού κατεστημένου και άγνοια του ευρωπαϊκού δικαίου.

Είναι γνωστό ότι το πρωτογενές δίκαιο το οποίο αποτελούν οι συνθήκες ίδρυσης, οι ιδρυτικές πράξεις ή οι συνθήκες ένταξης νέων κρατών μελών, τα παραρτήματα και τα πρωτόκολλα εφαρμόζεται άμεσα και αυτοτελώς. Το ίδιο, όμως, και οι κανονισμοί και οι διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις. Είναι βέβαιο ότι υπερπλέον των αντίστοιχων κανόνων εσωτερικού δικαίου αλλά και των συνταγματικών διατάξεων εφόσον έρχονται σε σύγκρουση. Μόνο η οδηγία εφαρμόζεται ως πλαίσιο, αλλά και εδώ τα κράτη μέλη επιλέγουν μεν τα μέσα και τους τρόπους, αλλά μέσα στα πλαίσια που καθορίζει η οδηγία.

Τι αποτελούν, λοιπόν, οι δύο αποφάσεις; Κατά την άποψή μου οι δύο αποφάσεις αποτελούν την εκφρασμένη κατ' αρχήν πολιτική βούληση των κρατών μελών να εναρμονίσουν τη νομοθεσία τους και να συντονίσουν τη δράση τους σε όλα τα επίπεδα. Και αυτό, προκειμένου να υπάρξει μία ενιαία και ισχυρή ευρωπαϊκή απάντηση στη διεθνή τρομοκρατία. Επίσης εφόσον αυτές οι δύο αποφάσεις αποτελούν μέρος της συνθήκης αποτελούν πρωτογενές δίκαιο και εφαρμόζονται αυτομάτως και ως έχουν. Εάν, όμως, αποτελούν κατά το ένα μέρος σε ό,τι αφορά την επιλογή των μέσων, τότε βεβαίως μελετώνται και εκλεπτίζονται οι σχετικές αποφάσεις.

Το Δεκέμβριο του 2001 τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης –αυτό είναι το ιστορικό– συμφώνησαν να αντικαταστήσουν το μέχρι σήμερα σε κάθε χώρα υφιστάμενο διαφορετικό σύστημα έκδοσης για σοβαρά ποινικά αδικήματα. Το αδίκημα της τρομοκρατίας περιλαμβάνεται σ' αυτά. Επίσης, αποφάσισαν τα αδικήματα που εκτελούνται στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αντικατασταθούν με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

Τον Ιούνιο του 2002 δηλαδή έξι μήνες μετά παρατηρούμε ότι το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμφώνησε ομόφωνα για την απόφαση πλαίσιο μία δέσμευση με λεπτομερείς ρυθμίσεις. Άρα δεν πρόκειται για ένα γενικό πλαίσιο μιας οδηγίας. Αυτό το πλαίσιο που καθιερώνει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης καλεί τα κράτη μέλη να θέσουν αυτό σε ισχύ μέχρι το τέλος του 2003, ώστε να αρχίσει να εφαρμόζεται από την 1.1.2004. Άρα, δεν καταλαβαίνω γιατί, οι κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, κατηγορούν την Κυβέρνηση και τον Υπουργό Δικαιοσύνης για το ότι βιάστηκε τόσο πολύ, αφού ήδη αποτελούσε υποχρέωση της προηγούμενης κυβέρνησης να εφαρμόσει αυτές τις αποφάσεις από την 1.1.2004. Η προηγούμενη κυβέρνηση ψήφισε χωρίς επιφυλάξεις και τις δύο αυτές περιπτώσεις.

Η απόφαση πλαίσιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των διαδικα-

στικών αποφάσεων και δικαστικών αποφάσεων κάτι που αποτελεί ουσιαστική πρόοδο της εσωτερικής νομοθεσίας για την ολοκλήρωση της λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι ενάντια των ατομικών δικαιωμάτων; Όχι, αφού τα κράτη μέλη καθώς και τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να τηρούν τις διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων η οποία και προηγείται. Σέβεται την αρχή του δεδικασμένου; Βεβαίως ναι, γιατί το άτομο δεν εκδίδεται στη χώρα που εξέδωσε το ένταλμα σύλληψης αν έχει δικασθεί για το ίδιο αδίκημα. Σέβεται το άτομο που συλλαμβάνεται; Βεβαίως ναι, αφού κάθε άτομο που συλλαμβάνεται μπορεί να έχει και δικηγόρο και διερμηνέα. Εάν ένα άτομο έχει καταδικασθεί ερήμην και συλληφθεί αργότερα με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τι γίνεται; Το συγκεκριμένο άτομο πρέπει να εκδικασθεί στη χώρα που ζητά την παράδοση.

Τι προσφέρει, λοιπόν, αυτό το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης; Βελτιώνει την αποτελεσματικότητα της επιβολής του νόμου στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης και έτσι διασφαλίζεται στην επικράτεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης η ελευθερία, η δικαιοσύνη και η ασφάλεια. Προσφέρει δε ταχύτερη και απλούστερη διαδικασία. Καθορίζεται στο κράτος που συλλαμβάνει ένα άτομο ως μέγιστο διάστημα παράδοσης του ατόμου στους τρεις μήνες όταν σήμερα για το διάστημα αυτό μπορούν να περάσουν πάρα πολλά χρόνια.

Θεωρώ, λοιπόν, το υπό συζήτηση σχέδιο νόμου «ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που τροποποιεί το ν.2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και διατάξεις» απαραίτητο να επικυρωθεί από την Ελλάδα η οποία έρχεται να εναρμονίσει τη νομοθεσία της και να συντονίσει τη δράση της σε όλα τα επίπεδα προκειμένου να υπάρξει μία ενιαία και ισχυρή ευρωπαϊκή απάντηση στη διεθνή τρομοκρατία.

Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σοβαρά αυτή η οργανωμένη εγκληματικότητα. Αντίθετα, αποτελεί μια απτή πραγματικότητα και μάλιστα όχι μόνο σε εθνικό αλλά κυρίως σε διεθνές επίπεδο. Ο ν. 2928/2001 που τροποποίησε το άρθρο 187 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας αποτέλεσε την πρώτη πράγματι και σοβαρή προσπάθεια να γίνει μία αρχή για την καταπολέμηση μιας κοινωνικής απειλής κεφαλαιώδους σημασίας.

Αρα με το υπό συζήτηση νομοσχέδιο προσαρμόζεται η ελληνική νομοθεσία στην απόφαση πλαίσιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παραδόσεις μεταξύ των κρα-

τών μελών. Αφ'ετέρου τροποποιείται και συμμορφώνεται με την απόφαση πλαίσιο για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

Η ενημέρωση του περιεχομένου του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και η δυνατότητα να συγκατατεθεί στη σύλληψη και το δικαίωμα να παρίσταται με συνήγορο και διερμηνείς καθώς και να λαμβάνει αντίγραφο του σχετικού φακέλου, η προσφυγή στο συμβούλιο εφετών, το δικαίωμα ακρόασης ενώπιον του Προέδρου Εφετών ή του Συμβουλίου Εφετών, είναι μερικά από τα δικαιώματα που προστατεύονται ολοσχερώς.

Με βάση τα παραπάνω η παρούσα πραγματικότητα επιβάλλει στον μεν νομοθέτη αποσύνδεση της τρομοκρατίας από το οργανωμένο έγκλημα και νομοτεχνική βελτίωση του νόμου, ώστε να ληφθούν υπόψη τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά του οργανωμένου εγκλήματος στο δε εφαρμοστική η ερμηνεία του νόμου με αυστηρή προσήλωσή του στις αρχές του κράτους δικαίου.

Για όλα τα ανωτέρω ζητώ να υπερψηφίσουμε το παρόν νομοσχέδιο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης: «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις».

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το νομοσχέδιο επί της αρχής;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Συνεπώς το νομοσχέδιο του Υπουργείου Δικαιοσύνης: «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις», έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία επί της αρχής.

Στο σημείο αυτό δέχασθε να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 00.28' λύεται η συνεδρίαση για σήμερα Τετάρτη 23 Ιουνίου 2004 και ώρα 10.30' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος νομοθετική εργασία: συνέχιση της συζήτησης επί των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης: «Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, τροποποίηση του ν. 2928/2001 για τις εγκληματικές οργανώσεις και άλλες διατάξεις», σύμφωνα με την ημερήσια διάταξη που σας έχει διανεμηθεί.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

